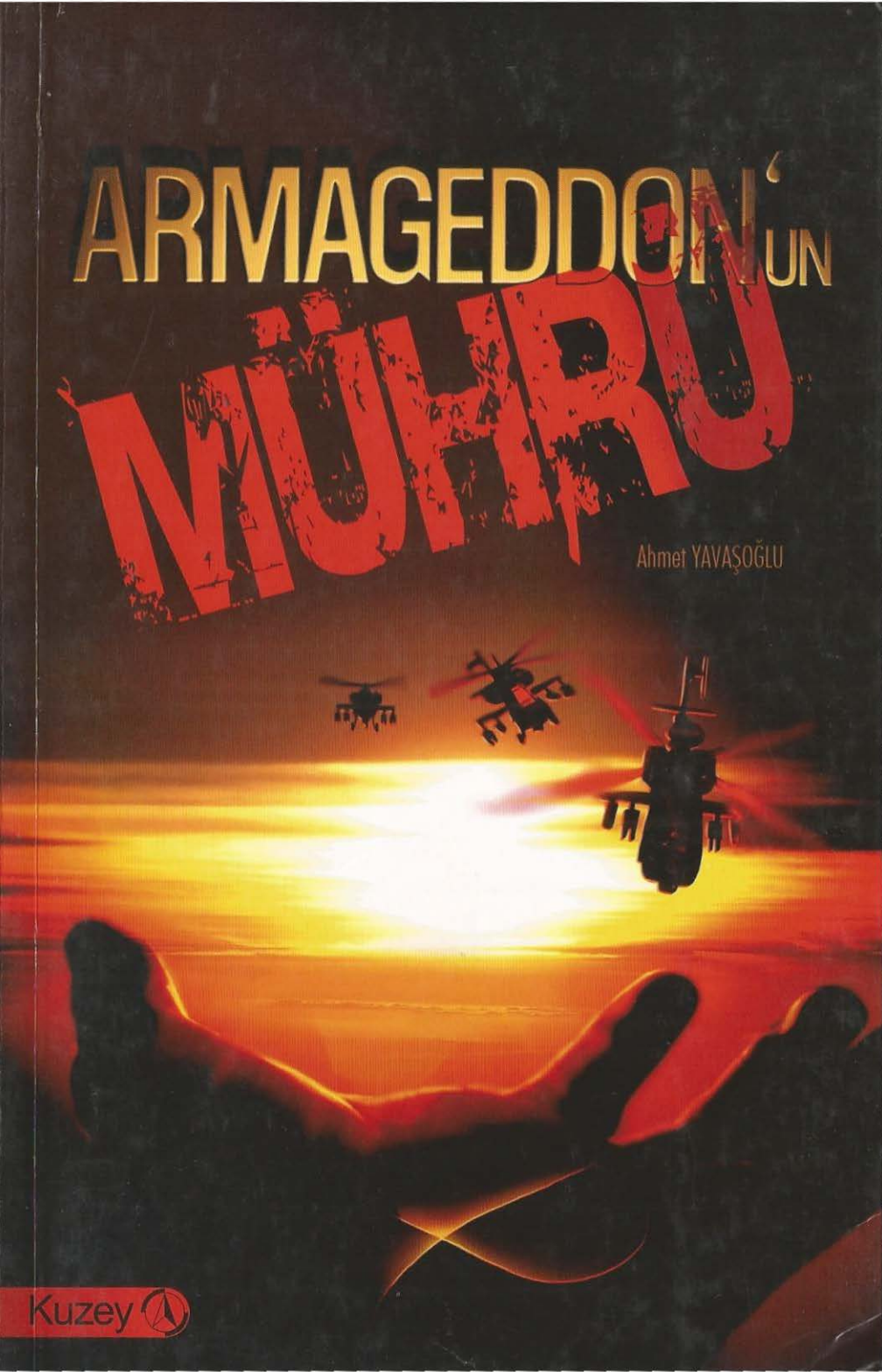
ARMAGEDDON'UN MÜHRÜ

Ahmet YAVAŞOĞLU

Kuzey

Ahmet YAVAŞOĞLU

ARMAGEDDON'UN MÜHRÜ

Kuzey

ARMAGEDDON'UN MÜHRÜ

ISBN : 978 - 9944 – 315 – 10 – 4

Yazar : Ahmet YAVAŞOĞLU
ahmet_yavasoglu@yahoo.com
Kapak Tasarım : İsmail
Editör : Erol KARAARSLAN
Baskı : Kalmak Ofset 0212 629 46 95
1.Baskı Şubat 2007, İstanbul

Kuzey Yayınları
www.kuzeyyayinlari.com
kitap@kuzeyyayinlari.com

Bu kitapta anlatılan olaylar ve yapılan konuşmalar
birer kurgudan ibarettir.

“ZAFER İNANANLARA VAAD EDİLMİŞTİR”

فَلَمَّا فَصَلَ طَالُوتُ بِالْجُنُودِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ مُبْتَلِيكُم بِنَهَرٍ فَمَن
شَرِبَ مِنْهُ فَلَيْسَ مِنِّي وَمَن لَّمْ يَطْعَمْهُ فَإِنَّهُ مِنِّي إِلاَّ مَنِ
اغْتَرَفَ غُرْفَةً بِيَدِهِ فَشَرِبُوا مِنْهُ إِلاَّ قَلِيلاً مِّنْهُمْ فَلَمَّا جَاوَزَهُ
هُوَ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ قَالُوا لاَ طَاقَةَ لَنَا الْيَوْمَ بِجَالُوتَ
وَجُنُودِهِ قَالَ الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُم مُّلاَقُو اللَّهِ كَم مِّن فِئَةٍ قَلِيلَةٍ
غَلَبَتْ فِئَةً كَثِيرَةً بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ

BAKARA suresi 249. Ayet

Tâlût askerlerle beraber (cihad için) ayrılınca: Biliniz ki Allah sizi bir ırmakla imtihan edecek. Kim ondan içerse benden değildir. Eliyle bir avuç içen müstesna kim ondan içmezse bendendir, dedi. İçlerinden pek azı müstesna hepsi ırmaktan içtiler. Tâlût ve iman edenler beraberce ırmağı geçince: Bugün bizim Câlût’a ve askerlerine karşı koyacak hiç gücümüz yoktur, dediler. Allah’ın huzuruna varacaklarına inananlar: Nice az sayıda bir birlik Allah’ın izniyle çok sayıdaki birliği yenmiştir. Allah sabredenlerle beraberdir, dediler.

14 HAZİRAN 2006
RUSYA NOVGOROD -MİHAİL TODER'İN EVİ

Odanın açık penceresinden gökyüzüne doğru çevrilmiş, mini bir uydu vericisinin, kenarında ve ortasında yanıp sönen ışıklardan, gökyüzüne veri ilettiği anlaşılıyordu. Bu uydu vericisinin altından çıkan kabloyu takip ettiğimizde, kablo, pencerenin kenarından içeriye süzülmekte ve yerden kıvrılarak, bir sehpanın üzerinden bir masaya tırmanmakta, masanın üzerindeki bilgisayar kasasının arkasında son bulmaktaydı. Klavyenin başında Rusya'nın ve dünyanın en ünlü hackerlerinden "Zombi" lakabıyla bilinen Mihail Toder vardı. Yine her zamanki gibi en zoru başarmanın peşindeydi. Monitörünün kenarına yapıştırmış olduğu tam bir sayfalık "ASCII[1]" kodlarını hackerlere has bir hızla klavyeden aceleyle giriyordu. Alnında hafif ter damlacıkları birikiyor ve yüzündeki endişeli ifadesi zamanla daha da artıyordu. Zamanı oldukça kısıtlıydı. Nihayet odayı inleten "tıkır, tıkır" klavye sesleri bir son bulmuştu. Mihail ekranda çıkan yazıya biraz da hayretle bakıyordu. Monitörde aynen şunlar yazıyordu.

"ACCES GRANTED TURKSAT 2A 42 DEGREES EAST...
OPEN ALL TERMINALS"

Yavaş, yavaş büyük bir "PENTAGON KARTALI" resmi beliriyordu. "PENTAGON KARTALI" resminin hemen altında da

"WELCOME PENTAGON... UNITED STATES OF

1 ASCII: *American Standard Code for Information Interchange:* 128 karakter kümesini temsil eden en yaygın uluslararası koddur. 256 karakterlik uluslararası özel karakter ve grafik sembolleri kodunun (IBM karakter seti diye de bilinir) uzantısı olan Extended **ASCII**' den farklı olarak, **standard ASCII** adıyla da anılmaktadır

AMERICA" "ACCES GRANTED"

yazısı belirmişti. Mihail, nihayet Türksat 2A uydusu üzerinden Pentagondaki ana bilgisayara korsan bir giriş yapabilmişti.

Mihail şaşkınlığı biraz geçince hemen el çabukluğuyla birkaç komut yazıp istediği dizine geldi ve ardından da şunları yazmaya başladı;

"SEARCH ALL SOURCE CODES[2]"

Tüm kaynak kodları aranıyordu. Bir anda bilgisayarın ekranından uçak, helikopter, güdümlü füze gibi çeşitli savaş araçlarının resimleri hızla geçmeye ve bilgisayarın DOS ekranında sayfalarca uzunlıkta bir liste akmaya başlamıştı. Bilgisayar kısa sürede tüm kaynak kodlarını listeledi. Mihail yeni komutlar yazdığında ekranda şu yazı belirdi.

"ALL DOWNLOADS"
"TRANSFERRING"

Pentagon ana bilgisayarındaki tüm kaynak kod bilgileri Mihail'in bilgisayarına transfer olmaya başladı. Kısa bir süre sonra "TRANSFER COMPLETED" yazısı belirdi. Mihail o arada alnında biriken teri sağ elinin yeni ile silerken transfer işlemi bitmişti. Aceleyle boş bir mini CD'ye bu bilgileri yazdı ve CD'yi zarfa koyarak oturduğu sandalyeden kalktı. Yerde duran sırt çantasının ön cebine bu CD'yi koydu. Askıda duran montunu aldığı gibi tam kapıdan dışarı çıkacaktı ki bilgisayarını hatırlayıp geri döndü. Hala komut konsolu açık olan bilgisayarına "Assembly" dilinde birkaç komut girip "ENTER" tuşuna bastı. Mihail biraz üzgünce bilgisayarına bakıyordu ve kafasını iki yana acı, acı salladı.

[2] SOURCE CODE (KAYNAK KOD): Bilgisayar programlarının yazılım metinleri olarak açıklanabilir. Bu kaynak kodlarına sahip olan bir programcı, o kodları istediği gibi değiştirerek programın çalışmasında her türlü değişikliği yapabilir. Günümüzde bilgisayar yazılımlarıyla iş yapan firmaların kaynak kodlarını vermemeleri de bu yüzdendir.

—Üzgünüm dostum, silisyum[3] cennetinde görüşmek üzere...

Bu sırada bilgisayarın ekranında ardı sıra abuk sabuk yazılarla dolarken, bilgisayardan da artarak gelen bir "dit, dit" sesi odanın içinde çınlıyordu. Mihail de o arada odadan kaçarcasına çıkıp gitmişti bile.

Birkaç dakika sonra dört CIA ajanı üzerindeki takım elbiseleri ve ellerindeki susturuculu silahlarıyla beraber kapıyı kırarak, paldır küldür içeri girdiler. Her biri sanki kurulmuşlar gibi evin odalarına dağılıp bir elinde silahları, etrafı dağıtmaya başladılar. İçlerinden bir tanesi bilgisayarın bulunduğu odaya girip etrafı karıştırmaya başlamıştı bile, ama o sırada masanın üzerindeki bilgisayar ajanın dikkatini çekti. Bilgisayar hala açıktı ve sürekli artarak "dit, dit" diye sesler çıkarıyordu. Ajan, bir şeyler bulacağını umarak bilgisayarın başına geldi ve öylesine klavyenin bir tuşuna bastı. Ve biranda bilgisayarın monitöründeki yazılar ve çıkarttığı sesler hızlı bir artış göstermeye başladı. Bilgisayar bir anda ateş alıp yanmaya başladı, aynı anda da küçük bir patlama oldu. Ajan ani bir refleksle kendini geriye attı ve yere düştü. Bu sesleri duyan diğer ajanlar da hemen odaya geldiler. Yerdeki ajan ayağa kalkıp telaşla gelen arkadaşlarını yatıştırdı.

—Bir şey yok sadece bilgisayar yandı. Burada kimse yok anlaşılan. Burayı hemen terk ediyoruz.

Ajanlar hızla evi terk ediyorlardı. Ama Mihail'in bilgisayarı nasıl patlamıştı? Mihail evi terk etmeden önce bilgisayara, dünyada sadece assembly dilinde program yazan programcıların bildiği özel bir bilgisayar komutu girmiş ve bu komut döngü yaparak kısa sürede bilgisayarın ana kartını, işlemcisini ve hard diski aynı anda yakmıştı.

Yanan bilgisayar odadaki perdeyi ve kâğıtları tutuşturdu. Oda kısa bir süre içinde alev aldı ve her yer yanmaya başladı.

[3] SİLİSYUM: Yarı iletken teknolojide kullanılan ana madde. Bilgisayarlarımızda kullanılan CPU, elektronik cihazlarda kullanılan entegreler, transistörler, diyotlar, vs... hep bu maddeden yapılmışlardır.

Bir saat sonra...

Mihail Toder en yakınındaki havaalanına en kısa sürede vardı. Her şey tıpkı planlandığı gibi yürüyordu. Mihail kalabalık havalimanında ürkek bakışlarla etrafına bakınırken biranda birisinin omuzlarından iki eliyle sıkıca kavradığını hissetti. Sağında ve solunda iri yarı iki Rus ajan ve karşısında ise Türk ajan Tarık Sönmez vardı. Türk ajan Tarık, çift taraflı çalışan güvenilmez bir ajandı. Genellikle hangi tarafa hizmet ettiği bilinmezdi, o sadece en gizli, en önemli bilgileri elde eder ve bu bilgileri vakti gelince yabancı veya Türk hangi istihbarat servisi olursa olsun satardı. Mihail böyle güvenilmez bir adamın karşısındaydı.

Tarık, Mihail'i korkutmak istemeyen sinsi bakışlarıyla elini uzattı. Mihail'den kaynak kodlarının olduğu CD'yi istiyordu.

—Kaynak kodlarını bana ver!

Mihail itiraz etmedi, bu tip durumlarda ufak bir anlaşmazlığın ölümle sonuçlanabileceğini çok iyi biliyordu. Çantasının fermuarını açıp kaynak kodlarının olduğu CD'yi verirken sebebini de öğrenmek istedi.

—Neden şimdi CD'yi sana veriyorum? Ben de kalmayacak mıydı?

Tarık'ın bakışları bir anda ciddileşti ve ses tonu da aynı anda sertleşti.

—Anlaşmada bir değişiklik yok, bu sadece güvenliğin için.

Tarık CD'yi aldı ve ceketinin cebinden çıkardığı ve küçük bir "DISCMAN"e benzeyen "CD kopyalayıcının" otomatik açılan kapağının içine yerleştirdi. "Rec" düğmesine bastı. Bu alet mini

CD'leri ayaküstü kopyalamak için geliştirilen pratik bir CD kopyalayıcıydı. Aletin üzerindeki küçük ışıklar birkaç defa yanıp söndü ve birkaç saniye içerisinde CD kopyalama işlemi bitti. Tarık az önce koyduğu CD'yi çıkarıp kendine aldı, sonra da aleti ters yüz yapıp üzerindeki düğmeye bastı. Oradan da bir kapak açıldı ve içinden kopyalanmış bir CD çıktı. Onu da Mihail'e verdi. Tarık hemen cep telefonunu çıkartıp bir numara çevirdi. Karşı taraf hemen telefonu açtı. Ama önce Tarık konuşmaya başladı.

—Efendimiz! Kaynak kodlarının olduğu CD bende. Kopyaladım!

Karşıdan gelen hırıltılı, kalın bir ses, cevap veriyordu.

—Güzel. Rus'u buraya gönder. Orijinal CD'yi ne yapacağını biliyorsun.

Tarık sinsi bir gülüşle "ne yapacağını" bildiğini gösteriyordu.

—Emredersiniz efendimiz.

Tarık telefonu kapatıp, Mihail'in yanında duran Rus ajanlara sertçe baktı.

—Siz çocukla beraber gidin. Ulaşması gereken yere ulaştığında güvenli bir kanaldan bana bildirin.

Rus ajanlar "anlaşıldı" anlamında başlarını eğdiler. Vakit kaybetmeden Mihail'i yanlarına alıp beraberce dışarıya çıktılar. Terminalin çıkış kapısında onları beklemekte olan lüks bir arabaya bindiler. Mihail, arabanın lüks yumuşak koltuğuna oturduğu anda sanki her şeyden kurtulmuş gibi rahatlayıp, koltuğa yayılıverdi. Ama araba hareket ederken Mihail'in içine bir kurt düştü ve neler döndüğünü anlamak için arabanın penceresinden hala havalimanında beklemekte olan Tarık'a doğru baktı. Tam o sırada gördüğü manzara karşısında dona kaldı. Tarık'ın karşısında daha bir saat önce Mihail'in evine

baskın yapan Amerikalı ajanlar vardı. Tarık az önce kopyaladığı CD'yi CIA ajanlarına gönül rahatlığıyla teslim ediyordu.

GÜNÜMÜZ
8 NİSAN 2007 TÜRKİYE

İstanbul'un "DOSTLAR KAHVESİ" adlı sıradan bir kahvesi, günlerden Pazar olduğu için kahve dolu ve duman altı olmuş, çaycı ise elindeki çay dolu tepsiyle okey ya da kâğıt oynanmakta olan masalara çay servisi yapıyordu. Televizyonda Kanal99'un haber bülteninin jeneriği oynuyordu. Televizyonun hemen karşısındaki masada okey oynamakta olan Muzaffer, yerden bir okey taşı çektiğinde, bir an dona kaldı. Çünkü televizyonda haberler başlamıştı. Diğer arkadaşları da Muzaffer'in baktığı yere dönüp televizyonu izlemeye başladılar. Kahve biranda tümüyle sessizliğe büründü, herkes pür dikkat televizyon izliyordu. Tek duyulan ses haber bülteninin cıngılıydı. Nihayet haber bülteni ekrana çıkan bayan spikerin ciddi bir yüz ifadesiyle başlıyordu.

"Tünaydın. Bugün 8 Nisan 2007 Pazar. Kanal99 öğle haberleriyle karşınızdayız. Şimdi gündemden kısa başlıklar.

Türk silahlı kuvvetlerinin PKK ya karşı düzenlediği ama bölgeye girmesiyle beraber bir anda yoğun bir çatışmaya dönüşen Kuzey Irak operasyonunda bugün beklenmeyen bir gelişme yaşandı. Kandil dağındaki PKK kamplarının bombalanması için gönderilen üç adet F16 uçağı bilinmeyen nedenlerden dolayı Irak sınırı yakınlarında düştü. Uçakların düşüşünün teknik bir sebepten kaynaklanmış olabileceği belirtiliyor. Bugün Başbakan Recep Tayyib Erdoğan, Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ı, Milli Savunma Bakanı Vecdi Gönül'ü ve Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ü konuyla ilgili olarak acil bir toplantıya çağırdı."

Kahvedeki herkesin şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Bayan spiker haber okumaya devam ediyordu:

"İran'a karşı Birleşmiş Milletler'den askeri yaptırım

kararı çıkarttıran Amerika Birleşik Devletleri, Türkiye Büyük Millet Meclisince şu anda görüşülmekte olan yeni teskerenin cevabını bekliyor. Meclisin ne karar alacağı hala tartışılırken, İran Cumhurbaşkanı Ahmedi Nejad teskerenin geçmesi halinde bunun bir savaş nedeni olacağını daha önceden açıklamıştı sayın seyirciler. Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer ise bugün yaptığı yazılı açıklamada mecliste görüşülen Amerikan teskeresinin, insan haklarına ve kamu vicdanına aykırı olduğunu ve bu teskerenin geçmesinin Türkiye'nin "BÜYÜK DEVLET" anlayışına zarar vereceğini söyledi. Bu açıklamalar, siyasi çevreler tarafından Cumhurbaşkanı'nın 'TESKERENİN ÇIKMASI HALİNDE VETO EDEBİLECEĞİNİN SİNYALLERİ' olarak yorumlandılar."

Televizyonda meclisten bazı görüntüler gösteriliyordu. Kahve bir anda eski haline döndü. Okey taşını elinde tutmakta olan Muzaffer biraz keyifsiz gibiydi.

—Vay bee! Ülke amma da karıştı haa. Bir yandan PKK, bir yandan Amerikan teskeresi. Hadi PKK'yı anladık ta, Amerika için ne yapacaz, zaten hiç sevmem Amerika'yı. Teskere çıksa İran'ı vuracak şerefsizler. Peki, o zaman ne olacak? Yukarı tükürsen bıyık, aşağı tükürsen sakal.

Muzafferin yanındaki arkadaşı uyardı.

—Hadi be Muzo. Oynayacaksan oyna, sonra bilahare başbakanla bu konuyu görüşürsün.

Diğer arkadaşlar ise bu espriye kahkahalarla gülüyorlardı.

***

Başbakanlık konutundaki özel toplantı salonunda Başbakan, Dışişleri Bakanı, Milli Savunma Bakanı ve Genelkurmay Başkanı hararetli bir toplantı yapıyorlardı. İyi aydınlatılmış ve geniş bir odadaydılar. Toplantı yapılan masa cevizden yapılmış şık bir masaydı ve de yeni cilalanmıştı. Masanın üzerinde de her

zamanki gibi meyve suları vardı.

Masada bulunan herkesin önünde kabarık dosyalar vardı. Toplantıya Başbakan Recep Tayyib Erdoğan başkanlık ediyordu. Toplanalı yaklaşık yarım saat olmuştu ve şimdi toplantının en önemli bölümündeydiler.

Başbakan önündeki dosyadan, düşen F16'larla ilgili raporun sonuç bölümünü tekrar içinden okudu ve düşünceli bir şekilde Yaşar Büyükanıt'a baktı.

—Paşam bu düşen F16'larımızın neden düştüğünü siz de, biz de çok iyi biliyoruz.

Yaşar Paşa oldukça üzgündü.

—Evet Sayın Başbakan'ım, nedeni belli, Amerikan Hava Savunma kalkanı Irak sınırından itibaren başlıyor.

Başbakan'ın çaresizliği gözlerinden okunuyordu. Bu çaresizlik aynı zamanda bazı zorunlulukları da beraberinde getiriyordu.

—Yarın üç değil, on tane daha uçak göndersek onların da düşeceğini biliyorsunuz Paşam. Onlardan satın aldığımız bu uçakları onlara karşı kullanmamıza asla izin vermeyeceklerdir. Ama sizden öğrenmek istediğim şey, bu Kandil Dağı operasyonunu hava desteği olmadan yürütebilir miyiz?

Yaşar Paşa kısa bir süre önüne bakıp düşünmeye başladı. Onun aldığı eğitimde imkânsız olan hiç bir şey yoktu, mesele sadece zamandan ibaretti. Hemen kararını da vermişti zaten.

—Evet Sayın Başbakan bu mümkün, PKK dağlara çok iyi mevzilenmiş ama mutlaka bir açık noktaları olacaktır. En seçkin birliklerimiz daha henüz oraya konuşlanmadı bile. Ama hava gücünden yoksun olarak sadece kısa bir süre için bir şeyler yapabiliriz. Konum itibariyle onlar daha avantajlı. Ayrıca biz hedefe yaklaştıkça merkezden de uzaklaşmış olacağız, dolayısıyla silah ve mühimmat ikmali zorlaşacak bu da bizim için büyük bir sorun teşkil edecektir. Yani hava desteğini kısa bir

süreliğine göz ardı edebiliriz.

Başbakan, Yaşar Paşayı dikkatlice dinlemişti. Ve istediği cevabı da almıştı.

—Bakın Paşam, sizi temin ederim ki yakın bir zamanda Kuzey Irak sınırındaki görünmez hava kalkanını etkisiz kılacağız, bunun için özel bir çalışma yürütüyoruz. O zaman istediğiniz hava desteğine sahip olabilecek ve istediğiniz kadar uçağı, helikopteri Irak semalarında uçurabileceksiniz. Size söz veriyorum. Yeter ki Kandil dağında kontrolü sağlayın, düğüm orada çözülecektir.

Yaşar Paşa en azından bir asker olarak üzerine düşeni yapmaya hazırdı.

—Nasıl emrederseniz Sayın Başbakan, biz görevimizi ne pahasına olursa olsun yapacağız.

Yaşar Paşanın bu kararlılığı Başbakan ve diğer bakanların hoşuna gitmişti. Hiç bir şey söylemeden gülümsediler. Bu jestler aynı zamanda Yaşar Paşanın görevinin başına dönmesi için yapılan kibarca bir ricaydı da. Çünkü şimdi görüşülmesi gereken çok önemli devlet meseleleri vardı ve bu tip meseleler askerlerin yanında konuşulmazdı. Yaşar Paşa kibarca ayağa kalkıp Başbakan'ı selamladı.

—Müsaadenizle Sayın Başbakan.

Başbakan'da aynı içtenlikle

—Müsaade sizindir Paşam. Sizden iyi haberler bekliyoruz.

Diğer bakanlarda aynı kibarlıkla ayağa kalkarak Yaşar Paşayla el sıkıştılar. Yaşar Paşa dışarıya çıktıktan sonra Başbakan, Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'e dönerek onunda görüşlerini öğrenmek istedi.

—Abdullah Bey siz düşen F16'lar için ne diyeceksiniz?

Dışişleri Bakanı da önündeki kaza raporuna ve rapordaki enkaz resimlerine kısaca baktı. Resimde görülenler tam bir felaketti. Uçaklar sanki kâğıt gibi ezilmişlerdi.

—Sanırım durum değerlendirmesi için uçaklarımızın nerede düştüğünü doğru tespit etmemiz gerek Sayın Başbakanım.

Başbakan sorgulayan gözlerle Abdullah Gül'e bakıyordu.

—Yani…?

—Şöyle açıklamaya çalışayım. Eğer bu uçaklarımız gerçekten de tam Kuzey lrak sınırında düşmüşse, bu Amerikalıların Kuzey Irak'ı Kürdistan toprağı olarak kabul ettiğini gösterir ve de dolaylı da olsa Kandil dağındaki PKK'yı kolladığını. Yok, eğer bu uçaklarımız operasyon bölgesinde yani Kandil dağı civarında düşmüşse bu da Amerikalıların PKK'yı kesin olarak kolladığını gösterir ki bu da Amerikalı resmi ağızların kesinlikle reddettiği bir durumdur.

Başbakan, Dışişleri Bakanının kafasından geçen bir şeyler olduğunu anlamıştı ve ses çıkarmadı. Dışişleri Bakanının konuşmasını bekledi.

—Bizim açımızdan hem PKK'nın hem de Peşmergelerin bu şekilde desteklenmesi çok sakıncalı durumlardır. Zaten son zamanlardaki Amerikan politikası da bu iki durumu destekler mahiyette gelişiyor. Bu saatten sonra Sayın Başbakan'ım kamuoyunu gerçeklerle ilgili yavaş, yavaş bilgilendirmemiz lazım. Yani kim kimi destekliyor kamuoyu bilmeli. Zaten Kuzey Irak'taki Kandil Dağı operasyonun ilerleyen safhaları, Amerikalıların hem Peşmergelerden hem de PKK'dan yana olduğunu gösterecektir.

Vecdi Gönül de o sırada araya girdi.

—Yani bu mücadeledeki gerçek muhatabımızın PKK'dan çok ABD olduğunu basına yansıtmalıyız.

Başbakan da aynı şeyi düşünüyordu.

—Haklısınız. Zaten kamuoyunda da bir Amerikan tepkisi var. Bu havayı kullanabiliriz. Ama bu durum iki tarafı keskin bir kılıç değil mi? Amerikalıların İran'a Birleşmiş Milletler kararıyla müdahale etmek için meclisimize sevk edilen teskere için ters gelişmeler yaşanmaz mı? Şu anda meclisteki teskere hakkındaki durum nedir?

Başbakanın bu sözleri üzerine Abdullah Gül'ün yüzüne biraz sıkıntı vurmuştu.

—Doğrusu Sayın Başbakan o konuda yavaş yavaş köşeye sıkışıyoruz. Şu anda kamuoyu yoklamalarında ezici çoğunluk Amerikanın İran'a müdahalesi için Birleşmiş Milletler kararı olsa bile teskere çıkarmamıza karşı. Muhalefet, mecliste bu konuda kıyameti koparıyor zaten.

Başbakan bu kötü durumun oldukça farkındaydı aslında, ama şimdilik bu durumu kabullenmekten başka bir seçenek yoktu.

—O halde yeni bir gelişme olana kadar durumu idare etmeliyiz.

Bu arada Vecdi Gönül, görünüşünden çok özel olduğu anlaşılan siyah bir dosyayı Başbakan'a verdi. Üzerinde "ÇOK GİZLİ" ibaresi vardı. Başbakan dosyayı açacakken Vecdi Gönül'ün söylemesi gereken önemli bir şeyler daha vardı.

—Sayın Başbakan'ım Mit Müsteşarı bu dosyayı acilen size iletmemi istedi. Bir de bana garip bir şey söyledi, siz anlarmışsınız.

Başbakan, Vecdi Gönül'e merakla dolu gözlerle bakıyordu, yoksa önemli bir şey mi söyleyecekti. Vecdi Gönül söyleyeceklerini hata yapmadan dikkatlice söylemeye çalıştı.

—"CALUT[4], TALUT'U[5] ALMAYA GELMİŞ"

Bu sözler üzerine Başbakan önündeki dosyayı açmaktan vazgeçti. O an duraksamıştı ve biranda yüzünün şekli değişmişti. Bir ara Başbakan, Abdullah Gül ile göz göze geldi. Her ikisi de "artık harekete geçme zamanı geldi" der gibi bakışıyorlardı. Bunun üzerine Başbakan ayağa kalkarak.

—Basın toplantısı yaklaşıyor. Ben gerekli açıklamaları yaparım, sizler işinizin başına geçin. Toplantıya katıldığınız için teşekkür ederim.

Bir saat sonra...

Başbakanlık konutundaki basın konferans salonu hınca hınç doluydu. Başbakan ise kürsüdeki yerini almış yaklaşık yarım saattir de gazetecilerin sorularını politik bir dille cevaplıyordu. Başbakan ön sıradaki bir gazeteciyi eliyle göstererek söz vermişti. Gazeteci ayağa kalkarak kendini tanıttı.

—Mesut Cabbar, Günsonu gazetesi. Sayın Başbakan'ım, Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt ve Milli Savunma Bakanı Vecdi Gönül ile kuzey Irak'ta düşen F16'ları konuştunuz mu? Düşen F16'ları PKK'nın ya da bölgedeki Kürt gruplarının düşürdüğü iddia ediliyor. Bu doğru mu?

—Evet konuştuk. Zaten bu toplantının amacı da buydu. Düşen F16'lara gelince size şunu söyleyebilirim ki F16'lar görev yerine 89 km mesafede düştüler. Yani bu kazada kesinlikle Peşmerge veya PKK düzeyinde bir müdahale söz konusu bile

[4] CALUT (Goliat): MÖ XI'inci yüzyılda, Mısır ile Filistin arasındaki bir ülkede hüküm sürmüş zorba bir hükümdardır. İsrailoğulları'na zulüm etmiş, esir etmiş ve hatta Tevratlarını elinden almıştır.

[5] TALUT: İsrailoğulları'nın başına geçen ilk kraldır. Aynı zamanda peygamberdir de. Allah'ın emriyle bir ordu toplayarak Calut'a karşı savaşmıştır.

olamaz. Bu uçakların düşmesinden ne Peşmergeler sorumludur ne de PKK.

Ama gazeteci Başbakan'ın ne demek istediğini tam olarak anlayamamıştı.

—Peki ya sorumlusu kim Sayın Başbakan?

Herkes ve de Başbakan bu aptalca soru karşısında, soruyu soran gazeteciye "salakmış" gibi bakıyordu. Çünkü Başbakan, bölgede konuşlanmış olan üç güçten ikisinin yani Peşmergeler'in ve PKK'nın suçlu olmadığını söylüyordu. Geriye kalan tek seçenek vardı, işte onu işaret ediyordu. Ama Başbakan soruyu yine de politik bir dilde cevapladı.

—Peşmergeler ve PKK'nın dışındaki birileri.

Başbakan arka sıralardaki bayan gazeteciye söz verdi. Bayan gazeteci de kendini tanıttı.

—Tülay Semerci, Güncel Dergisi. Sayın Başbakan, Türkiye'nin PKK sorununu halletmek için Kuzey Irak'a girmesi ve akabinde üç F16'sının birden tam olarak açıklanamayan düşüşü ve hemen hemen aynı zamana denk gelen Amerika Birleşik Devletleri'nin İran'a müdahalesi için TBMM'ye gönderilen yeni Amerikan teskeresinin ard arda gelmesi sizce bir tesadüf mü?

Başbakan bu soruya sesini biraz yumuşatarak etkileyici bir tonda cevap veriyordu.

—Hayatta tesadüflerin olduğuna kesinlikle inanmam, zaten olamaz da. Ülkenin şu anda geçirmekte olduğu bu zor günlerin ard arda gelmesi zorlu bir süreçte olduğumuzu gösteriyor. Bu yüzden birlik olup kenetlenmeliyiz. Ve de en az bunun kadar önemli olan şeyse düşmanımız kimdir onu iyi tahlil etmeliyiz.

Başbakan çok bekletmeden orta sıralardaki başka bir gazeteciye söz vermişti. Bu gazeteci de kendini tanıtıyordu.

—Sedat Yarkın, Yeni Gazete. Efendim, Amerika Birleşik Devletleri'nin İran'a müdahale etmek için Türkiye topraklarını kullanmasını öngören ve de TBMM'ye sevk edilen üçüncü teskere konuşuldu mu?

Başbakan gazeteciye olumsuzca baktı.

—Hayır, üçüncü teskere gündemimizde yoktu. O meclisin işi.

Ama gazeteci tatmin olmamıştı bu cevaptan.

—Ama Sayın Başbakan'ım, CHP lideri Sayın Deniz Baykal bugün yaptığı konuşmasında üçüncü teskere için "Türkiye bir Azerbaycan kadar olamayacak mı? Azerbaycan topraklarını Amerika'ya kapattı, Türkiye niye topraklarını, hava ve kara sahasını Amerika'ya kapatamıyor?" dedi. Peki, bu konuda ne diyeceksiniz?

—Bu konuşma metni henüz elime geçmedi. Ama bu konudaki açıklamamı yarın yazılı olarak yapacağım.

Başbakan önündeki kâğıtları toparladı. Anlaşılan basın toplantısı bitiyordu.

—Evet, toplantı burada bitmiştir. Herkese teşekkür ederim.

Başbakan kürsüden ayrılacakken hemen ardında beklemekte olan baş koruması Halil'i yanına çağırdı. Ceketinin iç cebinden çıkartmış olduğu küçük bir zarfı Halil'e uzattı. Başbakanın ses tonundan bu zarfın çok önemli olduğu sonucu çıkıyordu.

—Bunu yerine ulaştırın. Hemen!

Halil zarfı aldı ve iç cebine koydu.

—Emredersiniz Başbakan'ım.

***

Her yeri camekân olan restoranda, beyaz ceketli siyah pantolonlu ve papyonlu garsonlar özenle servis yapmakta, restoranın bir köşesindeki küçük orkestra ise 60'lı yılların slow-caz parçalarını çalmaktaydı. Bu pahalı restoran lüks otelin çatı katındaydı.

Cam kenarındaki masalardan birinde Tarık Sönmez, önünde yarısı içilmiş zeytinli martinisi, üzerindeki takım elbisesiyle tam bir beyefendi gibi dışarıdaki İstanbul boğazı manzarasını hafif bir dalgınlıkla izliyordu. Hava nerdeyse kararmış ve sahil boyunda yanmakta olan ışıklar İstanbul boğazını, boynuna takılan bir mücevher gibi süslüyordu.

Tarık, bir ara önde garson ve ardında ise Tyler Nelson'un kendilerine doğru gelmekte olduğunu görmüştü. Tyler Nelson, bir zamanlar Amerikan ordusunda çalışmış subaylardan biriydi. Şimdi ise Amerikan dış istihbaratının bazı kirli işlerini yapıyordu. Garson ve Tyler yanına geldiğinde Tarık, ayağa kalkmıştı bile. Tarık kinayeli bir şekilde Tyler'a gülümsedi.

—Ülkeme hoş geldiniz Bay Tyler Nelson.

El sıkıştılar. Tyler eski bir tanıdığını gördüğü için sevinmişti de.

—Teşekkür ederim Bay Sönmez. Ya da Tarık mı demeliyim.

Garson, Tyler Nelson'un sandalyesini çekti

—Buyrun efendim.

Hemen gelen bir başka garson Tyler'a viski servisi yaptı. Ve yiyecek bir şeyler getirmek için orayı terk etti.

Tarık ajanlığından olsa gerek Tyler'ı gelir gelmez

yoklamaya başlamıştı.

—Daha geleli çok olmadı ama biraz aceleniz var galiba. Bay Walter Cohen ile beraber gelmişsiniz diye duydum.

Tyler gülümsüyordu ama konuşurken de karşısındaki Tarık'ın herkese çalışan çift taraflı bir ajan olduğunu aklından çıkarmadan dikkatle konuşuyordu.

—Siz Türklerde çok olup ta biz Amerikalılarda az olan şey zamandır Bay Sönmez. Sizden istediğimiz bilgileri getirdiniz mi?

Tarık verdiği sözü kesinlikle yerine getirirdi. Martini kadehinin yanında duran ve ilk bakışta restoranın menüsü sanılacak olan siyah kaplı (Başbakan'ın elinde olanın aynısından) dosyayı Tyler'a verdi. Ama Tyler'ın dosyayı açmasına fırsat vermeden uyarmadan da edemedi.

—Sizin kellesini istediğiniz kişiler Türkiye'nin en önemli isimleri. Aradığınız adreslerin hepsi dosyada mevcut. Ama sizi uyarıyorum, nasıl bir işe girdiğinizin farkında değilsiniz.

Tyler, Tarık'a küçümser gibi gülümseyerek baktı.

—Asıl siz Türkler nasıl bir belaya çattığınızın farkında mısınız? Bizim için sadece o işe giriyor olmak, yapmamız için yeterli bir sebeptir Bay Tarık Sönmez.

Tyler ise dosyayı açmış ve ilk sayfasındaki resme bakarken, Tarık'ın tilki gibi bakan yüzünden kısa süreli bir gülümseme gelip geçmişti. Her şey galiba Tarık'ın istediği yönde gelişiyordu.

Tyler'ın şu anda bakmakta olduğu resim Muhammet Apar adlı yaşlı bir Dışişleri bürokratının resmiydi.

***

Cengiz Larendeli, ayağındaki parlak iskarpinleriyle çok katlı binanın dar koridorunda dikkatlice yürüyordu. Belinde bir silah vardı. Yürürken belindeki silahı bir görünüp bir kayboluyor, sağına soluna bakınıyor ve duvara sürtünmeden, duvara yakın yürüyordu. Üzerinde pahalı olmayan ama temiz takım elbisesine nispet yaparcasına harap bitik bir binadaydı. Burası da bir iki seneye kalmaz yıkılacak İstanbul'un arka sokaklarındaki eski binalardan biriydi. Cengiz yerdeki parçalanmış beton parçalarının üzerine bastığında beton parçaları kırılıp hafif boğuk bir ses çıkarıyordu. Kısa bir süre etrafına bakındıktan sonra merdivenlere yönelip bir kat yukarıya çıktı. Sessizce eliyle kapıları açıp, açıp kontrol ediyordu. Her yer harap ve çöp içindeydi. En sonunda diğer kapılar kadar eski olmayan cevizden yapılmış güzel bir kapının önüne gelmişti. Önce kapının diğer yanına geçti, sonra da hafiften kulağını dayayıp içeriyi dinlemek istedi. O sırada içeriden gelen ve muhtemelen yaşlı bir insana ait olan ses Cengiz'in irkilmesine sebep oldu.

—İçeri gel Cengiz.

Cengiz şaşırmıştı, içeriden seslenen her kimse bir şekilde geldiğini fark ettiğine göre artık sessizliğin lüzumu yoktu. Kendine çeki düzen verip kapıyı yavaşça açtı, içeriye girdi. Cengiz içeride gördükleri karşısında belli etmese de oldukça şaşırmıştı. İçerisi çok derli toplu ve bazı antika eşyalarla döşenmiş 19. yüzyıl Osmanlı tarzı dekore edilmiş çok güzel bir daireydi. Böyle bitik, Harap bir binada böyle bir daire, gerçekten oldukça şaşırtıcıydı. Cengiz gözleriyle odayı incelerken az önceki sesin sahibini de arıyordu. Buldu da. Geniş bir koltukta sırtı Cengiz'e dönük halde karşıdaki televizyonun haberlerini izleyen birisi oturuyordu. Elindeki kumandayla televizyonu kapatıp yavaşça ayağa kalktı. Bu kişi Dışişlerinde yıllarca bürokratlık yapan ve müsteşarlığa kadar yükselen önemli, eski bir bürokrattı. Gözünde nedense siyah gözlükleri vardı. Cengiz karşısında bu kadar yaşlı birini bulacağını ummuyordu. Yine de karşısındakinin kimliğinden emin olmalıydı.

—Muhammet Apar?

Yaşlı adam "evet, o benim" dercesine gülümsüyordu.

—İsimlerin önemi yok. Gel Cengiz otur şöyle.

Cengiz normalde kesinlikle oturmazdı ama karşısındaki ihtiyar adam sanki biraz dost görünmüştü ona. Her ikisi de aynı anda koltuklarına oturmuşlardı. Cengiz'in koltuğunun yanındaki sehpanın üzerinde Başbakan'ın korumasına vermiş olduğu o zarf vardı. Cengiz bunları görmüştü ama dikkatini çekmemiş gibi yapıyordu. Muhammet gülümseyerek kara gözlüklerinden Cengiz'e bakıyordu.

—Herhalde merak etmişsindir gözümdeki kara gözlüklerin nedenini.

Evet, gerçekten de Cengiz bu gözlükleri merak etmişti. Ama bazen sormak olmazdı. Yine de Muhammet Apar onu bu merakından kurtarıyordu.

—Birkaç sene önce ansızın gelen bir hastalık, belki de bir kaza yüzünden.

Muhammet gözlüğünü çıkarınca olay açıklığa kavuşmuştu. Bu adam aynı zamanda kördü de. Gözlerinin beyazı görünüyordu. Muhammet sözlerine devam ediyordu.

—Ama hiçbir sebep gerçek sebep değildir. Olması gerekliyse olur. Nasıl olduğu sadece biz insanların kendini kandırması için bir mazerettir. Tıpkı senin burada olman gibi.

Cengiz bu esrarlı konuşmaların anlamını çözmeye uğraşmadı bile.

—Siz kimsiniz ve neden buradayım?

Muhammet koltuğuna iyice yaslandı ve yüzünden sanki hiç silinmeyecekmiş gibi duran gülümsemesini muhafaza ederek

Cengiz'in yanındaki sehpayı gösterdi.

—O mesaj sana geldi.

Cengiz sanki yeni görüyormuş gibi acele etmeden zarfı aldı ve açtı. Zarftan çıkan notta çok kısa bir mesaj vardı. " Sana kim olduğunu düşmanın söyleyecek. Beni koru, kendini koru." Cengiz bu mesajı bir kez daha içinden okudu. Ama bir anlam çıkartamamıştı. Belki bir açıklama getireceğini umarak meraklı bakışlarını Muhammet'in üzerine dikti. Kelime oyunuyla bu cevabı almaya karalıydı.

—Bu duruma göre bu mesaj bana geldiği için ben buradayım.

Ama Muhammet, Cengiz'le aynı fikirde değildi.

—Ya da olman gerektiği için buradasın.

Cengiz kısa bir süre düşündü. Bu ihtiyar kurtla akıl yarıştırınak, yarışı baştan kaybetmek demekti.

—O halde neden burada olmam gerekiyor?

İhtiyar adam kafasını iki yana ağır, ağır sallarken Cengiz'e doğru yöneldi ve elleriyle Cengiz'in suratına dokunmaya başladı. Bu şekilde Cengiz'in nasıl bir yüzü olduğunu beyninde bir şekilde görebiliyordu. Muhammet konuşurken sesi daha da derinden çıkıyordu.

—Her şey senin kim olduğunla ilgili Cengiz Larendeli. Senin burada olman, bundan önceki yaşadıkların ve bundan sonra yaşayacakların…

İhtiyar adamın ellerinde hissettikleri tıpkı hafızasındakiler gibiydi. Cengiz'le daha önce de karşılaşmıştı ama bu çook uzun yıllar önceydi. Cengiz bu karşılaşmayı hatırlamıyordu. Aslında haksızda sayılmazdı.

Muhammet şimdi de iki eliyle Cengiz'in sol elini, ellerinin arasına aldı ve incelemeye başladı. İhtiyar adamın parmakları Cengiz'in derin hatları olan sol avucunun içinde dolaşıyordu.

—Çizgiler! Bize kim olduğumuzu ve ne yapacağımızı biz doğarken söylerler. Kimisi bunu bir fal sanır ama anlayana fal değildir. Tüm bunlar bir kader, bir gerekliliklerin yol haritasıdır. Biz insanlar, bazen zorunlu olarak büyük işler yapmak için dünyaya geliriz. Senin kaderin de aynı şeyi söylüyor oğlum.

Muhammet'in içten "oğlum" demesi Cengiz'in içini cız ettirmişti. Kendisini bildi bileli ne anası ne de babası vardı. Belki de yaşıyorlardı fakat kimse söylememişti. Hayatını askeri okullarda askeri eğitim alarak geçirmişti. Şimdi nedense bir kenara atılmış gibi hissediyordu kendini. Ama Cengiz kendine acıyan zavallı insanlardan değildi, hemen kendini toparlayarak Muhammet'in söylediklerine yoğunlaştı.

Şimdi de Muhammet işaret parmağıyla Cengiz'in avucunun içindeki yaya benzeyen işareti gösteriyordu.

—Senin kader çizgin tıpkı bir yay şeklinde. Dünyada yaşayan insanların hayatını etkileyecek büyük işler yapacaksın. Sana bir irade verilmiş ve bu iradeyi kullanmak senin elinde. Kader sana büyük bir sınav hazırlıyor. Sen ve senin emrinde olanlar, büyük bir savaşın tam ortasında, bir yudum su ile imtihan edileceksiniz. Senden yana bir sorun yok, ama yanındakiler...! Onlar belki sorun olacak. Tarihte binlerce kez aynı hadise oldu. Yakında yine olacak. Dünyaya hükmetmek isteyen bir kavim büyük bir sınavdan geçecek. Talut'un ordusu Calut'un ordusuyla bir kez daha savaşacak. Ve "o" yeni Talut sen olacaksın

Muhammet'in bu derin konuşması Cengiz'i oldukça etkilemişti. Sanki hipnoz olmuş gibi Cengiz, Muhammet'in kara gözlüklerine bakıyordu. O an Cengiz'in gözünün önünde sanki büyük bir ışık patlaması olmuş, beyninden hızla görüntüler akmaya başlamıştı. Şimdi odada değildi, başka bir yerdeydi. Geçmişte ya da gelecekte... "*Cengiz sığ bir göletin kenarında postalları*

suyun içindeydi. Arkasında kendi gibi onlarca asker vardı. Askerlerin hepsi yorgun bitkin ve çoğu da yaralı, su içmeye can atıyorlardı. Tepelerindeki güneş ateş gibi parlıyor, yakıyor ama nedense o sıcağa rağmen herkes su içmekte tereddüt ediyordu. Cengiz'in hemen sağında ve solunda en sadık adamları Rasim ve Murat vardı. Her ikisi de artık külçe gibi ağırlaşan silahlarını taşımaktan ve yorgunluktan bitmiş vaziyetteydiler. Cengiz suyun içinde yürüyecekken bir an suyun altından üzerinde kuru kafatası olan yırtılmış torbalar suyun üstüne çıkmıştı. Cengiz büyük bir şaşkınlıkla suda gördüklerine bakarken bir an suyun titremeye başladığını ve yerin derinden sarsılmaya başladığını hissetti. Derin bir uğultu etrafı kaplarken, sanki büyük dev bir canavarın koşar adım, yeri inleten şiddetli ayak darbeleri ortalığı sarsıyordu. Cengiz büyük bir dehşetle adamlarına dönerek bağırmaya başladı ama o büyük gürültü Cengiz'in sesini alıp götürmüştü sanki. Herkes büyük bir telaş ve panik içindeydi. Cengiz adamlarına bağırmaya çalışırken, sesin geldiği yere baktığında dehşet içinde kalmıştı. Tepenin ardında büyük siyah bir şey, karabulut gibi bir canavar korkunç sesler çıkartarak üzerlerine doğru geliyordu."

Cengiz bir an silkinip kendine gelmişti. Beyninden hızla akıp geçen ama çok da gerçek gibi görünen bu görüntüler onu da şaşırtmıştı. Karşısındaki Muhammet'in kara gözlüklerinin ardında sanki bir güç onu çok etkilemişti ve bu halüsülasyonu görmesini sağlamıştı. Ama Cengiz kendini çabucak toparlayarak yine bazı cevapların peşine düşüyordu.

—Hala anlayamıyorum, neden, neden ben?

Muhammet kısa bir süre Cengiz'in suratına sanki onu görüyormuşçasına, biraz üzgünce bakakalmıştı. Sonrada eski moda kadife ceketinin cebinden çıkarttığı bir kartı Cengiz'e uzattı.

—Senin vaktin benim de söyleyeceklerim sınırlı. Bu kişiyi görmelisin. Ölmek üzere olan zavallı bir ihtiyar. Onun söyleyecekleri var sana. Vakit kaybetme.

Cengiz kartı aldı ve ayağa kalktı. Kafasında daha binlerce soru vardı ama gitmesi de gerekiyordu. Biraz istemeyerek de olsa oradan ayrıldı.

Döküntü binadan dışarıya çıkınca hemen karşı kaldırımda onu beklemekte olan arabaya doğru yürüdü. Arabanın içinde Cengiz'in adamları ve de yakın arkadaşları olan Murat ve Rasim vardı. Her ikisi de askeri okuldan beri Cengiz'in yanından ayrılmamışlardı. Ve yanında olmaya da ölene kadar devam edeceklerdi. Belki bu da onların kaderiydi. Murat sürücü koltuğunda, o her zamanki kaba mizacıyla Cengiz'e bakıyor, Rasim'de arka koltukta biraz içten pazarlıklı kurnaz bakışlarıyla etrafı kollayarak oturuyordu. Cengiz arabaya bindi. Düşünceli gözlerle önüne bakıyordu. Murat arabayı çalıştırmadan önce Cengiz'in konuşmasını bekledi. Ama bir süre Cengiz'den ses çıkmayınca.

—Ee Cengiz. İçeride ne oldu bir sorun mu var?

Cengiz anlamsızca Murat'a baktı.

—Hayıryok. Garip biriyle karşılaştım ve hiç anlamadığım bazı şeyler söyledi. Ona kafam takıldı.

Rasim araya girdi.

—Ne gibi şeyler?

Cengiz tam da anlamadığı bu sözler hakkında konuşmak istemiyordu. Rasim'e "bilmiyorum" dercesine baktı.

—Bilmiyorum ben de anlamadım zaten, kaderden falan bahsetti, savaştan, Talut'tan. Bilemiyorum. Sonra da bazı görüntüler gördüm bir an, çok gerçeklerdi.

Murat sanki bu konuyu eşelemek istemiyormuş gibi konuyu kapatmaya çalıştı.

—Boş ver be Cengiz, kafaya takacak bir şey yok. Şimdi

her ne yapacaksak onu yapalım. Nereye gidiyoruz?

Cengiz derin düşüncelerden biran sıyrılması gerektiğini düşündü ve normale döndü. Şimdi biraz neşelenmişti.

—Evet haklısın. Gitmemiz gereken birkaç yer var. Önce…

Muhammet koltuğunda, az önce Cengiz'in bıraktığı gibi oturuyordu. Cengiz'in bindiği arabanın uzaklaşarak azalan sesini dinliyordu. Ama duruşunda sanki birilerini beklediği izlenimi vardı. Hissediyordu, hem de çok derinden hissediyordu. Azrail'i birazdan kapıdan girecek ve canını alıp çekip gidecekti. Bir şeyler duyar gibi olmuştu bir an. Azrail'inin sanki yeri inleten ayak seslerini körlerin duyabileceği bir hassaslıkta duyuyordu. Her saniye bu ayak sesleri artarak yaklaşıyordu. Yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı… Bir anda ayak sesleri kesilmiş ve yerini kapı gıcırtısı almıştı. Muhammet kapıyı kilitlememişti bile. Olacaklara boyun eğmiş ve kaderini beklemekten başka bir şey yaptığı yoktu. Sürekli karşıya bakıyor ve hiç yüzünden eksilmeyen gülümsemesiyle öylesine bekliyordu. Az sonra ensesinde soğuk yuvarlak bir demir hissetmişti. Bir susturucu namlusu ensesine dayanmıştı. Kabzayı tutan el, deri eldivenliydi, sanki yaptığından utanırcasına. Katilin parmağı tetiğe gitmiş ve tetiği gıdıklarcasına okşuyordu. O an ölümün soğuk alaycı kahkahası Muhammet'in sıcak gülümseyişiyle karşılaşmıştı. Beklediği son artık Muhammet'i almaya hazırdı.

—Nihayet…

Muhammet'in bu son sözüydü. Yılan tıslaması gibi ince bir ses her şeyi bitirmişti.

***

Özel siyah bir makam arabası, şantiye halindeki binaların önünden geçiyordu. Aracın camları siyah olduğundan, içinde kim olduğu belli olmuyordu. Makam Arabası bir süre normal bir hızda seyrederken, yolun bir yerinden dönmek için şoförün direksiyonu kırdığı sırada, tam o köşeyi dört bir yandan kuşatmış, özel giyimli CIA ajanlarının arabaya nişan aldıkları görülüyordu. Ajanlar, henüz tam dönmemiş olan aracı, silahlarının namlularıyla izlerken kulaklıklarından gelecek emri bekliyorlardı. O emir de hemen gelmişti zaten.

—Fire! (ateş)

Bir anda sağdan, soldan, önden, arkadan, nereden geldiği belli olmayan kurşunlar arabaya isabet ederken, zaten ilk atışta şoför yaralanmış araba kontrolden çıkıp hemen ötedeki bir direğe çarpmıştı. Yaylım ateşi bir süre daha devam ettikten sonra kendiliğinden kesildi. Kısa bir sessizlik ve ardından silahların şarjör sesleri ortalıkta çınlıyordu. Ajanlar delik deşik ettikleri arabayı daha yakından görmek için yerlerinden çıkıp arabanın etrafına toplanmışlardı ki bir ayak sesinin etrafta yankılandığını duydular. Ajanlar sesin geldiği yöne döndüklerinde gelenin Tyler Nelson olduğunu gördüler. Gözünde güneş gözlüğü, havalı yürüyüşü ve küstah yüz ifadesi, kim olduğunu anlatıyordu zaten. Tyler arabanın yanına yaklaşıp durdu. Yüzünde cani bir insanın zevk alan surat ifadesi vardı. Kapıyı açınca karşısında ne göreceğini bilen bir tavırla, kapıyı yavaşça açtı. Aniden yüzü gözü kan içinde, ağır yaralı ama bilinci yerinde birisi aşağıya doğru sarkmıştı. Tyler bu manzara karşısında oldukça keyiflendi ve yaralının yanına sanki hiçbir şey olmamış gibi rahatça çömelerek.

—Bay Haluk Güvenç. Bugün keyfiniz nasıl bakalım?

Yaralının adı Tyler'ın dediği gibi Haluk Güvenç'ti. Haluk Güvenç yakın bir zamana kadar Türk istihbaratının en önemli isimlerindendi. Aslında hala da öyleydi. Emekliliği yaklaştığı için daha pasif bir göreve alınmıştı ama hala eskisi gibi faaliyetlerini sürdürüyordu. Faaliyet alanı tüm Ortadoğu'ydu. Bu kadar geniş

bir coğrafyadaki istihbarat akışını tek başına yönlendirebilecek kadar akıllı ve yetenekliydi. Ama ne var ki kendisine yapılan bu suikastı önceden haber alamamıştı. Yani burnunun dibini görememişti. Ya da öyle olması istenmişti. Sebebi ne olursa olsun Haluk şu anda can çekişiyordu.

Tyler, Haluk'un ağzından fısıltı şeklinde bir laf çıktığını duyar gibi olmuştu ve daha da yaklaşarak bir süre Haluk'u dinledi. Haluk yine bir şeyler konuşmaya çalışıyordu. Sesi daha çok fısıltı şeklindeydi.

—Armageddon'un[6] mührü. Onu, onu asla ele geçiremeyeceksiniz. Talut sizden intikamımızı alacak. Kahrolun.

Tyler bu duyduklarına alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

—Saçma sapan söylentilerinize, kehanetlerinize inanmaya devam edin. Siz Türkler. Asla uslanmayacaksınız değil mi? Buralarda, sizin yaşadığınız bu topraklarda bile sadece bizim borumuz öter, bunu iyice kafanıza sokun.

Haluk oldukça zor nefes alıyordu ama Tyler'ın bu sözlerine karşılık biranda kanlı gözlerini açıp sertçe baktı. Ama Tyler, Haluk'un işini bitirmek için ayağa kalktı.

—Yok, eğer kafanıza sokamıyorsanız bu kurşunla kafanıza biz sokarız.

Tyler belinden silahı çektiği gibi Haluk'un kafasına ateşledi. Tek kurşun ve Haluk oracıkta öldü.

Tyler beline silahını koyarken yüzünde aynı alaycı ifade vardı.

[6] Armageddon: Bugünkü İsrail sınırları içerisinde kalan ve diğer adı da "MEGİDO" olan bölgenin (ve de dağın) adı. Yahudi inancına (ve eski ahit'e) göre, kıyamet kopmadan önce inananlarla inanmayanlar arasında bu bölgede (Kudüs'ün güneyindeki Kidron vadisinde) eşi benzeri görülmemiş şiddette kıyamet savaşı kopacak. (Armageddon savaşı)

—Bilmem anlatabildim mi?

***

İki Amerikalı ajan ellerinde otomatik silahları olduğu halde kapıya tüm güçleriyle yüklendiler, kapı bu kuvvete dayanamayıp kilidinden kırılarak açıldı. Dışarıdaki diğer beş ajan ve Tyler Nelson seri bir şekilde içeriye girdiler. Tyler gayet sakince hareket ediyordu. Diğer ajanlar ise oldukça iyi eğitim aldıklarını belli edercesine evin çeşitli odalarına hızla dağılıp etrafı kontrol etmeye başladılar. Birisi yatak odasına, birisi misafir odasına diğeri koridorlara. Hemen her yeri kontrol etmişlerdi bile. Tyler ise oturma odasındaki geniş kanepeye oturmuş, bir de puro yakmış adamlarını bekliyordu. Adamları teker, teker Tyler'ın arkasında dizilip rapor veriyorlardı.

—Temiz
—Temiz
—Temiz
—Temiz
—Temiz
—Temiz
—Temiz

Tyler bu raporları dinlerken purosundan derin bir nefes çekiyor, sonra da etrafa üflüyor ve bir sis perdesi oluşturuyordu. Aslında bu yaptığı hareket Tyler Nelson ve ekibinin başka ülkelerde yaptığı bu "pis" işi oldukça iyi özetliyordu.

O sırada içeriye, üzerindeki bornozuyla başını kurulamaya çalışan Ömer Tevfik girivermişti. Ömer, karşısında hem de kendi evindeki oturma odasında bir anda Tyler ve yedi adamını görünce dona kalmıştı. Kısa bir süre düşününce neler olduğunu ya da neler olmak üzere olduğunu hemen kavramıştı. İçinden "buraya kadarmış" diye geçirdi. Şok anı üzerinden geçince sanki hiçbir şey olmamış gibi rahatça Tyler'ın karşısındaki koltuğa oturdu.

Ama Tyler hala işin alayındaydı.

—Ne oldu Bay Ömer beni gördüğünüze sevinmediniz galiba? İki eski dostuz hâlbuki. Çekiç güçteki günlerimizi ne çabuk unuttun.

Ömer Tevfik ve Tyler 90'lı yıllarda çekiç güçte yani İncirlik üssünde beraber görev yapıyorlardı. O zamanlar Ömer, çekiç gücün faaliyetleri hakkında Türkiye adına çok ayrıntılı raporlar tutuyor ve bu raporlar zaman, zaman iki ülkenin hükümetleri arasında üstü örtülü krizlere sebep oluyordu. Bu yüzden çekiç güç faaliyetleri sürekli arızalara uğruyordu. Ama çok geçmeden Ömer, İncirlikteki görevinden alınıp başka bir yere, yani sürgüne gönderilmişti.

Ömer karşısındaki Tyler'a pek de aldırmadan rahatça konuşuyordu.

—Benim bildiğim dostlar habersiz eve dalmaz ve silahlarını doğrultmazlar. Ama siz Amerikalıların bu dünyada dostu olduğunu söylemek çok komik olur herhalde.

Ömer'in oyun oynamaya niyeti yoktu. Bir anda ciddileşti.

—Sen burada olduğuna göre Walter de burada olmalı. Demek harekete geçtiniz. Sevindim! Onun mu (TALUT) peşindesiniz?

Tyler, Ömer'in ağzından laf almak istiyordu.

—Sence?

Ömer'se umursamaz bir tavırla.

—Benim için değişen bir şey yok. Nasıl olsa bir kaç saniye sonra hiç bir şeyin önemi kalmayacak. Ama ne sen ne de Yahudi dostların bunu başaramayacaksınız. Siz binlerce yıl önce Allah'a verdiğiniz sözden dönerek dünyaya hükmetme fırsatını elinizden kaçırdınız. Şimdi sıra bizde, biz dünyaya hükmedeceğiz.

Tyler, Murat'ın bu sözlerine, çok değersizmiş gibi alay edercesine gülümsüyordu. Yaslandığı kanepeden hafif doğruldu ve purosunun külünü halıya dökerek.

—Dikkatini çekti mi bilmem ama burada elinde silah olan ben ve arkadaşlarım. Seninse elinde hiçbir şey yok. Bu durum tıpkı Amerika ile Türkiye'nin arasındaki güç farkına benziyor. Bizde en gelişmiş silahlar, sizde ise bizim verdiğimiz hurdalar. Sizin en gelişmiş silahlarınız bile bizim kontrolümüz altında.

Ömer, Tyler'a pabuç bırakmak niyetinde değildi.

—Madem kıçı kırık silahlarınıza güveniyordunuz da neden buradasınız? Dur tahmin edeyim Armageddon'un mührünü almaya geldiniz. Silahlarınız var ama inancınız yok. Yazık. Hâlbuki o silahları kullanacak adamlarının inancı yoksa kazanma şansınız hiç yok. Sizin de sonunuz Calut'tan farklı olmayacak.

Tyler artık buna cevap vermek istemiyordu. Sadece küstahça gülümsedi ve silahını çıkarttığı gibi Ömer'i alnının ortasından vurdu.

—Katılıyorum!

***

Türkiye Büyük Millet Meclisinde ana gündem konusu A.B.D'nin İran'a askeri müdahale için Türkiye'den hava ve kara sahasının açması talebiyle verdiği teskereydi. Gündem konusunda mecliste hararetli tartışmalar sürüp gidiyordu. Özellikle CHP bu teskerenin çıkmaması için sert bir muhalefet yaparken, AKP ise aynı üslupla teskere lehinde tavrını devam ettiriyordu, Diğer muhalefet partileri fazla olaya müdahil olmadan gelişmeleri takip ediyorlardı. Karşılıklı söz düellosu şeklinde geçen konuşmalar

zaman, zaman sertleşiyordu. Konuşmalar sırasında hükümet sıralarındaki Recep Tayyip Erdoğan ile hemen yanındaki Dışişleri Bakanı Abdullah Gül ve kurmayları, rahatsızlıklarını oturdukları yerden istemeyerek de olsa belli ediyorlardı. CHP'nin belki de bu haklı muhalefeti yavaş, yavaş AKP yi köşeye sıkıştırmaya başlamıştı bile.

Deniz Baykal'ın hemen arkasında oturmakta olan Onur Öymen, konuşma metni elinde genel Başkanıyla küçük bir istişare yapıyordu. O sırada meclis Başkanı Bülent Arınç önündeki notlardan konuşma sırasının Onur Öymen'e geldiği için, Onur Öymen'i konuşma yapması için kürsüye çağırıyordu.

—CHP İstanbul milletvekili Sayın Onur Öymen konuşmanızı yapmak için lütfen kürsüye gelin.

Onur Öymen CHP sıralarından gelen alkışlar eşliğinde kürsüye geldi ve kısa bir hazırlıktan sonra konuşmaya başladı. Onur Öymen'in yüz hatlarından sanki dehşet içinde olduğu gözleniyordu.

—Sayın meclis üyeleri Sayın meclis Başkanı... Amerika Birleşik Devletleri, İran devletinin nükleer tehdit olduğu gerekçesiyle, İran'a askeri bir müdahale yapmak istiyor. Peki bundan bize ne? İran devleti bizim için bir tehdit oluşturmuyor. Ya Amerika için nasıl tehdit oluşturuyor? Sorarım size? Amerikanın müdahale ettiği hangi ülke düzene girmiş. Daha dün Irak devleti Saddam Hüseyin rejiminden kurtuldu diye göbek attınız şimdi her gün onlarca ölü. Amerika, Irak'a girdiğinden bu yana bir milyona yakın ölü bazı kaynaklara göre bu sayı en az iki katı. Bu mu Amerikan düzeni? Amerika, İran'a girince ne yapacak? Tahmin etmesi zor değil, her gün onlarca ölü, belki de bir iç savaş. İran'ın, Irak'tan farklı olmasını mı beliyorsunuz?

Onur Öymen böyle uzunca bir konuşma yaptı. Ardından da AKP den Salih Kapusuz söz aldı.

Salih Kapusuz'un konuşması daha çok cevap mahiyetindeydi.

—İran sadece bizim için değil dünya için bir nükleer

tehdittir. Ben soruyorum size İran devleti o kadar nükleer silahı ne yapacak, kime karşı kullanacak. Bölgemizde kullanacağı nükleer bir silahın etkilerini ülkemizde hissetmeyecek mi? Ellerindeki balistik nükleer füzelerle Ankara'yı, İstanbul'u, Edirne'yi vuramaz mı? Siz CHP'liler bunca yıl İran'daki rejimden hiç hazzetmediniz, şimdi ne oldu da bir anda İran devletinin bir numaralı koruyucusu, müttefiki oldunuz. Lübnan'a asker göndereceğimiz zaman da Hizbullah'ın koruyucusu kesilmiştiniz. Hâlbuki sizin geçmişinizde İslami hiçbir örgütü koruduğunuz görülmemiştir. Çok garip, Hizbullah'ı ve İran'ı koruyan sizler neden Hamas'a da arka çıkmıyorsunuz? Hamas, Filistin'i savunduğu için mi?

Salih Kapusuz da bu şekilde uzunca bir konuşma yaptı. Bu konuşmaya da CHP den Kemal Anadol cevap veriyordu. Kemal Anadol oldukça sert üslupta bir konuşma dile getiriyordu.

—Siz bu meclisten üçüncü teskere için yeni bir karar çıkartamazsınız. Bu vatana ihanettir. Biz savaşın dışında kalmalıyız. İran ile ne alıp veremediğimiz var ki sırf Amerika Birleşik Devletleri istedi diye karar çıkartmaya çalışıyorsunuz. Teskere çıkarsa, bu bir cinayettir. Onca insanın kanına gireceksiniz. Sizler kendinize Müslüman diyorsunuz, ne biçim Müslümansınız. İran'dakiler Müslüman değil mi? Oradaki onca çoluk, çocuğun, kadının günahı ne. Orayı da Irak'a mı çevirmek istiyorsunuz? Bunun hesabını ahirette nasıl verirsiniz? Bu hesap ahirete kalmaz, yüce Türk ulusu tarafında size kesilir merak etmeyin.

Kemal Anadol konuşmasına devam ede dursun hükümet sıralarında oturmakta olan Başbakan ve Dışişleri Bakanı, durumun gidişinden hiç de memnun değildi. Her zamanki gibi dudakları okunmasın diye elleri ağızlarının üzerinde, aralarında konuşuyorlardı. Başbakan

—Abdullah Bey, CHP'liler çok etkili konuşuyorlar. Bizim milletvekillerinden bazıları biraz dikkat ederseniz onlardan etkilenmişe benziyorlar.

Abdullah Gül düşünceliydi. O da AKP sıralarına baktığında yüzlerinde sıkıntı izleri olan milletvekilleri görüyordu. Başbakanın bu haklı endişesini yatıştırmaya çalışmak en iyisiydi şimdilik.

—Biz grubumuza hâkim bir partiyiz Sayın Başbakan'ım. Şu anda etkileniyor olmaları bir sorun oluşturmaz. Nasılsa parti grup toplantısında fikirlerini değiştireceklerdir.

Başbakan'ın kafasında başka bir şeyler olduğu belliydi.

—Eğer bizim milletvekilleri bütün gerçekleri bildikleri halde bu konuşmalardan etkileniyorlarsa, var sen dışarıdaki vatandaşın halini düşün. Bence gardını düşürmemeye çalışan boksör gibi kapanacağımıza bir şeyler yapsak, atağa geçsek iyi olacak.

Abdullah Gül, Başbakanın kafasında bir şeyler olduğunu anlamıştı. Merakla sordu.

—Ne gibi Sayın Başbakan?

Başbakan hafiften gülümsüyordu.

—Bir keresinde özel bir okulun yeni yapılan ek binasının açılışındaydım. O okulda okumakta olan küçük bir çocukla gösteri mahiyetinde satranç oynadım. İlk on hamlede çocuğun vezirini, kalesini ve fillerini aldım.

Abdullah Gül, Başbakan'ın küçük bir çocuğa karşı olan bu başarısını şaka yollu takdir etti.

—Bravo. Büyük iş Sayın Başbakan. Sonra ne oldu?

Başbakan, Abdullah Gül'e manalı, manalı baktı.

—Oyunu çocuk kazandı.

Abdullah Gül şaşkın bakışlarla, bu hiç beklemediği cevap karşısında Başbakan'a bakıyordu.

***

Özel Menekşe hastanesinin girişine yakın bir yerde araba durmuştu. Cengiz arkadaşlarına son direktiflerini de veriyordu.

—Murat, Rasim buraya da yalnız gireceğim. Beni arabada bekleyin. Merak etmeyin bir tehlike olduğunu sanmıyorum.

Rasim biraz şüpheli gözlerle Cengiz'e bakıyordu.

—Emin misin Cengiz? Yine de her ihtimale karşı yanında olsak.

Cengiz kesin kararlıydı.

—Hayır, beni bekleyin.

Cengiz arabadan indi ve hastaneye doğru yürümeye başladı. Direksiyondaki Murat ise Cengiz'in arkasından bakakaldı.

—Ne oluyor sence Rasim? Cengiz kendisi hakkında bir şeyler öğrenmeye mi başladı acaba.

Rasim onaylıyordu.

—Galiba. Yoksa Cengiz'in bizden gizlisi saklısı yoktur. Emir büyük yerden olmalı. O yüzden yalnız görüşmeye gidiyor sanırım.

Ama bu durum Murat'ın hoşuna gitmemişti.

—Her ne olursa olsun bizim görevimiz onu korumak,

bizim de aldığımız emir büyük yerden, hem de en büyük yerden.

Cengiz hastane koridorunda elindeki karta bakarak yürüyordu. Koridor nispeten boş olmasına rağmen ara sıra bir doktor ya da hemşire bir odadan çıkıyor bir başkasına giriyordu. Cengiz'in elindeki kartta "SAİM ERDURAN ÖZEL MENEKŞE HASTANESİ 2. KAT 22 NOLU ODA" yazıyordu. Cengiz odayı ararken, etrafta kimsenin olmamasından ziyaret edeceği kişinin yeterince önemli biri olmadığı fikrine kapılmıştı. Bu hastane o kadar korumasızdı ki, girişlerde ve çıkışlarda güvenlik görevlilerinin olmaması burada önemli birinin, hasta olarak yatırılamayacağını Cengiz'e düşündürüyordu. Cengiz nihayet 22 nolu odanın önüne gelmişti. Nedense biraz heyecanlı gibiydi. Derin bir nefes aldı. Tam odanın yarı açık kapısından içeriye girecekti ki aynı anda dışarıya çıkmakta olan bir doktorla hafiften çarpıştı. Cengiz, özür dilemek için bir an doktorun yüzüne baktı. Ama doktor asık suratıyla hiç de oralı değildi. Doktor giderken, Cengiz arkasından şüpheyle bakakaldı. Hatta Cengiz, gördüğü bu kişinin yüz hatlarından Türk olmadığını tahmin eder gibi oldu. Şimdilik bunun sırası değildi. Düşünceli bir ifadeyle odaya girdiğinde hasta yatağında yatmakta olan Saim Erduran'ı zavallı bir halde buldu. Kollarına bağlı serumlar ve yaşam destek üniteleri, vücudunun çeşitli yerlerinden bu yaşlı adamı yaşatmak için bağlıydı. Yaşlı Saim, yanı başında zorlukla da olsa Cengiz'i görünce bir an sanki hayata dönmüş gibi gözlerini iyice açmıştı. Serumlu olan elini havaya kaldırmıştı. Sesi titrek çıkıyordu.

—Cengiz, evladım, sen misin?

Cengiz, yaşlı adamın elini tuttu ve bu samimi ama bir o kadar da yorgun sese şefkatli bir karşılık verdi.

—Evet, ben Cengiz. Ama siz, siz kimsiniz?

Yaşlı Saim belki de hayatının son gülümseyişiyle Cengiz'e bakıyordu.

—Ben mi? Ben eceli gelmiş yaşlı bir adamım. Ama sen, asıl önemli olan sensin oğul.

Cengiz yine olanları anlayamıyordu. Sanki dünyada herkes kendisinin bilmediği her şeyi biliyor ama bir türlü kendisi bunları öğrenemiyordu. Soru yüklü bakışlarını yaşlı Saime yöneltti.

—Neden ben buradayım anlayamıyorum hala. Muhammet Apar kim, siz kimsiniz?

Saim, yavaş, yavaş sesini yükselterek Kur'an dan bir ayet okumaya başladı.

—*Fe lemma fesale Talutü bil cünudi kale innellahe mübteliküm bi neher, fe men şeribe minhü fe leyse mini*[7] (Tâlût askerlerle beraber (cihad için) ayrılınca: Biliniz ki Allah sizi bir ırmakla imtihan edecek. Kim ondan içerse benden değildir.)

Saim, Cengiz'in avucunu açtı. Diğer elinin parmaklarını Cengiz'in avuç içinde dolaştırıyordu.

—*Vemel lem ya'amhü fe innehu minni illa meniğterafe gurfetem bi yedih, fe şeribu minhü illa kalilem minhüm, fe lemma cavezehu hüve vellezine amenu meahu kalu la takate lenel yevme bi calute ve cünudih, kalellezine yezunnune ennehüm mülakullahi kem min fietin kaliletin ğalebet fieten kesiratem bi iznillah, vallahü meas sabirin.* (Eliyle bir avuç içen müstesna kim ondan içmezse bendendir, dedi. İçlerinden pek azı müstesna hepsi ırmaktan içtiler. Tâlût ve iman edenler beraberce ırmağı geçince: Bugün bizim Câlût'a ve askerlerine karşı koyacak hiç gücümüz yoktur, dediler. Allah'ın huzuruna varacaklarına inananlar: Nice az sayıda bir birlik Allah'ın izniyle çok sayıdaki birliği yenmiştir. Allah sabredenlerle beraberdir, dediler.)

Yaşlı Saim ayeti okumayı bitirir bitirmez biranda fenalaştı.

[7] Bakara suresi 249. ayet: Bu ayet, Hristiyanlık ortaya çıkmadan çok önceki zamanlarda, İsrail oğulları kavminin Allah'ın emri olan savaşmaktan nasıl geri döndüğünü anlatır. Bu Ayette anlatılanlar hepimizin bildiği Davut - Golyat hikâyesinin hemen öncesindeki olan olaylardır.

Nefes almakta zorluk çekiyor, gözleri yerinden fırlayacakmış gibi bakıyordu. Cengiz ne olduğunu anlayamamıştı bile. Olaylar çok çabuk gelişiyordu. Saim can havliyle, son nefesinde bir şeyler mırıldandı.

—Armageddon'un Mührü sende oğul! Sen o'sun, sen Talut'sun. Sakın, sakın o sudan içme, o sudan içme…

Bir anda Saim Erduran'ın yaşamsal verilerini gösteren cihazlar ötmeye başladı. Monitörlerdeki kalp ritmi çok istikrarsız ve bozuk bir haldeydi. Cengiz hala Saim'in elini tutuyordu. Bu ani şok karşısında dona kalmış, ne yapacağını kestiremez haldeydi. Odaya hemşireler ve doktorlar giriyordu. Bir hemşire Cengiz'i kenara itti. Doktorlar yaşlı adamı kurtarmaya uğraşırken Cengiz çaresizce arkasını dönmüş çıkıyordu ki, odayı tek bir tonda çalan "diiiiittt" sesi inletiyordu. Yaşlı Saim Erduran ölmüştü.

Cengiz hastane koridorunda zavallı yaşlı adamın söylediklerini düşünerek yürüyordu. Saim Erduran'ın nasıl olup ta bir anda canı çıkıvermişti öyle. Ama sanki onu bir yerlerden tanıyor gibiydi. Fakat bir türlü çıkaramıyordu. Ölmeden önceki son hali ve söyledikleri bir türlü gözünün önünden gitmiyordu.

— Armageddon'un mührü sende oğul, sen o'sun, sen Talut'sun. Sakın, sakın o sudan içme, o sudan içme…

Cengiz "ne demek istemişti acaba" diye düşünüyordu. Armageddon'un Mührü de ne demek oluyordu? Armageddon bildiği kadarıyla kıyametten önce yapılacak son büyük savaşın ismiydi. Ama mühür, o ne demekti, yoksa bildiğimiz bir mühür müydü? Ya Talut evet Talut'u da biliyordu. Talut eski zamanların birinde Hz Musa'dan sonra gelen peygamberlerden biriydi ve de yaşlı adamın okuduğu ayette de geçiyordu "*Fe lemma fesale Talutü bil cünudi*". Ya o ayeti neden okumuştu? Cengiz işin içinden bir türlü çıkamamıştı. Ama çok düşünmenin sırası değildi. Bunu daha sonra da yapabilirdi. Bir an önce bu hastaneden ayrılıp diğer buluşmaları gerçekleştirmesi gerekiyordu.

Cengiz hastanenin bir koridorundan bir başkasına geçmişti. Burası daha tenha bir koridordu. Karşıdan da az önce

kapıdan çıkarken karşılaştığı doktor, hem de Cengiz'e nedensizce dik, dik bakarak geliyordu. Cengiz son anda bir şeyler fark etti. Bu doktor hızla yürüyordu. Hatta kendisine doğru koşmaya başlamıştı bile. Doktor, önlüğünün altından bir silah çıkarmış ve ateş edecekti. Cengiz tüm bu olanları görmüş belki de saniyenin onda biri kadar kısa bir sürede ne yapacağını düşünüp karar vermişti bile. Doktor ateş etmeye başlamıştı. İlk kurşun Cengiz'in hemen kolunun yanından geçti, Cengiz kendisini sağa çekti, ikinci kurşun Cengiz'in son andaki manevrasıyla sol omzunun yanından geçti. Cengiz bu sefer kendini sola doğru attı ve oradaki tekerlekli sedyeyi önüne katarak doktora doğru yaklaşmaya başladı. Doktor habire kurşunları boşaltırken Cengiz, sedyenin arkasından iterek sağa sola manevralarla doktora yara almadan yaklaşıyordu. Cengiz, doktora iyice yaklaştığı sırada doktorun silahındaki kurşun bitmişti. Doktor el çabukluğuyla yeni bir şarjörü çıkartıp takacağı anda Cengiz sedyeyle iyice yaklaşmış, bir elini sedyeye koyup diğer iki ayağıyla birden zıplayarak havada doktora vurdu. Silah doktorun elinden uçup gitmişti. Doktor gerisin geriye yuvarlanırken Cengiz doktorun üzerine gitti ve daha nefes almasına fırsat vermeden ardı ardına yumruklarını karnına ve yüzüne saydırdı. Doktor bir ara fırsatını bulup Cengiz'e yumruk atacaktı ki, Cengiz uyanık davranıp doktorun yumruğunu havada yakalayıp bir yumruk daha attı. Doktor iyice sersemlemişti, yüzü gözü kan içindeydi. Cengiz doktoru duvara yapıştırdı ve boğazından sıkıca kavrayarak soru sormaya başladı.

—Söyle kimsin, neden beni öldürmek istedin?

Doktor cevap vermiyordu ve sersemlemiş bakışlarından cevap vereceğe de pek benzemiyordu. Cengiz yine doktoru sarsarak sorusunu tekrarladı.

—Kimsin, neden beni öldürmek istedin?

Cengiz bu şekilde vakit kaybediyordu. Doktorun suratına bir yumruk daha attı ve iyice sersemlemiş olan doktorun önlüğünün altındaki ceketinin içindeki cepleri aramaya başladı. Bir şeyler

bulmuştu. Hemen ne olduğuna baktı. Bir cüzdan ve içinde de diplomatik dokunulmazlık özelliği olan kırmızı pasaport vardı.

—Bak seen, neler varmış burada. Beni şaşırttın. Başka sürprizlerin var mı bir bakalım.

Cengiz cüzdana baktı. Bir Amerika Birleşik Devletleri kimlik kartı ve CIA kimlik kartı vardı. Biraz Amerikan doları ve de kredi kartı tabii. Kimlikteki isme baktı. "KENT WARD" yazıyordu. Kimlikteki resimle, suratını dağıttığı adamı yan yana karşılaştırdı, evet hemen, hemen aynı kişilerdi. Tek fark Cengiz'in yumruklarının oluşturduğu darp izleriydi.

—Demek Amerikalısın. Ülkeme hoş geldin. Welcome to Turkey.

Cengiz, Amerikalı ajanın suratına bir hoş geldin yumruğu attı. Ama şimdi de onun dilinden sorusunu soruyordu.

— Why did you wanted to kill me?

Ajan, Cengiz'e baygın gözlerle bakarken bir ara gözleri yerinden fırlayacakmış gibi açılmıştı. O ara bir silah sesi gelmişti. Amerikalı ajan acılar içinde yere çökerken, Cengiz sesin geldiği yere baktı. Başka bir Amerikalı ajan koşarak elinde silahı, ateş ederek üzerine gelmekteydi. Hemen ardında bir ajan daha vardı. Cengiz hemen oracıkta bir çatışmanın akıllıca olmayacağını düşünerek kendisine yakın olan koridor kapısına uçarak kendini attı. Yerde sürüklenerek öbür koridora gelmişti. Kalabalık koridordan aceleyle koşmaya başladı. Az sonra Amerikalı ajan ardından yetişmiş ve koridordaki herkesin yere yatması için havaya ateş açmıştı. Koridordaki hastalar bağrışarak yere yatarlarken Cengiz ise koridoru dönmüştü bile.

Cengiz hızlı adımlarla arabanın yanına geldi ve arabaya bindi. Hala çok soğukkanlıydı, sanki az önce olanlar Cengiz'in başından geçmemişti.

—Hemen sür uzaklaşalım!

Murat ve Rasim önemli bir şeyler olduğunu anlamışlardı. Ama ses çıkartmadılar her zamanki gibi. Murat gaza bastı ve araba hızlı bir şekilde yol almaya başladı. Kısa bir süre sonra ana yola çıkmışlardı bile. Murat arabanın vitesini düşürmüş hızı ise 50km'ye sabitlemişti. Arabayı süren Murat içeride ne olduğunu arkada oturan ve meraklı gözlerle Cengiz'e bakmakta olan Rasim kadar merak ediyordu.

—-Ne oldu içeride, kötü bir şey mi oldu?

Cengiz düşünceliydi, birazda kararsızca Murat'a baktı.

—Bilemiyorum, içeride bir şeyler oldu ama ne olduğunu tam anlayamadım. Yaşlı bir hastayı ziyaret ediyordum. Tanımadığım bilmediğim biri. Ama sanki sesi tanıdık geldi bana. Bir şeyler söyledi.

Rasim merakla

—-Ne, ne söyledi?

Cengiz bir an yaşlı adamın söylediklerini aklından tekrar geçirdi.

—Armageddon'dan bahsetti. Armageddon'un mührü bendeymiş, ben Talut'muşum ve o sudan içmememi söyledi. Tıpkı kör adamın söylediği gibi.

Murat ve Rasim nedense birbirlerine bakıştılar, anlaşılan Cengiz'in söyledikleri Murat ve Rasim'in de bilgisi dâhilinde olan şeylerdi.

Rasim daha sonra olanları da merak ediyordu.

—Ee sonra?

—Sonra yaşlı adam bir anda ölüverdi. Kader işte. Sonra buraya gelmek için koridora çıkmıştım ki kapıda karşılaştığım bir doktor bana ateş etmeye başladı. Sonra da buradayım.

—Ateş edenin kimliğini öğrenebildin mi?
Cengiz henüz CIA bağlantısının nedenini anlamamıştı ama.

—Kırmızı pasaportluydular.

Rasim bu duyduklarından hiç de hoşlanmamıştı.

—CIA'nin elemanları... Neyin peşindelermiş öğrenebildin mi?

—Sorgulamaya vaktim olmadı. Her şey oldukça hızlı gelişti. Ama bu adamların profesyonel olduğu belli. Küçük bir şey için buraya gelmiş olamazlar. Bunlar her zaman en önemlinin peşindedirler.

Murat dikkatini yola vermişti ama o da derin düşüncelere dalmıştı.

—Şimdi ne yapacağız?

Cengiz kısa bir süre düşündükten sonra.

—Önce bu adamlar kimin peşinde onu öğrenmeliyiz. Yeni görevimizde zaten bununla ilgili olmalı. Her zamanki yere gidelim, bize açıklama yapacak birisi varsa orada bizi bekliyor olmalı zaten. Haa unutmadan.

Cengiz, Rasim'e döndü ve yüzündeki ifadeden Rasim'den önemli bir şeyler isteyeceği belliydi.

—Bak Rasim, karşımızdakiler oldukça profesyoneller, bu yüzden sen bizim arkamızı kollamakla görevlisin. Bir pusuya düşebilme ihtimalimiz yüksek. Arkamızda tilki gibi kurnaz birine ihtiyacımız olacak. Sen bu işi iyi becerirsin.

Cengiz tekrar önüne dönerek düşünceli bir şekilde yola baka kaldı, kendi kendine

—Bu iş oldukça zorlu olacak gibi geliyor bana. Hadi

Murat bas gaza.

Murat sürdüğü aracın direksiyonunu sol şeride kırarken gaza basarak hızlanıyorlardı.

***

Türkiye Büyük Millet Meclisinin basın konferans salonundayız. Salon tıka basa doluydu. Gazeteciler çok önemli bir haberin canlı şahitleri olabilmek için kameraları, mikrofonları, teypleri hazır bir şekilde devlet Bakanı Abdüllatif Şener'in gelip konuşma yapmasını bekliyorlardı. Henüz Abdüllatif Şener AKP'nin grup toplantısından çıkıp oraya gelmemişti ama basın mensupları aralarında dedikodu yapmadan duramıyorlardı. Bu dedikodularda daha çok Abdüllatif Şener'in muhalif bir tavrı olduğundan dem vuruluyordu. Tüm bakanların tersine, farklı konuşmalarıyla gündeme geliyordu. Ama bu aşamada ne söyleyebilirdi? Açıkçası basın mensupları bu konuda çok da iyimser değillerdi. Kendilerine "ekmek" çıkmaz diye düşünüyorlardı.

Nihayet Abdüllatif Şener, arkasındaki AKP'li sekiz milletvekili ile salona giriş yaptı. Aynı anda patlayan flaşlar salonda büyük ışık parıldamalarına sebep oldu. Abdüllatif Şener yüzünde kararlı bir ifade ile kürsüye geçti, basın mensuplarına baktı. Arkasındaki milletvekilleri ise tam Abdüllatif Şener'in ardında bir takımmışçasına dizildiler. Kürsünün yanlarındaki meclis görevlileri artan uğultuyu "susun, susun" diyerek iyice bastırdıktan sonra Abdüllatif Şener konuşmasına başladı.

—Evet arkadaşlar tamam mıyız?

Abdüllatif Şener kısaca bir öksürdü

—Buraya basın toplantısına gelen herkese hoş geldiniz diyorum. Burada yapacağım açıklamanın konusu Türkiye Büyük Millet Meclisinde görüşülmek üzere gelen yeni Amerikan teskeresi. En kısa yoldan bu konu hakkındaki düşüncelerimizi söylemek istiyorum. Ben ve Ak parti içerisindeki bazı

arkadaşlarım, bu yeni teskerenin meclisten geçmesine karşıyız. Ve mecliste yapılacak oylamada hayır oyu kullanacağız.

Bu şok sözler biranda ortalıkta olan hafif uğultuyu da kesti. Herkes sanki şok olmuşçasına Abdüllatif Şener'e bakıyordu.

—Bu teskerenin geçmesine en baştan beri karşıydık. Ama parti içi bazı gerekçeler ve Türk siyasetinin içinde bulunduğu durumu göz önüne aldığımızda, bu açıklamayı bugün burada yapma ihtiyacı duyduk.

Gazeteciler ardı ardına sorularını patlatıyorlardı.

—Sayın bakan partide sizin gibi düşünen kaç kişi var?
—Başbakan'ın tepkisinden çekinmiyor musunuz?
—Bu söylediklerinizden anlaşıldığı kadarıyla mecliste CHP ile birlikte mi hareket edeceksiniz?

Abdüllatif Şener, bu ardı ardına gelen sorular karşısında iki elini kaldırıp "artık daha sormayın" der gibi basın mensuplarını susturdu.

—Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum ama çok merak ettiğiniz soruları kısaca yanıtlayayım. Öncelikle az önce biten grup toplantımızda Sayın Başbakan grup kararının alınmayacağını söyledi. Ak partili tüm milletvekilleri dilediği gibi oy atabilecek. Biz başka partiler gibi grup kararı alınmasına karşıyız. Bu anti demokratik bir davranıştır. Başbakan ile aramızda herhangi bir sorun da yoktur. Kendisinin bana karşı bir tepkisi olmaz, olamaz da. Son olarak ta, partimizin neredeyse yarısı benim gibi düşünüyor. Ve oylarını da düşündükleri şekilde kullanacaklarına eminim. Herkese buraya geldiği için teşekkür ederim.

Abdüllatif Şener ve milletvekili arkadaşları orayı terk ederlerken yine de gazeteciler soru sormaya çalışıyorlardı.

Basın mensupları bu önemli açıklamayı "ŞOK AÇIKLAMA" olarak ajanslara geçerlerken meclisin günlük

oturumlarında da meclis karışmıştı. CHP meclisteki baskısını iyice AKP üzerinde hissettiriyordu. Bülent Arınç'ın bizzat başkanlığını yaptığı oturumlardaki konuşmalar, bunun en canlı örneğiydi.

Örneğin bu konuşmalardan birinde Kemal Anadol aynen şöyle söylüyordu.

—Gerçekler ve yapılması gerekenler. İşte budur Sayın milletvekili arkadaşlarım. Devlet Bakanımız Abdüllatif Şener gerçekten cesurca bir açıklamayla teskereye ret oyu vereceğini açıklamıştır. Bir Müslüman ülkenin başka bir Müslüman ülkeye karşı sorumluluğunu da işte böyle kararlarla yerine getirebilirsiniz. Sayın Abdüllatif Şener ve onun gibi düşünen diğer AKP'li arkadaşları yürekten kutluyorum.

Bu konuşmaya cevaben AKP'den Dengir Mir Mehmet Fırat'ta konuşma yapıyordu.

—Partimizdeki bazı arkadaşlarımız teskereye ret oyu vereceklerini beyan etmiş olabilirler. Buna saygı duyarız. Bu partimiz içindeki demokrasinin ne kadar üst düzeyde olduğunu da gösteriyor. Siz kendinize sosyal demokrat parti diyen CHP'liler. Sizler bu teskere oylamasında gurup kararı almadan oylamaya gidebilecek misiniz, Oylamada demokratlığınızı gösterebilecek misiniz, Çok merak ediyorum? Bakın biz göstereceğimizi beyan ediyoruz. Sizler sadece sizin gibi düşünenlere saygı duyarsınız.

Deniz Baykal da cevabi bir konuşma yapar.

—Bazı AKP'li arkadaşlarımız hatalarından dönmüş ve bu teskereye hayır oyu vereceklerini az önce bir basın açıklamasıyla bildirmişlerdir. Onları kutluyorum. Hatasını kabul etmek büyük bir erdemdir sevgili arkadaşlar. İşte buradan ilan ediyorum bu vatanseverliktir. Teskereye evet oyu atmanın ne anlama geleceğini varın siz düşünün. Savaş yapmak bugüne kadar kimseye yarar getirmemiştir. Gelin bu vahşeti önlemek için teskereye hep birlikte, tüm dünyaya ders verircesine hayır diyelim. Konuşmamı bitirmeden önce bu teskereye hayır oyu atacak olan siz vatanseverlere ve öteki evet oyu atacak

milletvekillerine...

Deniz Baykal, konuşmasını sürdürürken bir an Başbakan'ın bulunduğu locaya baktı. Başbakan ve Dışişleri Bakanının her ikisinin de gayet rahat tavırlarla, hatta kinayeli tebessümlerle kendisine baktığını görmüştü. Bu hiç de Deniz Baykal'ın hoşuna gitmedi.

Deniz Baykal konuşmasını bitirince CHP sıralarındaki yerini almıştı. Kendisini İlk kutlayan Kemal Anadol olmuştu.

—Bravo Sayın genel Başkanım, çok güzel bir konuşmaydı. Artık eminim ki bu meclisten teskere değil testere bile çıkmaz.

Kemal Anadol'un bu kötü esprisine Deniz Baykal, endişeli bakışlarla karşılık vermişti nedense. Kemal Anadol bu durumu anlayamıyordu.

—Ne oldu neyiniz var?

Deniz Baykal biraz daha emin gibiydi artık.

—Kemal bey, Başbakan'ın bir şeyler çevirdiğine adım gibi eminim. Ne olduğunu bulmalıyız. Çok rahat tavırları var.

Kemal Anadol o kadar da endişeli değildi.

—Bence gruplarına hâkim olamıyorlar. Rahat olmaları da taktik icabı. Bizi sıkıntıya sokmaya çalışıyorlar. Merak edilecek bir şey yok sayın genel başkanım.

Deniz Baykal'ın içi biraz rahatlar gibi olmuştu. Ama yine Başbakan'ın locasına bakınca olayı bir anda çözü verdi kafasında. Kemal Anadol'a döndü ve yüzünde bir kararlılık ifadesi vardı.

—Ben ne yaptıklarını biliyorum galiba. Teskere oylamasından önce mutlaka bir grup toplantısı yapalım Kemal Bey.

Kemal Anadol farkında olmadığı bir şeylerin olduğunu anlamıştı ve manasızca Deniz Baykal'a bakıyordu.

Başbakan Erdoğan ve Dışişleri Bakanı Abdullah Gül her zamanki gibi bir eli ağızlarının üzerinde kısık sesle aralarında konuşuyorlardı. Başbakan:

—Baykal ne yapacak bunun karşısında çok merak ediyorum? Yarın olacaklara göre hesap yapmıyor. Bugün teskereyi istemeyen yarın istemek zorunda kalabilir. Deniz Baykal'ın kaderi artık aşiretlerin elinde.

Abdullah Gül de Başbakan'a aynen katılıyordu.

—Haklısınız. Bu saatten sonra bir sürpriz, sürpriz olmaz Sayın Başbakan.

***

Numan Kalyoncu evindeki çalışma odasında her sabahki gazetesini okuyordu. Dün hanımını ve çocuklarını zorla memlekete göndermişti. Gazetedeki haberleri okurken ara sıra saatine bakıyor ve sanki bir şeylerin zamanını kolluyordu. Aslında Numan Kalyoncu da kendisinden önce suikasta uğrayan diğer arkadaşları gibi sıranın kendisine gelmesini bekliyordu. Amerikalıların elindeki listeden haberi vardı ve çok yakın bir dostu, kabaca da olsa "bu sabah seni halledecekler" demişti. Bunun anlamı açıktı. Numan Kalyoncu herhalde birkaç dakika ya da birkaç saat sonra ölmüş olacaktı. Belki de zamanı gelmişti, artık 65 yaşını devirmişti. İç işleri bakanlığının kilit kademelerinde görevini yapmış ve Kemale ermişti. Ama yine de Numan bu olanları büyük bir tevekkülle karşılıyordu. Belki bu yüzdendir ki üzerine sabahları giymeyi sevdiği kıyafetlerini giymiş sonunun gelmesini en sevdiği şeyi yaparak, gazete okuyarak bekliyordu. Bu arada yine saatine bakmıştı. Saat onu on dört dakika geçiyordu ki o sırada kapı zilinin çaldığını duydu. Hiç heyecanlanmadan ayağa kalkıp kapıya yürüdü. Üzerindeki

sabahlık kıyafetleri ve ayağındaki terlikleriyle kapıyı açtı. Garip ama kimse yoktu. "herhalde çocuklar zili çalıp kaçtı" diye düşündü. Tam kapıyı kapatacakken yerde paspasın üzerinde küçük bir hediye paketi olduğunu gördü. Gülümseyerek yerdeki paketi eline aldı. Bu eline aldığı, hediye paketi değil eceliydi. Bunu hissetmişti. Gözünün hizasına kadar paketi kaldırdı ve tam karşısında yaklaşık elli metre mesafede Tyler'ı gördü. Tyler'ın elinde bir uzaktan kumanda vardı. Sinsice kendisine doğru gülümsüyordu. O ara Numan'ın dudaklarından bir ayet süzülüyordu.

—*Fe lemma fesale Talutü bil cünudi.*

Ama Tyler'ın acelesi vardı. Kumandanın düğmesine basmış ve Numan, eviyle beraber büyük bir patlamayla havaya uçmuştu.

***

Maslaktaki Romans otelinin çatı katında, yukarıdan aşağıya doğru hedefini sabitlemeye çalışan "SNIPER" suikast silahının dürbününü ayarlıyordu. Sniper'in hemen yanında, bir şezlong ve onun yanında da küçük bir masa ve üzerinde bir duble viski vardı.
Sniper, hemen, hemen iki yüz elli metre ilerideki bir plazanın hemen önüne hedefini ayarlamıştı. Plazanın önünde bir grup korumanın duruşlarından birilerini bekledikleri anlaşılıyordu zaten. Sniper ise korumalardan birisini sanki hedefiymiş gibi tam on iki noktasına oturtmuştu. Sniper son bir kez dürbündeki fokuslarla oynayıp hedefi netleştirdi. Ama sniper, yanına yeni gelen Tyler'ın biraz endişeli sesiyle hafif irkilmişti.

—Hedefini iyi tutturmalısın. Orada bizim de bir adamımız var. Bay Walter Cohen'e kesinlikle bir şey olmamalı. Sen Bay Cohen'in ilk el sıkıştığı kişiyi vuracaksın anladın mı?

Sniper hiç istifini bozmadan.

—Emredersiniz efendim. Siz merak etmeyin.

Tyler gayet rahat bir şekilde şezlonga uzandı ve boynundaki dürbünüyle hedefteki plazanın girişine bakarken masadaki viskisini de yudumladı. O ara, üç araçlık bir konvoyun plazaya doğru yaklaştığını görmüştü. Ve konvoy, plazanın yoluna girmişti. Arabalar plazanın önünde durdu. Korumalar arabanın önünde ve etrafında dizilirken, ortadaki arabanın kapısı açılmıştı bile. Korumalar yüzünden kimin indiği görülemiyordu. O sırada plazanın kapısından, önde Tyler'ın söz ettiği Walter Cohen ve arkasındaki iki koruma, karşılama için dışarıya çıkmışlardır bile. Walter merdivenlerin bitiminde misafirini bekliyordu. Çünkü bu sayede Walter hedefi açık etmiş olacaktı. Koca bir koruma ordusu hafif, hafif ilerlerken Walter'in o an el uzattığı ve biriyle el sıkıştığı görülmüştü. O el sıkışması esnasında yan tarafta küçük bir boşluk oluşmuştu ve hedef kısa bir süre de olsa aniden belirdi. Aynı anda ortalığı yarıp geçen tek atımlık bir ses etrafı inletmişti. Plazanın önü bir anda karıştı. Bir kişi kanlar içinde yerde yatmakta, korumalar ise sağa sola koşuşturmaktaydı. Tüm bu olanları dürbününden izleyen Tyler ise kendi kendine gülümsüyordu.

—Bunun da defteri dürüldü!

***

Murat, arabayı katlı otoparkta dikkatlice sürerken Cengiz, sağa sola dikkatlice bakınarak gözleriyle birisini arıyordu. Arka koltukta Rasim yoktu. Rasim muhtemelen uzaktan bu olayı izliyordu. Katlı otoparkın içerisinde bir tur daha attılar ve yukarı kata doğru dönüp bir üst kata çıktılar. Park etmiş arabaların arasında dolaştılar. Bir ara mavi bir minibüsün yanında Türk istihbarat ajanlarından Cevdet Tekcan'ın olduğunu Cengiz görmüştü. Cevdet üst düzey ajanlardan biriydi. Genellikle yurt dışındaki istihbarı bilgilere ulaşmak için kullanılan ve de yedi

dili, ana dili gibi konuşan esrarengiz bakışlı bir ajandı. Cevdet etrafına sakince bakınıyordu, elinde siyah kaplı bir dosya ve yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Cengiz eliyle Cevdet'in olduğu yeri gösterdi.

—Murat, orada, oraya sür.

Araba kısa bir süre sonra Cevdet'in yanına geldi. Cengiz arabadan indi ama Murat arabada bekliyordu. Cevdet, karşısındaki Cengiz'i oldukça iyi tanımakta ve ne kadar önemli birisi olduğunu iyi bilmekteydi. Saygıyla başını eğdi.

—Cengiz Larendeli.

Cengiz karşısındakini ajanı tanımadığı için biraz mesafeliydi.

—Evet ben Cengiz Larendeli. Burada sen olduğuna göre, tüm bu olanları bana açıklayacak kişi de sen olmalısın.

Cevdet esrarengiz bakışlarıyla Cengiz'i onaylıyordu, elindeki siyah kaplı dosyayı Cengiz'e göstererek.

—O halde hemen konuya gelelim. Amerika Birleşik Devletleri 2003 Martında, yani ikinci körfez savaşı sırasında Irak'ın canına okurken, CIA'in en seçkin dış istihbarat ve özel harekât timi önemli bir hazırlık içerisindeydi.

Cengiz bir şeyler hatırlar gibi olmuştu.

—Evet duymuştum. Galiba Körfez Savaşı operasyonundan önce Saddam Hüseyin'e suikast için özel bir tim Kuzey Irak'a girmişti. Sanırım Türkiye üzerinden. Savaş başlar başlamaz harekete geçmişler ama Saddam'ı öldürememişlerdi. Tabi bu olay gizli kalmıştı kamuoyunda.

Cevdet maalesef der gibi suratını buruşturdu.

—Biz de öyle sanıyorduk ama bu istihbaratın birazı doğru birazı yanlış ve çoğunlukla eksik bir istihbarattı. Çünkü bu tim Irak'a 2003 Martında değil 2002 Martında girmişti. Bir İsrail askeri uçağıyla gece yarısı sessiz sedasız Golan tepelerinin üzerinden geçerek en güneydeki Suriye-Irak sınırından girdiler. Irak'taki bazı Şii gruplarının liderlerinin tasfiyesi için alt yapı oluşturdular ve tabiî ki bazı cinayetleri gerçekleştirdiler. Ve operasyonlarını bitirdikleri an yani 2003 yılının hemen başında tekrar Amerika'ya geri döndüler. 2003 yılının Mart ayında aynı özel tim Türkiye üzerinden Kuzey Irak'a, Kandil dağına yakın bir yerden girdiler. İstihbaratın burası doğruydu, ama yanlış olan tarafı bu tim Kuzey Irak'tan Bağdat'a geçip Saddam Hüseyin'e suikast yapmaya gelmemişti. Bu tim doğrudan İran'a geçmiş ve İran'da çok önemli operasyonlara girmişti.

Cengiz şaşırmıştı.

—İran'a mı? Çok akıllıca. Yani Amerikan ordusu güneyden Irak'a girip Irak'ı işgal ettiği sırada, bu özel tim İran'daki işleri hallediyordu. Yani bugüne hazırlık yapıyorlardı.

Cevdet onayladı.

—Evet, zaten onlar girdikten sonra İran'da ardı ardına pek çok gelişmeler oldu. Bir anda artan toplumsal olaylar, siyasi cinayetler, İran'daki büyük deprem, mollaların meclisi feshetmesi, hükümetin düşmesi ve belki de içlerinde en önemlisi, İran Genelkurmay Başkanı dâhil olmak üzere en yüksek rütbeli generallerinin uçağının düşmesi ve hepsinin de ölmesi. Aslında o generaller uçak düşünce ölmemişlerdi. Uçağa bindiklerinde zaten ölülerdi.

Cengiz düşündükçe her parçayı kafasında birleştiriyordu.

—Uçak düşmesini de bahane olarak gösterdiler yani.

Cevdet elindeki siyah kaplı dosyayı Cengiz'e verdi.

—Evet, aynen böyle oldu. Ve bu işlerin hepsi aynı ekibin işi. Bunlar oldukça profesyoneller.

Cengiz siyah kaplı dosyayı aldı ve ilk sayfasını açtı. Bu siyah kaplı dosya hikâyemizin hemen başında Milli Savunma Bakanı Vecdi Gönül'ün Başbakan'a verdiği dosyanın ta kendisiydi. Cengiz dosyadaki sayfalarca raporları hızlı bir şekilde incelerken Murat ise arabanın içinde sıkılmış ve kapıyı açıp inmişti. Ama indiği zaman yerdeki yumuşak haldeki bir zifte basmış ve zift ayak tabanına yapışmıştı. Murat ayağını kaldırıp ayak tabanına baktı ve yapışmış zifte çok sinirlendi.

—Tüh ulan bu zift te yapışacak ayakkabıyı buldu haa.

Murat ayakkabısını zifti çıkarmak için yere sürttü. Sonra da Cengiz'in yanına geldi.

Cengiz bir sayfa çevirince karşısına yine hikâyemizin başında karşılaştığı aynı zamanda kör olan Muhammet Apar, hastanede gördüğü hasta Saim Erduran ve yine CIA ajanları tarafından öldürülen maktullerin resimleri vardı. Cevdet anlatmaya devam ediyordu.

—Geçen hafta yine aynı özel tim Türkiye'ye giriş yaptı. Şu anda İstanbul'dalar. Ellerinde bir liste var ve bu listedekilerin hepsini öldürmeye geldiler. Bu listedekiler Türkiye için pek bilinmeyen ama çok önemli isimlerden oluşuyor. Ve şu anda resimlerini gördüklerin çoktan öldürüldüler bile.

Cengiz şaşırmıştı.

—Ama nasıl olur, daha dün...

Cevdet, Cengiz'in sözünü kesti ve Muhammet Apar'ın resmini göstererek.

—Daha dün görüştüğün Muhammet Apar, eski bir Dışişleri bürokratı. Rus doğal gazı mavi akım projesinin fikir babası. Türkiye'nin dış politikasına ölene kadar yön verenlerden

birisiydi. Yani beyin takımından. Seninle görüşmesinin hemen ardından öldürüldü.

Cevdet, Saim Erduran'ın resmini gösterdi.

—Saim Erduran Türk ve İslam dünyasının ruhani liderlerinden biriydi. Herkesin tanımadığı ama en çok hürmet edilenlerden. Otopsi sonuçlarında vücudunda zehir bulundu. Bu da aynı ekibin işi. Yani senin hastanede silahlı çatışmaya girdiğin ekip aslında bu ekipti. Şanslısın ki sadece üç kişilerdi.

Cengiz bir sayfa daha çevirdi ve karşısına altında Walter Cohen yazan bir resim çıktı. Cevdet anlatmaya devam ediyordu.

—Bu suikastların emrini veren kişi; Walter Cohen. Aslen bir Yahudi. Amerika'daki Yahudi lobisinin en önemli isimlerinden. Eski Amerikan dış işleri bakanı Harry Kissinger'e yakınlığıyla biliniyor. Herseene nisan ayında Amerikan kongresine gelen Ermeni yasa tasarısına karşı yaptığı başarılı çalışmalarla da tanınıyor. Çok iyi Türkçe konuşur ve Türkleri çok iyi tanır. Suikast yapılan kişileri çok yakından tanıyordu.

Cengiz bir sayfa daha çevirdi ve karşısında Tyler Nelson'un resmi vardı. Cevdet.

—İşte bu suikastları yapan Amerikalı ekibin başı Tyler Nelson. Amerikan dış istihbaratının en çok kullandığı elemanı. Birinci körfez savaşı sırasında çekiç güç komutasında görev yaptı. Kuzey Irak'ı avucunun içi gibi bilir. Kürt ve Türkmen aşiretlerini tanır. PKK ile ilişkileri var. Kuzey Irak'ta yapılmış ve kamuoyunun bilmediği her operasyonda vardı. Ve şimdi burada. Bu seferki iş çok ama çok büyük!

Cengiz büyük bir merakla:

—Şimdi ellerindeki listede kimler kaldı?

Cevdet manalı bir bakışla Cengiz'e baktı.

—Onların hedefinde şu anda iki kişi var. Her ikisi de Türkiye devleti için hayati derecede önemli. Öncelikli hedefi...

Dediği sırada bir anda sağdan ve soldan pek çok araba tarafından aniden basıldılar. Her arabadan iki ya da üç Amerikalı ajan inmiş, ellerindeki otomatik silahlarını Cengiz ve yanındakilere doğrultmuş bekliyorlardı. Kötü faka bastırılmışlardı. İçlerinden biri sakince yaklaşıp Cengiz'in, Murat'ın ve Cevdet'in üzerlerindeki silahları toplayıp, geri çekildi. Az sonra bir yürüme sesi ortalıkta yankılandı. Gelen Tyler Nelson'du. Her zamanki gibi havalı bir şekilde yürüyordu. Elinden düşmeyen purosu ve yüzündeki o her zamanki sırıtık ifadeyle beraber sanki çok kolay bir iş yapmışçasına etrafını süzüyordu. Tyler, Cengiz'e doğru yürürken, Purodan bir nefes çekti, Cengiz'in yakınına gelince dumanı Cengiz'e üfledi.

—Bu kadar çabuk olacağını beklemiyordum. Hem de bir taşla iki kuş.

Tyler, Cengiz'in elinde tuttuğu dosyayı çekip aldı. Ve arkasındaki adamına verdi. Belinden silahını çıkarttı, Murat'a doğrulttu.

—Önce kim öteki tarafa yolculuğa çıkmak ister. Sen mi?

Murat burnunun dibine kadar gelen Azrail'inden o kadar da korkmamıştı. Tyler silahını bu sefer de Cengiz'e doğrultunca işte o zaman Murat'ın kalbi küt, küt atmaya başladı ve yumruklarını sıkıp harekete geçmeye hazırlandı. Ölümü pahasına bile olsa Cengiz'i korurdu.

Tyler:

—Yok, önce sen!

Tyler ateş etti ama yere düşen Cevdet'ti. Cengiz, Cevdet'in başına eğildi. Cevdet zor nefes alıyor ve konuşmakta güçlük çekiyordu. Son bir gayretle Cengiz'in kulağına bir şeyler fısıldadı. Elini, sanki Cengiz'i göstermek ister gibi kaldırmaya çalışarak.

—Peşinde oldukları kişi...

Bir silah sesi daha duyuldu. Bu sefer kurşun Cevdet'in tam kalbinden girmiş ve o anda Cevdet ölmüştü. Cengiz kızgınlıktan gerilen nefret dolu bakışlarını Tyler'a çevirerek.

—Seni acımasız katil, bunun hesabını mutlaka vereceksin. Seni ellerimle öldüreceğim!

Tyler kahkahalarla güldü.

—Evet mutlaka bir gün her şeyin hesabını vereceğim ama bugün o gün değil. Bunu yapacak olan da sen değilsin Bay Cengiz.

Cengiz, Cevdet'e son bir defa daha baktı ve üzgün bir şekilde ayağa kalktı. Şu anda bir silahı olmasını nasıl da isterdi, ama şimdi bunların yeri değildi. Tyler'ın ağzından laf alması gerekiyordu.

—Şimdi kimin peşindesiniz? Ne arıyorsunuz burada?

Tyler sanki Cengiz'in bu sorduğu soruların cevabını bilmediği için şaşırmıştı.

—Senin sicilini okudum. Çok iyi bir sicilin var, Orta Avrupa, Kafkaslar ve kuzey Irak, aldığın madalyalar, takdir belgeleri. Ama o kadar da akıllı olduğunu söyleyemem. Bu saatten sonra bizim kimin peşinde olduğumuzu bilmene gerek de yok. Seni görmek isteyen biri daha var. Sen ölmeden önce seni görmek istiyor. Ama önce fazlalıklardan kurtulalım.

Tyler silahını Murat'a doğrulttu. Murat hiç de korkmayan sert bakışlarıyla Tyler Nelson'a bakıyordu. Tyler tam silahını ateşleyecekti ki sanki bir demirin yere çarpmasına benzer sesler herkesin dikkatini çekti. Tyler sesin geldiği tarafa doğru bakınca iki adet el bombasının zıplayarak üzerlerine geldiğini gördü. Herkes kaçışmaya çalışırlarken, el bombaları son

zıplayışlarında büyük bir patlama olmuş ve önce arabalar havaya uçmuştu. Herkes patlamanın etkisiyle etrafa savruldu. Cengiz ve Murat, arkalarındaki mavi minibüse çarpıp yere düştüler. Birkaç Amerikalı ölmüş Tyler ise yerde yatıyor ama yaşıyordu. Murat ve Cengiz toparlanmaya çalışarak hafif sersemlemiş halde birbirlerine tutunarak ayağa kalktılar. Tyler ise henüz kıpırdanıyordu. Cengiz tam olarak ayağa kalkmış ve etrafının nasıl da bir anda savaş alanına döndüğüne bakıyordu. Bir şeyler yapmalı mıydı? "Hayır" dedi kendi kendine, bugün O gün değildi. Şimdi kaçıp toparlanmaları lazımdı. Cengiz güçlükle doğrulan Murat'ı arabanın arka kapısını açarak arka koltuğa oturttu. Kendi de sürücü koltuğuna geçti. Arabayı çalıştırdığı sırada Tyler kendine gelmişti. Yerdeki bir otomatik silahı eline aldı ve hayatta kalan diğer adamlarına bağırdı.

—Ateş edin, yok edin hepsini.

Cengiz gazlamıştı bile. Tyler silahıyla arkalarından ateş ediyordu ama arabanın kaportasında birkaç delik açmaktan başka bir zarar verememişti.

Cengiz katlı otoparktan çıkmak için sürekli direksiyonu kırıyordu. Arkada hafif sersemlemiş olan Murat ta biraz kendine gelmişti. Nihayet katlı otoparkın dolambaçlı yolu bitmiş ve dışarıya çıkmışlardı ki otoparkın girişinde bekleyen biri mavi diğeri kırmızı iki araba ve içlerinde ikişerden dört Amerikalı ajan, önlerinden hızlıca çıkıp giden arabayı, aldıkları telsiz emriyle takip etmeye başladılar. Cengiz dikiz aynasından takip edildiklerini hemen görmüştü. Murat'a bu kötü haberi verdi.

—Daha macera bitmedi. Takip ediliyoruz.

Murat da arkasına dönüp gelenlere baktı ve yumruğunu sıktı.

—Bizi öldürmeye kararlılar. Ama yutmaya çalıştıkları lokma boğazlarında kalacak.

Arabalar şehir içinde birbirlerini takip ediyor ve bilinen tüm trafik kurallarını ihlal ederek birbirlerine yetişmeye çalışıyorlardı.

Amerikalıların sürdüğü mavi ve kırmızı arabalar kısa bir süre içerisinde Cengiz'in kullanmakta olduğu arabayı yakalayarak makasa aldılar. Her iki arabanın yan pencerelerinden çıkan ajanlar ellerindeki otomatik silahlarla hedeflerine ateş etmeye başlamışlardı. Şehir içinde hızla gittiklerinden yol kenarındaki mağazalar ve vitrinler otomatik silahlardan çıkan kurşunlarla iniyor, insanlar yaralanıyordu.

Cengiz arabayı sürerken torpido gözünden iki silah çıkartıp birini Murat'a uzattı. Ama sağdan ve soldan gelen otomatik silah atışları arabayı süzgece çevirirken Murat ve Cengiz'in yaptığı cılız atışlar hiçbir işe yaramıyordu.

Murat bir el daha ateş edip tutturamayınca elindeki silaha küfür eder gibi baktı.

—Bu su tabancalarıyla olmayacak galiba. Kötü makasa aldılar bizi.

Cengiz tam o sırada trafik ışıklarına ve yaya geçidine doğru yaklaştıklarını gördü. Murat'ın serzenişine o kadar da aldırmadı.

—Ee ne duruyorsun yap bir kahramanlık ta kurtar bizi. Bugün kahramanlık sırası sende.

Murat ta bu anı bekliyor gibiydi. Kısa bir süre düşünüp hemen kafasında bir plan yaptı.

—Tamam. Ben sana söylediğim zaman direksiyonu sola kır.

Tam o sırada arabadaki telsizden bir ses geldiğini duydular. O kadar isabet alan arabada çalışan tek şey telsizdi galiba.

—Orada yardımıma ihtiyacı olan birileri var mı?

Cengiz bu hengâmede telsizden gelen bu dost sese sevindi ve hemen telsize cevap verdi.

—Biz de seni merak etmeye başlamıştık Rasim. Ne yapmamızı öneriyorsun?

—Yaya geçidine yaklaşıyor olmalısınız. Yaya geçidinden sola dönün. Şehir dışına otobana çıkarken ben orada olacağım.

—Anlaşıldı tamam.

Amerikalılar hala tüm kovanlarını arabaya boşaltıyordu. Murat ise delik deşik olmuş olan arka kapıyı açtı ve ayağıyla vurarak birkaç darbeye kapıyı düşürdü. O sırada soldaki mavi arabadaki ajanın kurşunu bitmişti, ateşi kesip şarjör değiştirmeye yeltendi. O an Murat için beklenen andı.

—Cengiz, şimdi...

Cengiz bir anda direksiyonu sola kırarken aynı anda hem Cengiz hem de Murat sağdaki kırmızı arabaya ateş ederek kısa bir süre oradaki ateşi susturdular. Soldaki arabaya iyice yaklaşmış olduklarını gören Murat, kırmış olduğu kapının ağzına iyice yaklaşıp kendisini mavi arabanın üzerine hızla fırlattı. Zorlukla da olsa mavi aracın kenarlarına tutunarak bagaj kaportasının üzerinde dengesini sağlamaya çalıştı. O sırada Amerikalı ajan ise şarjörünü değiştirmek üzereydi. Murat o zor durumda doğrulup müthiş bir denge göstererek Amerikalıya yaklaştı. Amerikalı ajan, şarjörünü tam takmış ve Murat'a doğrultmuştu ki...

İçeride, Mavi aracın sürücüsü arkadaşının neden artık ateş etmediğini merak ediyordu. Arkasına dönüp arkadaşına baktı. Arkadaşı çıkmış olduğu pencerenin kenarına iki eliyle sanki zorlukla tutunuyordu. Ama nedense elinde silah yoktu. Sürücü tekrar önüne baktı ve yine dönüp arkadaşına bağırdı.

—Ne duruyorsun Nick ateş etsene...

Dediği sırada Nick içeri girdi. Sersemlemiş gibiydi ama en önemlisi suratında koca bir ayak tabanı izi vardı.

Mavi arabanın bagaj kaportasının üzerinde Murat yeni otomatik silahını hiç bekletmeden kırmızı aracın şoförüne doğrultup ateşledi. Bir anda kırmızı araç dengesini kaybedip takla attı. Murat hemen bulunduğu yerden kendi arabasının üzerine

atladı. Silahı içeriye attı sonrada kendisi içeriye girdi. Murat, Cengiz'in omzuna okunarak "ben geldim, hadi yapalım" der gibi bir mesaj veriyordu. Cengiz bir manevrayla mavi arabanın yanından geçerken her ikisi de silahlarıyla mavi arabaya ateş ederek aracın yoldan çıkıp takla atmasını sağladılar.

Bu tehlike atlatılmıştı artık. Cengiz bu yapılan işten dolayı Murat'ı takdir etti.

—İyi işti Murat. Günü kurtardın.

Murat tam cevap verecekken ileriyi göstererek.

—Rasim göründü hemen oraya yetişsek iyi olacak.

Gerçekten de yaklaşık 400 metre ileride Rasim lüks bir Jip'in başında onları bekliyordu. Cengiz, arabanın gazına biraz daha yüklenirken dikiz aynasından, onları takip etmekte olan dört arabanın daha hızla yaklaşmakta olduğunu fark etti. Kısa bir süre sonra Rasim'in yanına varıp arabadan indiler. Cengiz ve Murat Jip'e binip Rasim'i beklerlerken Rasim yol ortasına gelişi güzel park edilmiş ve kurşun deliklerinden hurdaya dönmüş aracın arkasına dolanıp bagajı açtı ve içine bir şey koyup hızlı adımlarla gelerek Jip'in direksiyonuna geçti. Aracı çalıştırıp hızla uzaklaşırlarken dikiz aynasından da kendilerine hızla yaklaşmakta olan arabaları takip ediyorlardı. Bu arada Rasim muhabbete başladı.

—Amerikalılar benim el bombalarımı beğendiler mi?

Murat ölmesine ramak kalan o anı hatırladı ve tatlı sert gülümsedi.

—Evet, çok sevindiler, hatta sevinçten yerlere yattılar. Hem sen neden o kadar bekledin, adam az daha beni eşşek cennetine gönderecekti.

Rasim hafiften alaycı bir gülümsemeyle

—Murat o sert bakışını Amerikalıya gösterdin değil mi? Cengiz kafasını sallayarak onayladı.

—Evet, Kadir İnanır gibi baktı.

Rasim

—İşte o bakışının etkili olmasını bekledim, ama ne gezer sende o karizma, baktın ki Kadir İnanır bakışların etkili olmuyor ben de bombacıklarımı gönderdim.

Bu arada Rasim dikiz aynasından, yaklaşmakta olan CIA araçlarının az önce yolun ortasına park edilen hurdaya dönmüş aracın yanına yaklaştığını gördü. Küçük bir uzaktan kumandayı Cengiz'e uzatarak:

—Geçen doğum gününde sana hediye alamamıştım. Bu hediyem olsun.

Cengiz kumandayı aldı ve gülümsedi

—Teşekkürler.

Cengiz düğmeye bastığı anda yolun ortasındaki araba ve yanından geçmekte olan ve içinde Amerikalı ajanların olduğu diğer arabalar bir anda havaya uçtular.

Rasim arabanın bagajına güçlü bir C4 patlayıcı yerleştirmişti.

***

Silopi Genelkurmay karargâhı muhabere ana kontrol odası oldukça kalabalıktı. En düşüğü yüzbaşı rütbesindeki askerlerden oluşan bu büyük kalabalık, endişeyle Genelkurmay Başkanı Yaşar Paşayı bekliyorlardı. Çok önemli bir gelişme yaşanmıştı. Kandil dağında eski PKK kamplarına doğru ilerleyen Türk birliği aniden bir saldırıya uğramıştı. Fakat sağlam kaynaklar PKK'nın bölgeyi yaklaşık olarak üç saat önce boşalttığını ve Musul-Kerkük yönüne doğru kaçtıklarını söylüyorlardı. O halde Türk askerine saldıranlar kimlerdi? İşte herkes bunun cevabını öğrenebilmek için Yaşar Paşanın gelip cephedeki askerlerden doğrudan bilgi almasını bekliyorlardı.

Yaşar Paşa içeriye asık suratıyla şimdi girmişti. Ortada biriken kalabalık Yaşar Paşaya yol açarcasına yan yana dizilirlerken o sırada odada bir telefon sesi işitiliyordu. Yaşar Paşa etten örülen koridoru geçip çalan telefonun yanına hızlı adımlarla geldi. Telefonun başındaki zabit subayı, Yaşar Paşanın bir göz işaretiyle telefonu kaldırdı ve saygıyla Yaşar Paşaya verdi. Yaşar Paşa telefonla konuşurken, etrafındaki subaylara, sanki ateş saçan gözleriyle yakar gibi bakıyordu.

—Evladım neredesiniz durum nedir anlat?

Telefondan, parazitli olmakla birlikte çatışma sesleri ve akabinde büyük gürültülü sesler geliyordu. Telefonda konuşan askerin sesi oldukça heyecanlıydı.

—Komutanım, komutanım, Kuzey Irak'ta Kandil dağında eski PKK kampının bulunduğu yerdeyiz. Yirmi dakika önce bir Kürt grubuyla sıcak temasa geçtik. Önce onlar ateş ettiler. Albayımız kolundan yaralandı. Karşımızdakilerin kesinlikle PKK olmadığını biliyoruz, onlar bize karşı tutunamadılar ve kaçtılar komutanım. Bunlar galiba Peşmergeler.

Bu sözler üzerine Yaşar Paşa oldukça sinirlendi.

—Silah durumları nedir, ne kullanıyorlar?

Tam bu sırada büyük bir gürültü duyuldu, ses bir an kesilir gibi

oldu.

—Komutanım az önce havan topu düştü. Her tarafta, iyi yerlere yerleştirilmiş kara mayınları var. Buradaki PKK'lıların ellerinde kalaşnikoftan başka silah yoktu ama bu Peşmergeler'in ellerinde Amerikan silahları, özellikle de M16 ve türevi silahlar var komutanım. Bizi yoğun ateş altına alacak kadar iyi bir ateş gücüne sahipler.

Bu konuşmalar yapılırken konuşmanın diğer tarafında, Kandil dağında çatışmanın geçmekte olduğu eski PKK kamplarının yakınında, yukarıya doğru bayır arazinin üst noktalarına dağınık bir şekilde iyi mevzilenmiş Peşmergeler, ellerindeki Amerikan malı olduğu belli olan ve yepyeni oldukları görülen silahlarıyla aşağıda tutunmaya çalışan Türk birliğine karşı göz açtırmadan sürekli ateş açıyorlardı. Silah tutuşlarından iyi eğitimli oldukları gözlenen Peşmergeler, sadece hafif silahlar değil, aynı zamanda havan topları da kullanıyorlardı.

Bu telefon konuşmasını yapmakta olan üsteğmen ise bir kayanın ardına sığınmış ve yanındaki telefon taşıyan asker ise yerde ölü yatıyordu. Sağdan, soldan seken kurşunlar yüzünden üsteğmen başını kaldırmadan iyice kayanın ardına sokulmuştu. Telefon konuşması ise hala sürüyordu. Telefondaki Yaşar Paşa, zor duyulan sesiyle yine sordu.

—Tahmini kayıplarınız nedir?

Üsteğmen şöylece bir etrafına bakındı ve bir Türk askerinin daha vurularak yere düştüğünü gördü. Ortada gözle görülür bir eksilme olduğu aşikârdı.

—Komutanım buradaki birliklerimiz toplamda yaklaşık 900 kişiydi ancak önemli derecede bir zayiatımız var. Bunu buradan net olarak görmem imkânsız. 12 dakika mesafede yardıma gelmek üzere olan yüz kişilik bir birliğimiz daha var.

Yaşar Paşa büsbütün sinirlenmişti. Emir tonu yüksek bir sesle talimatlarını verdi.

—Evladım dayanın, o hainlerin canlarına okumaya geliyoruz. Dayanın...

Yaşar Paşa telefonu kapatmıştı. Büsbütün sinirli olduğu yüz ifadesinden çok net anlaşılıyordu. Yanındaki Generallere baktı.

—Hemen Başbakan'la görüşmek istediğimi bildirin. Özel helikopterimi hazırlayın. Cepheye gidiyoruz.

***

Başbakan'ın özel kırmızı telefonu, ışıklarını yakarak acı acı çalıyordu. Çalan telefonu Başbakan bekletmeden açtı. Telefonun diğer ucundaki Yaşar Paşanın sinirden titreyen sesini dinliyordu.

—Sayın Başbakan, uzun zaman önce konuştuğumuz o gün geldi. Peşmergeler askerlerimizle çatışmaya girdi. Ben o hainlerin tepelenmesi için cepheye gidiyorum izninizle.

Başbakan da bu habere sinirlenmişti. Bir elini masaya sertçe vurdu.

—Bu hainlere hadlerini bildirmek boynunuzun borcudur. Onlar daha kiminle uğraştıklarının farkında değiller. Elinizden gelen her şeyi yapın. Sizden iyi haberler bekliyorum.

—Anlaşıldı Sayın Başbakanım.

Başbakan telefonu kapatmıştı ve o an önüne baka kaldı. Bu çıkan çatışma aslında daha önceden öngörülmüş bir çatışmaydı. Daha önce bu konuda yapılan konuşmalar Başbakan'ın kafasının içinden geçmeye başlamıştı. Ama sesler bir birine karıştığı için kimin söylediği anlaşılamıyordu.

—Kandil dağına ulaştığımızda PKK'lılar Musul-Kerkük yönüne kaçarken, Peşmergeler bizi silahla karşılayacaklardır.

—Silahlı çatışma çıkması kuvvetle muhtemel. Bir adamımız ölürse o dağı başlarına yıkarız.

—Gizli silahları oraya konuşlandırdık. O dağı yıkmak sadece an meselesi.

—Biz Kandil dağına ulaşır ulaşmaz Amerikalılar teskerenin çıkmasına yeşil ışık yakmak zorunda kalacaklar. Aksi takdirde Türk ordusunun, PKK'nın ardından önce Musul sonra da Kerkük'e girmesine izin vermek zorunda kalacaklar.

—Amerikalılar bir müttefiklerini daha savaşa sokmak isteyecekler. Bu yüzden teskerenin çıkması onlar içinde şart.

Bu sesler Başbakan'ın kafasının içerisinde çınlarken kapı çalınmış ve Başbakan'ın baş koruması Halil içeri girmişti.

—Sayın Başbakan'ım makam aracınız hazır.

***

Tarık Sönmez arabasını, Karaköy tophanedeki dar, ara sokaklardan yukarıya doğru sürüyordu. Arabası artık iyice eskimiş 95 model bir Skoda'ydı. Arabanın her yeri sallanıyordu ama işi gereği normal hayatta ucuz ve dikkat çekmeyen araçlar kullanmak zorundaydı. İş yerinin hemen karşısında arabasının girebileceği bir boşluğa aracını park etti. Yan koltuktaki çantasını eline aldı ve dışarıya çıktı. Ve sanki çok da gerekliymiş gibi arabasının alarmını kumandadan açarak hızlı adımlarla işyerinin bulunduğu hana girdi. Hemen girişte bir çay ocağı vardı. Ocaktaki çaycı, Tarık'ı görünce siparişi var mı diye baktı. Tarık her geldiğinde bir büyük ıhlamur siparişi verirdi. Ama son zamanlarda yanında bir de küçük çay söylüyordu. Şimdi de aynısını yapıyor, eliyle işaret yaparak bir büyük ıhlamur ve bir de küçük çay söylüyordu.

Tarık, hanın kullanıla kullanıla kayganlaşmış ve uç tarafları yuvarlaklaşmış eski merdivenlerinden çıkmaya başlamıştı. Merdiven otomatiği ışıkları kapattığı için bir düğmeyle basarak tekrar ışıkları yaktı. Merdivenleri döne döne çıkarken hanın içindeki işyerlerlerine girip çıkanlarla merhabalaştı. Bu merhabaları yapmak zorundaydı zira biraz

bilinir olmak hiç bilinmez olmaktan çok daha güvenliydi. İşyerinin kapısına gelmişti artık. Burası en üst kattaki tek işyeriydi. Önce etrafına bakındı, sonra da cebinden bir dolu anahtarlığını çıkardı. İçlerinden en kalın olanını anahtar yerine uydurup kapıyı açtı ve sonra kapıyı kapattı. Ofisine geçip çantasını masaya koyduğu sırada kapı zili çalmıştı. Masasının üstündeki ağzı geniş bardağın içinden üç marka aldı ve kapıya gidip açtı. Çaycı kapıda elinde tepsiyle bekliyordu. Tarık önce elindeki markayı tepsiye bırakıp tepsiden iki adet çayı aldı. Kapıyı kapatıp elindeki çaylarla koridorun diğer yanına gitti. Koridorun sonundaki sürgülü kapının önüne gelmişti. O sırada da içeriden "tıkır, tıkır" klavye sesleri geliyordu. Tarık küçük çayı da diğer eline alıp ve boşta kalan eliyle kapıyı açtı. İçeride bilgisayarın başında harıl, harıl çalışmakta olan Mihail Toder vardı. Klavyeyi o kadar seri kullanıyordu ki parmakları nerdeyse görünmüyordu bile. Önündeki bilgisayar ekranından sayfalarca bilgiler akıp geçiyordu. Mihail, Tarık'ın geldiğini duymuş ama istifini bozmamıştı bile. Tarık, Mihail'in çayını yanına koyup kendiside diğer yanına oturdu. Bir süre Mihail'i ve çalışmasını izledi. Ihlamurundan bir yudum aldıktan sonra da:

—Ne durumdasın?

Mihail kafasını çevirmeden

—Şu anda Amerikalıların kullandığı tüm "GPS" giriş kodlarını, ana terminal yollarını buldum. Ve bunu yeni bir programda derliyorum ki kolay ulaşabileyim.

Mihail son birkaç tuşa bastı ve ekranda büyük bir indeks çıktı. Bu indekste envai çeşit savaş uçakları, helikopterler, çeşitli keşif uçakları, casus uydular vardı. Klavyedeki oklarla "F16 C-D" seçeneğinin üzerine geldi. "ENTER" tuşuna bastığında ekrana F16 serisi uçağa ait pek çok teknik veri gelmişti. Mihail bir komut daha girdi. Yeni bir sayfada bu uçağın "GPS" bağlantı frekansı ve uçaktaki açık terminalleri gösteren veriler gelmişti. Ekranı göstererek.

—İşte sizin F16'ları düşüren sistemin açığı burada. Amerikalılar "GPS[8]" denilen sistemi yer belirlemek için kullanır ama aynı zamanda bu sistem üzerinden pek çok data ve kontrol sinyalleri gönderebiliyorlar. Bu sistemi kullanarak F16'ların ana kontrol mekanizmalarına da rahatlıkla ulaşabiliyorlar. Bu yüzden sizin F16'lar Amerikan Hava Savunma kalkanının olduğu hiçbir yere giremiyor ve düşüyorlar.

Mihail'in tüm bu anlattıklarına Tarık hiç de şaşırmamıştı. Kurnazca gülümsedi.

—Kuzey Irak'ta düşen F16'ların düşme nedeni yani. Güzel... Peki, tüm bu elindekilerle ne yapabilirsin?

Bu soru önce Mihail'i keyiflendirdi, ardından da ciddileştirdi.

—Buradaki veriler bir anahtar gibidir. Uyduğu her kapıyı rahatlıkla açar. Yani Amerikalılar ne yapıyorsa biz de onu yaparız. Yer belirleriz, veri transferi yapabiliriz ve hatta Amerikan malı ve havada uçan her şeyi düşürebiliriz.

Tarık Mihail'den istediği cevabı almıştı ama tam bu sırada Tarık'ın cep telefonu çalmaya başladı. Tarık iç cebindeki telefonu çıkarıp açtı

—Efendimiz!

Tarık'ın her zaman "efendimiz" diye hitap ettiği bu kişi Tarık'a emir veren ve onu yönlendiren tek kişiydi. Hırıltılı ve kalın sesi yeni bir emri bildiriyordu.

[8] GPS: Global Positioning System. (Global Yer Belirleme Sistemi): Küresel Yön bulma Sitemi olarak tanımlanır. GPS Amerika Birleşik Devletleri Savunma Bakanlığı tarafından geliştirilmiş ve işletilmiş olup, uydu bazlı küresel yön bulma sistemidir. Temel olarak sadece askeri savunma kapasitelerini genişletmek için düşünülmüştür. Ekvatora eğimi yaklaşık 55° olan 24 uydu altı yörünge yolunda her gün iki defa dünyayı dolaşır. Bu uydular takımı, devamlı olarak, yüksek frekanslarda kodlanmış yön ve zaman bilgisi gönderir. GPS alıcıları, bu uyduları net olarak görecek şekilde yerleştirilmiş antenleri ile bu sinyalleri alır ve yer koordinatlarında pozisyon (yer) belirler.

—Haber geldi, Walter Cohen seni bekliyor. Senden önemli bir şeyler isteyecek. Şimdi yeni görevini söylüyorum.

Telefondaki adam Tarık'a ne yapacağını kısaca anlatmıştı. Tarık söylenenlerin her kelimesini iyice anlamıştı. Telefon konuşması bitince telefonu kapatıp tekrar cebine koyarken yüzünde sinsi bir gülümseme vardı.

—Mihail sen çalışmaya devam et. Benim önemli bir işim var.

***

İki saat sonra...
Walter Cohen'in Mavi plazadaki çalışma ofisi...

Tarık duydukları karşısında derin düşüncelere dalmıştı. Masada karşısında oturmakta olan Walter ise Tarık'ın ne cevap vereceğini fazla belli etmeden de olsa merakla bekliyordu. Ama vereceği cevap için Tarık kararsız kalmıştı.

—Bakın Bay Cohen bu istediğiniz gerçekten benim açımdan oldukça tehlikeli. Siz onun peşindesiniz ama biliyorsunuz ki onu koruyan çok güçlü kişiler var. Bu işte size böyle bir yardım yaptığımı duyarlarsa ki kesinlikle duyacaklardır, bedeli çok büyük olacaktır.

Ama Walter aynı fikirde değildi. Etkileyici ve sinsi bir bakışla Tarık'a bakıyor ve sanki konuşurken bir şeyler ima etmeye çalışıyordu.

—Hayır Bay Sönmez ben ne istediğimi gayet iyi biliyorum. Tehlike konusunda yanılıyorsunuz.

Walter Cohen, Yahudi olmasına rağmen her zaman bir Amerikalı gibi düşünürdü. Gücünün de farkındaydı. Karşısındaki bu ajanı ikna etmesi o kadar da zor olmamalıydı ama Tarık bir şeylerden

korktuğunu belli ediyordu. Yine olaya bir Amerikalı gibi yaklaşmayı uygun bulmuştu.

—Bakın bay Sönmez, ben burada ülkemi; Amerika Birleşik Devletlerini temsil ediyorum. Yani bu dünyada sözü geçen tek imparatorluğu. Biz isteyince bir ülkede darbe olur, biz isteyince bir ülke bölünür, biz isteyince ekonomiler çöker ve hatta depremler olur ve şimdi yine biz bir şeyler istiyoruz o da olacaktır.

Walter'ın bu sözleri, Tarık'ın şimdiye kadar yaşadığı istihbarı tecrübelerle pek de yanlış çelişen sözler sayılmazdı. Kore Savaşı, Küba Krizi, Vietnam Savaşı, Kıbrıs Barış Harekâtı, İran İslam Devrimi, Körfez Savaşları ve hatta 11 Eylül. Hepsi Amerikan hegemonyasının dış politik tercihlerinden kaynaklanmamış mıydı? Belki sonuçları tartışılabilirdi ama bu dünyada bir hegemonya varsa o da Amerika Birleşik Devletleri idi. Yani Walter bir yerde haklıydı.

Walter yine de son kozunu oynayarak Tarık'ı kesin olarak ikna etmeyi deniyordu.

—Amasizden bu isteğimin, 90'lı yıllardaki Ortadoğu'daki haber alma faaliyetlerimizde bize bilgi sızdırmalarınızdan, çekiç güç operasyonlarında aşiretlerle aramızdaki sorunlarımızı çözmenizden, pentagondan çalınan bilgileri her şeye rağmen alıp bize geri iade etmenizden ve bu ülkenin çok önemli ama bir o kadar gizli devlet adamlarının adreslerini bize verip teker teker ölmelerini seyretmenizden daha az tehlikeli olduğunu düşünüyorum. Ben sizden sadece Talut'u istiyorum ve siz de bana yardım edeceksiniz. Bedeli ne olursa olsun.

Walter, Tarık'ın yaptığı bu yardımları söyleyerek bir nevi tehdit de ediyordu aslında. Tarık bunun farkındaydı elbette. Ama cevap vermeden önce hemen yandaki koltuklarda oturan beş korumaya bir ara gözleri takılmıştı. Oturuyorlardı ve karşılarındaki televizyonu izliyorlardı. Demek ki Walter Cohen korumalara ihtiyaç duymayacak kadar kendine güveniyordu.

Tarık bu isteği kabul etmek zorundaydı zaten başka

seçeneği de yok gibiydi. Düşünceli ama sinsice bakan bir yüz ifadesiyle Walter Cohen ile el sıkışmak için elini uzatmıştı.

—Size yardım edeceğim Bay Cohen, Talut'u size vereceğim. Ama yine de sizi uyarmakta yarar görüyorum. Nasıl bir işin içine girdiğinizin farkında bile değilsiniz.

Walter ve Tarık el sıkışırlarken Walter, kibirli gülümsemesiyle Tarık'a bakıyordu. Tarık'da gülümsüyordu ama onun gülümsemesi planın tıkır tıkır işlemesinden kaynaklanıyordu.

***

Lüks bir otelin en güzel dairelerinden birinde, bütün eşyaların lüks, düzenli ve temiz olduğu odada perdeler yarı açıktı ve içeriye gün ışığı sızıyordu. Bir kenarda ise televizyon açık, sesi kısık ve haberlerde ise meclisten görüntüler vardı.

Cengiz ve Murat karşılıklı iki koltukta oturmuşlar beyin jimnastiği yapıyorlardı. Yanlarındaki masada ise Rasim internet bağlantılı dizüstü bilgisayarı ile e-postalara bakıyordu.

Cengiz'in daha birkaç saat önceki kovalamaca hakkında kafasında bazı soru işaretleri kalmıştı ve bunları Murat'a danışıyordu.

—Sence bu Amerikalılar kimin peşinde olabilirler? Küçük bir ipucu olsaydı.

O ara Cengiz, hastane odasındaki yaşlı adamın ölmeden hemen önce okuduğu ayeti hatırladı.

—Hastanedeki o yaşlı adam bir ayet okumuştu. Bu ayet bakara suresi 249. ayet.

Murat hemen kalkıp kitapların olduğu rafların yanına gitti. Ciltli kitapların arasından kırmızı zemin üzerine altın sim işlemeli Kur'anı Kerim mealini buldu. Cengiz'in yanına gelirken sayfaları hızla karıştırıyordu. Bakara suresini buldu ve sayfaları hızla atlayarak yüzlerce ayetin içinden 249. ayeti bulup ayakta seslice okumaya başladı. Cengiz bu ayeti çok iyi biliyordu. Murat meali okurken o da içinden Arapçasını okuyordu.

—Bakara suresi 249. ayet. Mealen.
Tâlût askerlerle beraber (cihad için) ayrılınca: Biliniz ki Allah sizi bir ırmakla imtihan edecek. Kim ondan içerse benden değildir. Eliyle bir avuç içen müstesna kim ondan içmezse bendendir, dedi. İçlerinden pek azı müstesna hepsi ırmaktan içtiler. Tâlût ve iman edenler beraberce ırmağı geçince: Bugün bizim Câlût'a ve askerlerine karşı koyacak hiç gücümüz yoktur, dediler. Allah'ın huzuruna varacaklarına inananlar:

Bu sırada Cengiz de Murat'a katıldı ve beraberce ayeti

bitirdiler.

—*Nice az sayıda bir birlik Allah'ın izniyle çok sayıdaki birliği yenmiştir. Allah sabredenlerle beraberdir,* dediler.

Murat, Cengiz'in meali ezberden tamamlamasına şaşırmadı.

—Senin Kuranı ezbere bildiğini unutmuşum.

Murat, Kuran mealini kapattı ve masanın üzerine koydu.

—Ne diyeceksin şimdi buna?

Cengiz tam olarak emin değildi.

—Okuduğun ayetle, Muhammet Apar ve Saim Erduran'ın söyledikleri arasında bir ilişki var. Her ikisi de sanki...

Masanın başında bilgisayar kurcalamakta olan Rasim araya girdi.

—Bir şeyler buldum galiba...

Cengiz merakla Rasim'e baktı ama Murat ise Rasim'e "ne yapıyorsun" der gibi ilginç bir şekilde bakış atmıştı. Garipti ama sanki Murat ve Rasim'in bilip de Cengiz'in bilmediği bir şey vardı. Ama Cengiz henüz bu durumun farkında bile değildi. Cengiz ve Murat, Rasim'in monitörde gösterdiği yazılara bakıyorlardı. Ekranda bir e-posta mesajı vardı. Ama bu e-posta mesajı "çöp" diye tabir edilen fakat günümüz casuslarının crypto'lu haberleşmelerinde kullandıkları e-postalardandı. Her e-posta sıradan reklâmlar, virüslü iletiler, üyelik mesajları, java scriptler veya zararlı exploitler içerebilir. Gelen bu e-postanın tek farkı ise sağ alt köşedeki crypto tipini ve ve kod sıralamasını gösteren 10 haneli rakam ve harf dizisiydi. İşte Rasim'in gösterdiği e-posta bunun decrypt edilmiş haliydi. Bir program sayesinde şu andaki bu okunur haline dönüşmüştü. Cengiz monitöre yaklaşıp yazıları yakından okumaya çalıştı.

—Kırmızı bahçede saat 14.30. Ayakta duran çakmak. Tarık Sönmez...

Bu bir şifreydi. Cengiz şifreyi bir defa daha içinden okuyup ezberledi. Ama sormadan da edemedi.

—Tarık Sönmez'i kim tanıyor?

Rasim tanıyordu, ama olumsuz bir yüz ifadesinden sağlam biri olmadığı da anlaşılıyordu.

—Ben tanıyorum. Çift taraflı ajanlardan. Güç ve para için herkesi birbirine satar. Çok kurnaz biri. 2002 de ayrı göreve çıktığımızda benim bilgiye ihtiyacım olduğunda devreye girmişti. Bilgiyi geç verdi. Ve kuş kafesten kaçtı. Söyleyeceği şeylere güvenemezsin. Zaten çağrımıza tek cevap veren kişinin o olması sana da garip gelmiyor mu?

Murat ta aynı fikirdeydi.

—Evet tuzak kokuyor. Başka bir haberci beklemeliyiz.

Cengiz'in, arkadaşlarının bu olumsuz referanslarına rağmen, içinden bir ses, Tarık ile görüşmesi gerektiğini söylüyordu.

—Zamanımız oldukça az. Bu bir tuzak olsa bile en azından düşmana yakın olurum. Bu da bir şeydir. Bu buluşmaya ben gidiyorum siz kalan işleri halledin.

***

Saat 14.30. İstanbul'un işlek bir caddesinde, yoğun ama akıcı trafiğin olduğu bu saatte, bir taksi "BAHÇE" adlı kafeteryanın önünde durmuştu. Taksinin açılan arka kapısından Cengiz inmiş ve taksiciye parasını verip yollamıştı. Cengiz'in ilk dikkat ettiği şey, kafede bütün masa örtülerinin kırmızı olmasıydı. Demek ki şifreli mesajda "Kırmızı bahçe" tabirinin sebebi buydu. Cengiz kafeteryaya girmişti ve oturacak yer ararmış gibi etraftaki masalara bakınıyordu. Bir garson Cengiz'in yanına yaklaşıp yardımcı olmaya çalışıyordu.

—Hoş geldiniz. Size yer göstereyim buyurun lütfen.

Cengiz hala aradığını bulamamıştı.

—Hayır teşekkürler. Ben bir yere otururum.

O sırada aradığı kişiyi yani Tarık'ı görmüştü. Tarık bir gazete okuyor ve aynı zamanda önündeki masada bir Zippo çakmak dik duruyordu.

Cengiz mesajdaki son şifreyi de çözmüştü. Gerçi bu bir şifre değildi. "Ayakta duran çakmak". Cengiz Tarık'ın hemen arkasındaki masaya oturdu. Tarık ta Cengiz'in geldiğinin farkındaydı.

—Cengiz Larendeli. Tam zamanında.

Tarık okuduğu gazetenin bir sayfasını daha çevirdi ama sözde okumaya devam ediyordu. O sırada az önceki garson yine gelmişti ve elinde bir fincan kahve vardı. Tarık'ın masasına kahveyi koymuştu.

—Başka bir arzunuz?

Tarık kafasını sağa sola sallayarak "hayır" cevabını vermiş oldu. Garson bu sefer de Cengiz'e baktı.

—Siz efendim bir şeyler alır mıydınız?

Cengiz kısa süre düşündü.

—Bir çay lütfen. Cam bardakta olsun.

Garson siparişi getirmek için gidince, soru sorma sırası Cengiz'e gelmişti. Cengiz yan gözle Tarık'ı süzdü ama Tarık'ın yüzü diğer tarafa dönük olduğu için tam olarak görünmüyordu. Tam lafa başlayacaktı ki Tarık araya girdi.

—Konuyu anlatmaya gerek yok sanım. Yarın bir suikast yapılacak.

Cengiz en merak ettiği soruyu sordu.

—Hedef kim?
—Önemli bir siyasi. Amerikalılar onun peşinde.

Cengiz hızla düşündü ve galiba bir şeyler bulmuştu.

—Aklıma bu değerde bir kişi geliyor ama yoksa o mu?

Tarık o an gazete okumayı bitirmiş ve gazeteyi katlayıp Cengiz'in masasının üzerine bırakmıştı. Çok ciddi bir yüzle Cengiz'e bakıyordu.

—Düşündüğün doğru. Başbakan Erdoğan'ı öldürmek istiyorlar. Ona yakın olmalısın. Suikast profesyonel işi olacak

Tarık ayağa kalktı ve gidecekken geri dönüp Cengiz'e tekrar baktı.

—Ve onu ancak sen kurtarabilirsin.

Tarık yoluna gidiyor ve kafeteryayı terk ediyordu. Cengiz, Tarık'ın masanın üzerine bıraktığı katlanmış gazeteye baktığında, gazetede Başbakan'ın büyükçe resmini görmüştü. O an düşünmeye başladı. Bu bilgilerin ne kadarı doğru, ne kadarı yanlış? Ya da her şey tuzak mı?

Tarık kafeteryadan ayrılınca yol kenarına kadar yürüdü. Gözleriyle yoldan geçen arabalara bakıyordu. Bir ara önünde lüks bir siyah Chrysler durdu ve kapısı açıldı. Tarık araca biner binmez araba yol almaya başladı. Arabanın arka koltuğunda Walter Cohen vardı ve Tarık'a sinsi bir gülüşle bakıyordu.

—Ne oldu?

Tarık ta aynı şekilde karşılık verdi.

—Söyledim Bay Cohen.

Walter keyiflenmişti.

—Güzeel. Kuş kafese girsin. Biz de onu bekleyelim.

Tarık da Walter gibi keyiflendi ve rahatça arkasına yaslandı...

***

Türkiye Büyük Millet Meclisindeki genel oturumlarda oldukça gergin saatler yaşanıyordu. Çünkü Kuzey Irak'taki Barzani Peşmergeler'inin Amerikan silahlarını kullanarak Türk askerleriyle çatışmaya girmesi milletvekilleri arasında büyük bir infial yaratmıştı. Özellikle teskereye hayır oyu vereceğini söyleyen ve başını devlet Bakanı Abdüllatif Şener'in çektiği Ak partinin muhalif grubu sürekli söz alarak teskereyi eleştiriyordu. Yine Abdüllatif Şener söz almış kürsüde konuşmaya başlamıştı.

—Dün Kuzey Irak'taki birliklerimize karşı bazı Kürt grupların Amerikalıların desteği altında açtıkları ateş sonucu çıkan çatışmada askerlerimiz ölmektedir. Bazı istihbaratlara göre Kürtlerin elinde Amerikan silahları varmış ve olduğu da bir Peşmerge'nin üzerinden çıkan silahlarla belli oldu zaten. Şöyle bir durum değerlendirmesi yapacak olursak, Amerika, İran'a bizim topraklar üzerinden müdahale etmek için meclisten

talepte bulunuyor. Kuzey Irak'taki PKK'lılar için hiçbir şey yapmıyor. Daha da vahimi PKK'yı yok etmek için Kuzey Irak'a giden askerlerimiz, Amerikan silahlarını kullanan Peşmergeler tarafından saldırıya uğruyor. Şimdi biz halkın seçtiği milletvekilleri teskere için evet oyu kullanacağız öyle mi?

Abdüllatif Şener hafif istihza kokan bir gülümsemeyle kafasını iki yanına salladı.

—Kusura bakmayın ama ben bu konuda ana muhalefet lideri Deniz Bey ile aynı şekilde düşünüyorum. Bu teskere tükürdüğümüzü yalamak gibi bir şeydir, bu teskere başımıza geçirilen çuvaldan da beter bir şeydir ve bu teskere bir utançtır. Buna hayır diyelim, Bence bu teskereye hayır demek her Türk vatandaşının yapması gereken bir şeydir.

Bu son sözleri söylerken Abdüllatif Şener, Deniz Baykal'la göz göze gelmişti. İfadesiz bir bakışma oldu. Aynı bakışma Deniz Baykal ile hükümet sıralarında bu konuşmayı dinlemekte olan Başbakan Erdoğan arasında da olmuştu. Ama başbakanın gayet rahat tavırları Deniz Baykal'ın iyice içini bulandırıyor, endişesini biraz daha arttırıyordu. CHP sıralarında ve bir kısım Ak parti sıralarından yükselen büyük alkış tufanına rağmen Deniz Baykal'ın endişeli ve karamsar bakan yüzü büyük bir çelişki oluşturuyordu. Neden Deniz Baykal mecliste kendi partisi lehine dönen durumu böyle karşılıyordu? Daha da ötesi görüşmeler başlarken sıkıntılı günler geçirmekte olan Ak parti yönetimi şimdi neden rahatlamıştı? Başbakan etrafa neden sürekli olarak gülücükler dağıtıyor ve rahat davranıyordu. İşte siyaset böyle garip bir şeydi. Kimin hangi durumda ne yaptığı çoğu zaman bir muammaydı.

***

Kanal 24 haber merkezinde "ana gündem" programı başlamak üzereydi. Bu program kayda değer izleyici kitlesi bulunan bir programdı. Stüdyoda iki kameraman ve spiker Nilay Alkuş ile

konuğu emekli Tuğgeneral Necati Tokay vardı. Reji işaret verince Spiker Nilay Alkuş kameraya bakıp gülümsedi ve konuşmasına başladı.

—İyi akşamlar. Ana gündem programıyla karşınızdayız. Konuğumuz emekli Tuğgeneral Sayın Necati Tokay. Hoş geldiniz efendim.

Necati Tokay bir asker adabıyla dik ve her an hazır duruyordu. Biraz gülümseyerek:

—Hoş bulduk efendim.

Nilay Alkuş hemen önündeki notlara çabucak bakarak sorularını sormaya başladı.

—Efendim öncelikle Kuzey Irak'taki Türk birliklerinin Kürt gruplar ile girdiği çatışma ile başlayalım. Bu çatışmalar için ne diyeceksiniz?

Necati Tokay'ın yüzü bir asker sertliğinde gerildi.

—Türk silahlı kuvvetleri PKK gibi bir terör örgütünü Kuzey Irak'tan söküp atmak için meşru sebeplerle Kuzey Irak'a girdi. Ve oradaki bazı kafasız aşiret liderleri Türk askerine bir zamanlar kendilerini Saddam'ın zulmünden kurtarmış bu askerlere, bir zamanlar aç açıktayken onlara yardım eden Türk askerlerine nankörlük yaparak ateş açıyorlar. Biz Türklerin de sabrı bir yere kadar. Artık orada akacak kanın sorumlusu Türkiye Cumhuriyeti değil Amerika ve Peşmergeler'dir.

—Siz bu olaydan Amerika Birleşik Devletleri'nin PKK'yı kolladığı sonucuna varabiliyor musunuz? Ya da nasıl bir sonuca varabiliyorsunuz?

Necati Tokay önüne bakıp kısa süre düşündü.

—Düşünün ki Amerikalılar ve İsrail bölgede Kürtlerin hamisi pozisyonundalar. Yani Kürtlerin yaptığı her şey

Amerikalıları ve İsrail'i doğrudan ilgilendiriyor. Dostumun dostu benimde dostum prensibi her zaman geçerlidir. Ama sen hem PKK'yı terör örgütü kabul edeceksin hem de senin silahlarınla, senin dostların PKK'yı savunacak. Bu olur şey değil.

—Tüm bu gelişmeler ışığında, meclisteki teskerenin bu olaylardan sonra çıkma ihtimali var mı?

Necati Tokay bu soru üzerine oldukça sinirlenmişti. Yüzündeki ifade şimdi iyice belirginleşmişti artık.

—Zaten öyle bir ihtimal yoktu şimdi hepten yok. Artık o teskere tarihe gömülmüştür. Baksanıza iktidar partisi bile bu teskere yüzünden ikiye bölündü. Bu teskereye çıkacak hayır oylarıyla hükümet tekrar güven oylamasına gitmek zorunda kalabilir. Yine de bir ihtimal var diyenlere sesleniyorum. Bu teskereye hangi milletvekilleri oy verecek, ulusalcı vatanseverler mi, dindar Müslümanlar mı, yoksa bu teskereye soğuk bakan Sayın Cumhurbaşkanımız mı onaylayacak? Güldürmeyin beni. Bakın buradan şunu söylüyorum. Eğer ola ki bu teskerenin çıkmasını sağlayacak birileri olsun ve bu teskereyi geçirsinler, onlar herkesin önünde vatan haini ilan edilecektir. Bunu bu kadar açık söylüyorum.

***

Yazılı basında Amerikan teskeresi ile ilgili çıkan yazılar da hükümet açısından hiç iç açıcı değildi. Genellikle gazete başlıkları şu şekilde çıkıyordu.

YENİDEN GAZETESİ:
MECLİSTEKİ TESKEREYE BÜYÜK DARBE.

SONGÜN GAZETESİ:
TESKERE ÇOK ZOR

GÜN GAZETESİ:
MECLİSTEKİ TESKERE MUHALEFETİ BÜYÜYOR. HÜKÜMET ZORDA.

HAFTA İÇİ GEZETESİ:
BU NE PERHİZ BU NE TESKERE...

Köşe yazarlarının özellikle üzerinde durduğu nokta: Amerika Birleşik Devletlerinin Türkiye'ye karşı izlediği politikaların dostca mı düşmanca mı olduğuyla ilgili analizlerden oluşuyordu. Basın, Amerikalılar tarafından silahlandırılan Peşmergeler'in Türklere karşı silahlı çatışmaya girmesine de oldukça büyük bir öfkeyle kınama yazılarıyla karşılık veriyordu.

Görüşleri Hükümete karşı olan gazetelerin köşe yazarları, bu üsluplarını daha da sertleştirip hakarete varan yazılarıyla kendi görüşlerini desteklerlerken, ilginç olan, hükümetten yana yazılarıyla tanınan gazete ve köşe yazarları da aynı üslupta birazda hükümeti eleştiren yazılarla muhalefeti iyice körüklüyorlardı.

Bir yandan Amerikan baskısı diğer yandan kamuoyu baskısı hükümeti oldukça köşeye sıkıştırmış görünüyordu. Yer, yer halka açık meydanlarda, savaşa hayır mitingleriyle ve teskere protestoları da konunun halkın gündemine kadar indiğini ve halkında bu teskereye karşı tepkisini koyduğunu gösteriyordu.

Her gün yenisi çıkan anketlerde ise hükümetin oylarının yüzde yirmilere kadar düştüğü görülürken, muhalefetin en büyük partisi CHP'nin ise oy oranı bir miktar düşmesine rağmen hemen iktidar partisiyle beraber at başı gittiği söylenebilirdi.

İşin ilginç yanı ise mayısta yapılacak olan Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin kimsenin aklına bile gelmiyor oluşuydu. Hâlbuki daha birkaç ay öncesine kadar oldukça sert biçimde Cumhurbaşkanlığı tartışmaları yapılırken şimdi ise sanki kimsenin umurunda değilmiş gibi Cumhurbaşkanlığı tartışılmıyordu bile. Demek ki birileri muhalefetin gazını almak için Cumhurbaşkanlığı tartışmalarını son zamanlarda sürekli gündeme getirip getirip duruyordu. Ama aynı kişiler son bir kaç aydır bu tartışmaları gündeme getirmez olmuşlardı.

***

Akşam saatlerinde çok önemli bir haber, haber bültenlerine yansımıştı. Başbakan, Dışişleri Bakanını, Milli Savunma Bakanını ve Genelkurmay Başkanını acilen Başbakanlığa çağırmıştı. Aslında bu toplantı Kuzey Irak'a sessiz sedasız giden ve geri dönen Yaşar Büyükanıt'ın izlenimlerini almak için yapılmakta olan bir toplantıydı.

Çağrılan herkes toplantı salonunda yerini almış ve Başbakan'ın konuşmasını bekliyordu. Başbakan'ın hemen sağında Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt, onun yanında da Milli Savunma Bakanı Vecdi Gönül, Başbakan'ın solunda ise Abdullah Gül ve yanında ise danışmanı Ahmet Davutoğlu vardı. Başbakan, Yaşar Paşaya dönmüş ve meraklı bakışlarıyla durumu öğrenmek istiyordu.

—Hoş geldiniz Paşam. Bize ne haberler getirdiniz lütfen anlatın.

Yaşar Paşanın yüz ifadesinden çok da iyi haberler getirmediği anlaşılıyordu.

—Sayın Başbakanım haberler pek de iyi sayılmaz. Birliklerimiz Kandil dağındaki denetimi ele almaya çalışıyor ama konumumuz hiç de iç açıcı değil. Biliyorsunuz hava desteği gönderemiyoruz çünkü hava savunmalarını sınırdan, Irak

sınırından başlatıyorlar. Şu anda yeni birliklerle takviyelerimiz sürüyor.

Yaşar Paşa önündeki dosyaların arasından bir zarf çıkarttı. Bu zarfın içinde çatışma sırasında çekilmiş pek çok fotoğraflar vardı. Başbakan'a bu fotoğrafları uzattı.

—Bunlar da orada çektirdiğim fotoğraflar.

Başbakan fotoğraflara teker, teker bakıyordu. Çoğu savaş anı ile ilgili fotoğraflardı. Türk askerlerinin mevzilerini gösteren, yaralanmış ya da şehit olmuş Türk askerleri ile ilgili birkaç acıklı fotoğraftan sonra Başbakan'ın son baktığı fotoğraf oldukça ilgisini çekmişti.

—Bu fotoğraf nedir Sayın Paşam?

Yaşa Paşa bu fotoğrafa oldukça sinirlenmişti.

—O fotoğraf hainlerin resmi Sayın Başbakan.

Fotoğrafta yan yana yatmış iki ölü Peşmerge vardı. Her ikisinin künyeleri ve kimlikleri cesetlerinin üzerinde ve açıkça görülüyordu. Sağdaki Peşmerge "William Rose" soldaki ise "Yakop Salomon". İsimlerinden de anlaşılacağı gibi biri Yahudi diğeri Amerikalı iki Peşmerge kıyafetli asker.

Başbakan, Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'e döndü.

—Siz ne diyorsunuz bu duruma Abdullah Bey.

Abdullah Gül önünde açık olan dosyaları kapattı ve başbakanın gözlerinin içine bakarak.

—Bu gelişmeler resmi olmasa da üstü örtülü gayri resmi savaşın ilanıdır. Amerikalılar da tıpkı bizim gibi işi resmiyete dökmek için Türkiye Büyük Millet Meclisine verdikleri teskerenin sonucunu bekliyorlar.

Araya Başbakanın baş danışmanı Ahmet Davutoğlu girdi.

—Bu aşamada bizim yapmamız gereken en önemli şey Kandil dağında bedeli ağır da olsa bir süre daha dayanabilmek. Böyle bir durum karşısında Amerika Birleşik Devletleri teskere için kendi lehlerine bir müdahalede bulunabilir. Teskerenin çıkması ise Türkiye'yi iki ateş arasında bırakacaktır, onların hesaplarına göre. Ve bu doğru bir varsayım.

Başbakan tekrar Yaşar Paşaya döndü. Ve sanki ne cevap vereceğini bilircesine:

—Kandil dağında biraz daha dayanabilir miyiz Paşam?

Yaşar Paşa mesajı almıştır bile.

—O dağda şahadet şerbetini içmeye hazır binlerce asker sizin bu sözlerinizi bekliyordu başbakanım. Elimizden geleni yaparız, ölmek bile gerekse.

Yaşar Paşanın bu sözleri Başbakan'ın hoşuna gitmişti.

—O halde elinizden geleni yapın Paşam.

***

Cengiz tekrar kaldığı otel odasına geri dönmüştü. Rasim bilgisayar başında Murat ise elinde telefonuyla araştırmalarını sürdürüyorlardı. Cengiz'in geldiğini fark etmemişlerdi bile. Ancak Cengiz yaklaştığında geldiğini fark ettiler.

Rasim gözlerini, baktığı bilgisayardan kısa süreliğine kaldırarak:

—Cengiz hoş geldin.

Murat ta aynı şekilde selam verdi.

—Cengiz sen mi geldin? Bizde bir şeyler bulmaya çalışıyorduk.

—Hoş bulduk. Bir gelişme var mı?

Murat telefonunu gösterdi.

—Sen gittikten sonra bildiğim en sağlam kaynakları teker teker telefonla aradım. Hiç birisi cevap vermedi. Birileri tüm bilgi kaynaklarını susturmuş olmalı.

—Yani bir şey bulamadın.

—Evet.

Cengiz övünülecek bir durum varmış gibi kasılarak.

—Ama ben sağlam bir istihbarat aldım, Amerikalıların kimin peşinde olduklarını kime suikast yapmak istediklerini öğrendim galiba.

Ama Rasim, Cengiz'in açıklamasına fırsat vermeden dizüstü bilgisayarının ekranını Cengiz'e çevirdi.

—Başbakan Recep Tayyib Erdoğan olmasın?

Bilgisayarın ekranında, Başbakan'ın resmi ve yarın yapacağı miting ile ilgili bir haber vardı.

Cengiz arkadaşını takdir ediyordu.

—Bravo nerden bildin?

—Yarın mitingi var meydanda, açık hedef.

Cengiz önüne bakakaldı ve durgunlaştı bir an kafası karışmıştı ve hemen yanındaki koltuğa oturarak sesli düşünmeye başladı.

—Garip değil mi? Böylesine önemli bir olayı bu kadar kolay öğrenebiliyoruz. Ben bu istihbaratı güvenilmeyecek bir çift taraflı ajandan sen ise…

Rasim tamamladı.

—Ben de internette sörf yaparken.

Murat ta katıldı.

—Evet, bundan daha kolay olamazdı. Ama yine de bu istihbaratın yanlış olduğunu göstermez. Bazen sağlam kaynaklardan gelen bilgi de yanlış olabiliyor. Bir düşünsenize bu ülkenin Başbakan'ının peşindeler. Bu ilk defa olan bir şey değil.

Cengiz'in içi rahatlamıştı ve Murat'a hak verdi.

—Aslında oldukça mantıklı görünüyor. Bu adamların koskoca Başbakan dururken benim peşimde olacak halleri yok ya...

Kısa bir sessizlik olmuştu. Murat ve Rasim anlamsızca birbirlerine bakıştılar. Her ikisi de neler döndüğünü en az Cengiz kadar merak ediyorlardı. Ama Cengiz düşünmektense harekete geçmenin gerekliliğinin farkındaydı. Kararlı bir yüz ifadesiyle oturduğu koltuktan kalktı ve arkadaşlarına emirler saydırmaya başladı.

—Murat sen başbakanın yakın çevresine ya da korumalarına ulaş ve durumu haber ver. Basına yansımamalı bu olay. Belki bu mitingi erteletebiliriz. Rasim sen de bize lazım olacak teknik malzemelerin listesini yap ve temin et. O mitingde biz de olmalıyız.

Sonra da Cengiz, kendi kendine kısık bir sesle mırıldandı.

—Demek Başbakan'ın peşindesiniz haa. Göreceğiz...

***

Gece yarısı olmuştu. Cengiz iki kişilik yatağında daha bir saat önce kendisine ulaştırılan çoğunluğu eski kayıtlardan oluşan Mit arşivinden gelen bilgileri inceliyordu. Raporda pek çok resmin yanı sıra özellikle Tyler Nelson'un birinci körfez savaşı sonrasında 36.paralelde çekiç güç operasyonları hakkında bilgiler vardı. Raporlardan anlaşıldığına göre Tyler Nelson bu operasyonların başında olmuştu. Bu operasyonların pek de Türkiye'nin çıkarına işler olmadığı açık seçik meydandaydı. Tyler Nelson'un özellikle Barzani aşiretiyle olan yakın bağları ve belli zaman aralıklarında bu aşirete yapılan silah ve para yardımlarının bizzat ulaştırılmasında yaptığı katkılar da raporda açık seçik yazmaktaydı. Bazı resimlerde Tyler Nelson'un Barzani'nin Kürtlerini de sıkı bir şekilde eğittiği görülüyordu. Kendisinin eğittiği yaklaşık bin kişilik bir askeri birim vardı. Cengiz uzun uzadıya Tyler ile ilgili yazılanları okuduktan sonra Walter Cohen ile ilgili bölümlere geçti. Walter Cohen Alman asıllı bir Yahudi ailenin çocuğuydu. 1943 yılında Amerika'ya yerleşen ailesi kısa zamanda zengin olmuş ve babası valiliğe kadar yükselmişti. Daha sonraları yetmişli yıların başında Walter, cumhuriyetçi partiye girmiş temsilciler meclisine seçilmişti. Sonraları özellikle Reagan döneminde Dışişleri Bakanı yardımcılıkları dâhil pek çok görevde bulunmuştu. Cengiz daha da okuyacaktı ama gözlerini ovuşturuyordu. Uykusu gelmişti yorgunluk ta üstüne üstüne bastırıyordu. Belgeleri, raporları yandaki masaya koydu ve ışığı kapattı.

Cengiz bir süre sağa sola dönerek uyumaya çalıştı. Dışarıdaki sokak lambalardan gelen az bir ışık odanın birazını, az da olsa aydınlatıyordu. Bu sessiz loşlukta dışarıdaki karanlığa bakarak uyumaya çalışıyordu. Son birkaç gündür aniden gelişen olayları düşünmeye başladı. Kör adamla konuşmasını hatırladı. Kör adam yani Muhammet Apar kendisini tanıyordu ama Cengiz daha önce onu gördüğünü hiç hatırlayamıyordu. Bir ara hastanedeki yaşlı adam aklına geldi. O son gülümsediği anı hatırladı ve yine kör adam. Evet, evet bu iki kişiyi bir yerlerden tanıyordu. Kör adamı gözlüksüz olarak düşündüğünde yaşlı adamı daha genç düşündüğünde sanki bir çağrışım olmuştu kafasında. Akrabaları derecesinde bir yakınlık hissetti bir an. Sonra yaşlı adamın ölmeden önce okuduğu ayet kulaklarında

çınlamaya başladı "*Fe lemma fesale Talutü bil cünudi kale innellahe mübteliküm bi neher, fe men şeribe minhü fe leyse minni, vemel lem ya'amhü fe innehu minni illa meniğterafe...*" bu ses çok tanıdıktı. Cengiz'in kafasında bu ses gittikçe güçleniyordu. Sanki bir kısır döngü yaparmışçasına sürekli ayet bitince yeniden kafasının içinde başlıyordu, bozuk bir plak gibi. Biran eski anıları kafasında canlandı. Siyah beyaz görüntüler kafasında dolaşmaya başladı. Tam hatırlayamadığı, seslerini duyduğu halde anlayamadığı bazı konuşmalar kafasında geçiyordu. Sanki bu sesler ayetle birleşince bir anlam kazanıyordu. Cengiz tüm bunlara dayanamadı ve yatağından doğruldu. Pencerenin kenarına gidip dışarıya, boş caddeye baktı. Bomboş kaldırımda sadece bir kişi yürüyordu. Dışarıda huzur vardı. Hemen üstünü giyinip salona geçti. Salonda Murat bir kanepede kıvrılmış horlayarak uyuyor, Rasim ise televizyonda bir şeyler izliyordu. Cengiz, Murat'ın üzerine oradaki bir battaniyeyi örttü ve Rasim'in yanına geldi.

—Rasim sen uyumaz mısın ne yapıyorsun bu saatte?

Rasim uykusuzluktan şişmiş gözlerle gülümsemeye çalıştı ama bu haliyle hortlağa benziyordu.

—Alışkanlık işte uyku tutmadı.

—Yine de biraz dinlenmelisin eski dostum. Ben dışarıya çıkıyorum bir şeyler istiyor musun?

—Hayır, tek parça halinde gel yeter.

Cengiz, Rasim'e gülümsedi, eski dostu ona ne söylese yeriydi. Sonra da kapıdan dışarı çıktı.

Otelin asansöründen indi ve kimseciklerin olmadığı ve sadece bir görevlinin nöbet tuttuğu otel resepsiyonunun önünden geçti, otelden dışarıya çıktı.

Boş sokaklarda ve caddelerde iki eli cebinde serbestçe yürüyordu. Kimseciklerin olmaması daha da hoşuna gidiyordu. Uzun süredir böylesine rahat ve özgür olmamıştı. Ama yine sanki çok uzaktan gelen bir Kur'an sesi kafasının içinde çınlamaya başladı. Ses her saniye daha da kuvvetlenmeye başlamıştı. Aynı

ayet sürekli olarak kafasının içinde dönüp dolaşıyordu sanki. Tıpkı az önce odasında olduğu gibi. Cengiz, deniz kenarına indi. Belki denizin dalgaları ona bir şeyler anlatabilirdi. Ama deniz kıyısında dalgadan çok iki sarhoşun abuk subuk muhabbetleri vardı. Yine de kafasındakileri toparlamak için deniz kıyısında yürüdü, bazen de yerde bulduğu taşları denize fırlattı. Öyle dalgın bir şekilde ne kadar yürüdüğünü hatırlamıyordu ama bir ara sokağa girdiğini fark etmişti. Etrafına bakındı. Buraları biliyordu, yürümeye devam etti. Kafasının içindeki o Kur'an sesi hala şiddetini arttırarak devam ediyordu. Bayır yukarı doğru yürümeye devam etti. Yukarıda bir cami vardı, oradan yol sola kıvrılıyordu. Tam caminin önünden geçerken biranda bir şey olmuştu. Hani kulağınızın dibinde büyük bir patlama sesi olur da bir anda hiçbir şey duyamazsınız ve kulağınız çınlar ya. İşte aynısı Cengiz'e olmuştu. Biranda sanki dünyadaki bütün sesler kesilmişti. Hafif bir kulak çınlaması etrafı kaplamıştı. Cengiz olduğu yerde çakılmış kalmıştı. Ne olduğunu anlayabilmek için etrafına bakındı. Tam solunda kalan caminin kapısında bir ışık görüyordu. Önce girişteki küçük demir kapıdan içeriye girdi ve sonra da caminin avlusundaki esas girişten içeriye girdi. Koca caminin içinde tek bir kişi, bir imam vardı. Önünde rahle, Kur'anı açmış ve yanık sesiyle, kendince bir tempoyla ileri geri sallanarak Kur'an okuyordu. İmamın hemen üstündeki koskoca büyük kristal şamdan sanki üzerine düşecekmiş gibi duruyordu. Ne garipti ki o da Bakara Suresi 249. Ayeti okuyordu.

—*Sadak Allahül Azim. Bismillah ir rahmanir rahim. Fe lemma fesale Talutü bil cünudi kale innellahe mübteliküm bi neher, fe men şeribe minhü fe leyse mini...*

Cengiz imamın bu okuyuşundan oldukça etkilenmişti. Sanki hipnoz olmuş gibi ayakkabılarını çıkarttı ve sakince adımlarla imamın yakınındaki bir yere gelip oturdu. Ayetin kalanını dinliyordu.

—*...vemel lem ya'amhü fe innehu minni illa meniğterafe gurfetem bi yedih, fe şeribu minhü illa kalilem minhüm, fe lemma cavezehu hüve vellezine amenu meahu Kalu la takate*

lenel yevme bi calute ve cünudih,kalellezine yezunnune ennehüm mülakullahi kem min fietin kaliletin galebet fieten kesiratem bi iznillah, vallahü meas sabirin. Sadakallahul azim.

İmam okumaya devam edecekti ki Cengiz'in gelmiş olduğunu fark etti. Cengiz'e baktığında hafif şaşırmış gibi oldu. Ama hemen kendini toparlayıp gülümsedi.

—Sizi de mi uyku tutmadı Cengiz Bey?

Şaşırma sırası Cengiz'deydi.

—Ama, ama siz beni tanıyor musunuz?

İmam olumsuzca kafasını iki yanına salladı.

—Hayır, tanımıyorum ama bu anı daha önce rüyamda görmüştüm. İlginç değil mi her şey şimdi olduğu gibi oluyordu. Ve şimdi siz bana okuduğum bu ayeti soracaksınız.

—Evet bunu soracaktım. Ama nasıl, ne oluyor anlayamıyorum.

İmam da ne olduğunu kesinlikle bilmiyordu.

—Keşke size yardım edebilsem ama ben, size söyleyeceklerimden başkasını inanın bilmiyorum.

Ve imam yumuşak bir ses tonunda anlatmaya devam ediyordu.

—Bakara suresi 249. ayet Kurandaki pek çok kıssadan en güzellerinden biridir. Burada sözü geçen ayet, İsrailoğulları kavminin söz verdikleri halde Allahın emri olan savaşmaktan nasıl döndüklerini anlatır. Allah pek çok kavmi bu tip imtihanlardan geçirmiştir ve geçirecektir. Her kim o sınavdan başarıyla geçerse zafer ona vaad edilmiştir. O sınavı veremeyen İsrailoğulları ne bir devlet sahibi olabilmişler nede hükümdarlık yapabilmişlerdir. Yüce Allah dünyaya hükmetmesini istediği

kavmi böyle bir imtihandan geçirir her zaman.

Sabah 8.30 civarında Cengiz yatağında uyanmıştı. Garip ama bu odaya nasıl döndüğünü hiç hatırlamıyordu. Biraz kafasını kurcaladı ama hayır kesinlikle hatırlamıyordu. Sonra aklına tüm bu olanların rüya olduğu geldi. Her ne kadar bu rüya çok gerçekçi olsa bile. Evet galiba bu ihtimal daha doğruydu. Üzerini giyinip salona geçti. Salonda Rasim, yeni gelen bazı malzemeleri karton kutudan çıkartıp masanın üzerine yayıyor, Murat ise televizyon izliyordu.

Cengiz hafif uykulu bir halde:

—Günaydın.

Rasim kutuyu tamamen boşaltmıştı ama duyduğu ses karşısında oldukça şaşırmıştı.

—Cengiz sen burada mıydın? Ne zaman geldin seni görmedim?

Cengiz bu sözleri duyunca gece olanların bir rüya olmadığını anlamıştı.

—Sahiden de ben dün gece dışarı çıkmış mıydım?

Rasim kafasını sallayarak onaylıyordu. Cengiz olanlara bir anlam verememişti ama şimdi bunun üzerinde durmanın zamanı değildi.

—Neyse boş ver şimdi. Malzemelerin hepsi geldi mi Rasim?

Rasim masanın üzerindeki gönderilenlerin yazılı olduğu listeyi Cengiz'e uzattı.

—Ben de kontrol edecektim şimdi.

Cengiz listeyi alıp kısaca gözden geçirdikten sonra listeyi seslice

okumaya başladı. Rasim ise teyit ediyordu.

—Üç adet frekans atlamalı kulak telsizi,
—Tamam.
—Çelik yelekler.
—Tamam
—Bir mesafe göstergeli ve yüksek çözünürlüklü görüntü kaydedicili elektronik dürbün.
—Tamam
—Frekans tarayıcılar ve bozucular.
—Tamam.
—Üç adet yüksek frekanslı takip cihazı

Rasim önündeki saatlere bakıyordu.

—Ooo iyi bize saat göndermişler. Demek yeni takip cihazlarımız bunlar.

Rasim saatleri aldı ve bir tanesini Cengiz'e taktı, birini kendine aldı ve en dandiğini de televizyon izlemekte olan Murat'a taktı. Murat ne olduğunu anlamamıştı.

—Ne oldu bu saat ne. Ben cep telefonundan bakıyordum zaten.

Rasim "adam sende" der gibi elini sallıyordu.

—Bunlar takip cihazları. Başımıza bir iş gelirse yerimizi tespit etmekte kullanılacak.

Murat saate öylesine baktı.

—İyi, iyi saati doğru göstersin de başka bir şey istemem.

***

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın miting yapmakta olduğu alan hınca hınç doluydu. Başbakan'ın kürsüsünün hemen etrafında bir koruma ordusu vardı. Çevre binalara da özel tim yerleştirilmişti. Kalabalığın içinde pek çok sivil polis dolaşıyordu. Kalabalığın etrafında ise yüzlerce polis görev yapıyordu. Güvenlik oldukça sıkı tutuluyordu. Başbakan Erdoğan ise konuşmasını yapmaya devam ediyordu.

—Bu muhalefet partisi kim için, ne için çalışıyor, bu memlekette çakılı bir çivileri mi var ki Türkiye'nin önemli konularında ahkâm kesmeye kalkıyorlar. Ufukları dar, sermayenin ırkına bakıyorlar. Gözleri de at gözlükleri var. Artık değiştirin kafayı. Hep oyunbozanlık yapmayın. Bu ülkenin partisi olduğunuzu göstermenin zamanı gelmedi mi artık?

Meydanda, coşkulu kalabalığın arasında Cengiz dikkat çekmeden dolaşıyordu. Ekseriyetle insanlar Başbakan'ı dinliyor ve kimi zaman söylediği sözlere kendi kendilerine yorumda bulunuyorlardı. Cengiz ise aralarda dolaşarak şüpheli şahısları incelemeye çalışıyordu.

Başbakan'ın etrafındaki korumalarda kürsüye fazla insan yaklaştırmamaya uğraşıyorlardı. Özellikle başbakanın baş koruması Halil sağa sola emirler veriyordu.

—Sinan vatandaşı uzaklaştır.
—Rıfat sağındakine dikkat et.
—Biraz daha geriye, biraz daha.

Gibi oradaki kalabalığı kontrol etmeye çalışıyordu. Başbakan Erdoğan ise konuşmasına devam ediyordu.

—Bunlara kalsa Türkiye'miz kendi kabuğuna çekilmiş IMF'den medet uman pısırık bir devlet olup çıkacak. Biz mecliste teskere için neden uğraşıyoruz, artık bizim de bu dünyada sözümüz geçsin, bizim de adımız anılsın...

Cengiz kalabalığın arasından sıyrılarak başbakanın baş koruması Halil'in yanına yaklaştı. Halil de Cengiz'i görünce hemen

tanımıştı.

—Cengiz gel, gel. Yol açın bir dakika Cengiz geçsin.

Cengiz aradan sıyrılarak Halil'in yanına geldi.

—Nerelerdesin be Cengiz. Hiç uğramaz oldun.

Cengiz'in pek de muhabbet etmeye niyeti yoktu.

—Tedbirlerin tümü alındı mı?
—Her zamanki gibi.

Cengiz, Halil'in kulağına yaklaşıp kısık bir sesle.

—Başbakan'a suikast yapılacağıyla ilgili ciddi bir istihbarat var.

Halil "her zamanki şeyler" der gibi ellerini havaya açarak.

—Ohooo bir iki senedir hep aynı istihbaratı alıyoruz. Tedbirlerimiz tam, için rahat olsun.

Cengiz oldukça ciddiydi.

—Bu seferki oldukça ciddi. En ufak bir şüphede başbakanı götürün buradan.

Cengiz'in ciddi bakışlarından Halil, durumun önemini kavramıştı.

—Tamam, anlaşıldı Cengiz.

Cengiz, Halil'in yanından hızla ayrıldı. Yine insanların içine karıştı. Etrafına bakınmaya başladı. Bu arada kulak telsizinden arkadaşlarına ulaşarak.

—Murat durum raporu ver.

Murat, kalabalığın başka bir tarafında tıpkı Cengiz gibi halkın arasına karışmıştı. Hatta dikkat çekmemek için kâğıt helva bile yiyordu. Kulaklığına gelen sese hemen cevap verdi.

—Burada anormal bir durum yok. Her şey yolunda.

Cengiz bu sefer de Rasim'den durum raporu istedi.

—Rasim durum raporu.

Rasim de çevredeki bir binanın balkonuna çıkmış ve elindeki mesafe göstergeli elektronik dürbünle etrafı kolaçan ediyordu. Yanında da o evin sahibi vardı. Hatta ev sahibi demlikte çay yaptırmış, habire Rasim'in bardağını doldurup duruyordu. Rasim de tam o sırada çay içiyordu ki kulaklığından gelen sese cevap verdi.

—Burada her şey normal.

Bir ara Rasim'in dikkatini bir şey çekmişti.

—Dur bir dakika.

Rasim mesafe göstergeli elektronik dürbünüyle kalabalığın arasında iki kişiye bakıyordu. Bir seyyar satıcı rozet satıyor müşteri de cebinden para çıkartıyordu. İşte bu hareket Rasim'in dikkatini çekmişti. Ama işin aslını görünce rahatladı.

—Tamam, bir şey yok. Yanlış alarm.

Cengiz etrafına bakmaya devam ediyordu. Binalardaki özel time uzun, uzun baktı. Önemli bir durum yoktu. Başka bir taraftaki binalara bakarken bir ara gözüne bir ışık parladı. Önce önemsemedi ama daha önce yaşadığı tecrübeleri ona önemsemesi gerektiğini hatırlatıyordu. Işığın parladığı yer, güney cephesinde karşılıklı iki binanın arasında ve çook gerisinde kalan inşaat halindeki bir plazanın üst katlarından birindeydi. Hemen telsizle Rasim'e ulaştı.

—Rasim beni dinle.

—Evet.

—Güneyde yani senin tam karşı cephende, sana iki yüz metre mesafede karşılıklı iki bina var.

—Evet görüyorum.

—İşte o iki binanın tam ortasındaki aralıktan inşaat halinde bir plaza görebiliyor musun? Takribi 600 metre mesafede.

Rasim elektronik dürbünüyle Cengiz'in söylediği binayı bulmaya çalıştı. Karşılıklı iki binayı buldu ve tam aradaki mesafeye dürbünü netleştirdiğinde plazayı gördü. Biraz daha dürbünü yakınlaştırınca üst katların birinde bir şey gördü. Rasim'in gördüğü şey gözlerinin şaşkınlıkla daha bir açılmasını sağlamıştı. Evet bir dürbünlü tüfek ve ardında put gibi hareketsiz duran bir suikastçı, sniper. Suikastçı tam manasıyla görünmüyordu, üzerinde kamuflaj örtüsü vardı. Rasim hemen raporunu verdi.

—Cengiz haklısın orada bir keskin nişancı var, konumu Başbakan'ı görüyor. ateşe hazır vaziyette.

Cengiz'in bir anda içini ateş bastı, müthiş öfkelenmişti.

—Olduğunuz yerde kalın bir ikincisi daha olabilir. Onu ben hallederim.

Cengiz hemen Halil'e doğru döndü bağırdı.

—Haliiiiilll.!!!!!

Halil hemen gözleriyle Cengiz'i arayıp buldu, Cengiz iki elini birden sallıyordu. Halil durumu anladı ve adamlarına dönerek ve bağırdı.

—Başbakan'ı koruyun, Başbakan'ı koruyun!!!!!

Korumalar, konuşmasını sürdürmekte olan Başbakan'ın üzerine atıldılar, Başbakan neye uğradığını şaşırmış ve meydandaki

halkın arasında büyük bir kargaşa çıkmıştı. Herkes panik içindeydi, bağrışmalar, çağrışmalar. Polisler halkı zapt etmeyi başaramıyordu. Cengiz ise kalabalıktan sıyrılıp suikastçıyı enselemek için hareketlenmişti ama önüne çıkan insanlar ona zorluk çıkartıyordu. Yukarıda Rasim endişeyle etrafta olup bitene bakıyor aşağıda ise Murat ilerleyerek Cengiz'e ulaşmaya çalışıyordu. Ama Murat ilerlemek yerine hepten geriliyordu. Orada insanlar daha panik halindeydiler. Rasim bir ara yine suikastçıya baktı. Suikastçı hala kıpırdamadan orada duruyordu. Bu işte bir gariplik olmalıydı. Aşağıda Cengiz nihayet kalabalıktan kurtulabilmiş suikastçının olduğu binaya doğru koşmaya başlamıştı. Rasim Cengiz'i dürbünle arayıp bulmuştu. Cengiz'i yakından izliyordu, tam kulaklıktan bir şey söyleyecekti ki, o an Cengiz'in kulağındaki kulaklığını çıkardığını gördü.

Cengiz mümkün olduğunca hızlı koşmalıydı. Belki de bunun için kulaklığını çıkarmıştı. Rasim bir şeylerin ters gittiğini sezdi. Aceleyle aşağıya indi. Bu arada Başbakan'ın korumaları Başbakan'ı ite kaka başka bir arabaya bindirmiş uzaklaşmışlardı. Cengiz ise tüm gücüyle koşuyordu. Binaya oldukça az mesafe kalmıştı. Murat kalabalığın arasında biraz ilerlemeyi başarmış Rasim'le kapıda karşılaşmıştı. Rasim sanki Murat'a dehşet içinde bakıyordu. Murat ta bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

—Ne oluyor Rasim?

Rasim, Cengiz'in koşmakta olduğu binaya doğru baktı.

—Hemen Cengiz'in peşinden gitmeliyiz hadi acele et.

Murat, Rasim'i kolundan tutarak durdurdu.

—Duymadın mı Cengiz'i, yerinizde kalın dedi.

Rasim Murat'a acı acı bakıyordu.

—Hala anlamıyor musun, Cengiz tuzağa düşmek üzere.

Murat bir anda dehşete düşmüştü, Rasim'e bakakalmıştı.

Cengiz bir elinde silahıyla binanın içine girmiş ve hızla merdivenleri tırmanmaya başlamıştı bile. Binada asansör yoktu, duvarlar bile yarısı sıvanmış, yarısı ise duruyordu. O gün miting olduğu için inşaat iptal edilmişti. Cengiz üçer beşer merdivenleri tırmanırken artık tedbiri elden bırakmış hedefine doğru yaklaşıyordu. Son katın merdivenlerini de tırmanıp kapının kenarına siper aldı. İki üç saniye bekledi ve bir anda kapıdan içeri dalarak büyük salona doğru koştu. Sniper üzerinde kamuflajlı kapşonuyla dürbünlü suikast silahının başında kıpırdamadan bekliyordu. Bunu gören Cengiz sakince sniper'e yaklaşmaya başladı. Silahını sniper'in kafasına dayadı. O an nedense Cengiz'in yüzünden karamsar bir ifade geçmişti. Diğer eliyle sniper'i omuz'undan tuttuğu gibi geriye çekti. Sniper geriye düşmüş ve sniper'in aslında bir vitrin mankeni olduğu ortaya çıkmıştı. Vitrin mankeni yere düşünce her şeyi dağılmıştı. Cengiz tuzağa düştüğünü anladı, tam arkasına dönecekti ki, birisi silahının kabzasıyla Cengiz'in kafasına vurdu. Bir anda etraf karardı.

Bir dakika sonra Rasim ve Murat nefes nefese aynı yere gelmişlerdi. Etrafta kimsecikler yoktu. Kolu, başı dağılmış vitrin mankeninin dışında. Rasim ve Murat umutsuzca etraflarına bakındılar. Maalesef Cengiz'den bir iz yoktu. Bir şey Murat'ın dikkatini çekmişti. Yere eğilip, yerden onu aldı. Rasim, Murat'ın elindekine üzgün bir şekilde bakıyordu. Bu Cengiz'den geriye kalan tek şeydi. Cengiz'in kulaklığı. İkisi de birbirlerine, neredeyse ağlayacakmış gibi bakıyordu...

***

Başbakan Recep Tayyib Erdoğan ata uçağındaki kabininde uçağın kalkması için bekliyordu. Saatine baktı, daha henüz vakit vardı. Az sonra özel sekreteri hızlı adımlarla başbakanın yanına gelip özel bir not verdi. Başbakan, sekreterinin gitmesini bekledikten sonra notu açıp okumaya başladı.

—Larendeli kaçırıldı.

Başbakan bu habere oldukça sinirlenmişti. Sinirle uçağın penceresinden dışarıya baktı. Ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Aslında çok düşünecek bir durum yoktu. Tüm bunlar bir oyundu ve bu oyunu en iyi oynayanı aramalıydı. Hemen özel telefonunu açtı ve çevireceği numarayı düşündü. Küçük bir tereddütten sonra numarayı çevirdi. Kısa bir süre bekledikten sonra karşı taraf telefonu açmış ve Başbakan da hemen söyleyeceklerini söylemeye başlamıştı. Başbakanın sesinde sert bir ton vardı.

—Larendeli'yi kaçırmışlar. Onu hemen bulmanızı istiyorum. O, bu savaşı bize kazandıracak ikinci bir "Talut" tur. Bir üçüncüsü dünyaya gelmedi henüz. Onu ne pahasına olursa olsun bulun, hemen!

***

Büyük kapalı eski bir hangarda, etraf karanlıktı. Hangarın tam ortasında, elleri arkadan bağlanmış ve tepesinde güçlü bir lambayla, biraz baygın halde sandalyede oturmakta olan Cengiz vardı. Cengiz böyle yaklaşık olarak iki saattir baygındı. En nihayetinde yavaş yavaş kendine gelmeye başlamıştı. Tepesinde, sanki kumsaldaki kızgın güneş gibi parlamakta olan lamba, Cengiz'in uyanmasında bir etken olmuştu. Lambanın güçlü ışığı Cengiz'in gözlerini acıtıyordu. Ama nerede olduğunu ve buraya nasıl geldiğini bilmiyordu. Bir ara en son hatırladığı şeyi düşündü. En son Rasim ve Murat ile beraber otel odasındaydılar ve bir şeyler konuşuyorlardı, yok yok, başbakanın mitingindeydiler ve güvenliği sağlamaya çalışıyorlardı, hayır hayır, bir suikast olacaktı ve Cengiz keskin nişancıyı yakalamak için inşaat halindeki binaya koştuğunu hatırladı. Düşündükçe her şey kafasında oturmaya başlamıştı. Evet buraya bir şekilde gelmişti. Ama şimdi ne olacaktı? Neden Cengiz'i hemen öldürmemişlerdi. "Her neyse" diye düşündü. Ne olacaksa olacak, kaygılanmaya gerek yoktu. Cengiz, karanlıkta kimse var mı yok mu diye etrafına görebildiği kadar bakındı. Görünüşte kimse yoktu ama içinden bir ses izlendiğini söylüyordu. Yanılmamıştı da. Ardından gelen ayak sesleri birisinin yaklaştığını Cengiz'e söylüyordu. Nihayet o kişi de kendini göstermişti. Tyler kendine has küstahça sırıtmasıyla Cengiz'in karşısındaydı. Elinde bir şırınga vardı. Cengiz, o şırıngada kendisini konuşturmak için kullanacak olan sodyum amital, phenobarbitone veya temazepam türevinde bir sakinleştirici olduğunu çok iyi biliyordu. Tyler, Cengiz'in üzerindeki gömleğin sol kolunu çekince gömlek yırtılmıştı. Elindeki iğneyi saplarcasına batırdı. Cengiz'in yüzünde en ufak acıma hissi bile yoktu. Ama Cengiz yinede kendini sormaktan alamadı.

—Bana enjekte ettiğin bu sodyum amital ile beni konuşturmayı mı düşünüyorsun.

Tyler cevap vermedi önce kenardan bir sandalye çekti ve Cengiz'in karşısına oturdu. Cengiz yine sordu.

—Beni neiçinkonuşturacaksınız? Size, sizinbilmediğiniz

ne anlatmamı bekliyorsun?

Tyler cevap vermekte bilerek ağır davranıyordu, çünkü Cengiz'e enjekte ettiği ilacın etkisini göstermesini bekliyordu ama yine de cevap verdi.

—Hayır Cengiz, bizim bile bilmediğimiz çok şey var. Ama seni bilmediklerimiz için değil bildiklerini hatırlaman için konuşturacağım.

O sırada Cengiz'in hafiften başı dönmeye başlamıştı bile. Gördüğü nesneler şekillerini değiştirmeye, duyduğu sesler ise sanki boşlukta yankılanmaya başlamıştı. Tyler'ın konuşması ise sanki boş bir odada yankılanırcasına güçlü ve etkili gelmeye başlamıştı.

***

Tarık, üzerindeki krem rengi palto ile akşam karanlığında ara sokakta yürüyordu. Etrafta kimsecikler yoktu, yol sessiz ve karanlık. Ara sıra sağda ve solda virane haline dönmüş evler veya ahşap yanmış binalar görüyor, aniden etraftan duyulan köpek havlaması sesleri etrafının hiç de tekin olmadığını gösteriyordu. Tarık böyle nice karanlık sokaklardan geçmişti, onun için böyle karanlık sokaklar aydınlık sokaklardan daha güvenliydi. Zira bir tehlike yaklaşacak olsa kesinlikle hissederdi. Yürüdüğü sokak ileride sola doğru kıvrılıyordu, o yolu takip etti. Ve bir süre yürüdükten sonra bir çıkmaz sokağa gelmişti. Karşısında koskoca bir duvar vardı ve yandaki sokak lambasının ışığını kestiği için duvarın gölgesi Tarık'ın önüne düşüyordu. Duvarın dibinde bir basketbol potası vardı, rengi beyaz olduğu için belli oluyordu. Dikkatle bakıldığında potanın yanında birisi vardı, tam kestiremiyordu. Ama kim olduğunu gayet iyi biliyordu. Saygıyla seslendi karanlığa.

—Efendimiz!..

Hırıltılı ve kalın bir ses ona cevap veriyordu, bu ses telefondan talimatları aldığı sesti.

—Yeni görevini söylüyorum. Rus'u al ve bu adresteki yere git.

Karanlıkta beyaz bir kart görünmüştü, Tarık kartı aldı okudu ve cebine koydu. Karanlıktaki adam konuşmaya devam ediyordu.

—Her şeyden haberleri var. Yarın 14.30 gibi operasyona, Rus'un hazır olmasını sağlayacaklar. Yarın sabah orada olun.

Tarık böyle operasyonları severdi. Memnun bir yüz ifadesiyle karanlıktaki adama baktı.

—Her şey emrettiğiniz gibi olacak.

***

Bir saat sonra Tarık, Karaköy'deki bürosunun kapısındaydı. Kalın anahtarıyla kapıyı açtı. Ve içeri girdi. Doğruca Mihail'in bulunduğu odaya gitti. Hala "tıkır, tıkır" klavye sesleri geliyordu. Kapıyı açtı, Mihail bilgisayarının başında komut girmeye devam ediyordu.

Tarık bilgisayarı göstererek.

—Ne zaman bitecek işin?

Mihail bilgisayardan gözünü ayırmadan.

—Çaldığımız bu kaynak kodları kullanarak yeni bir program yazdım. Şu an programda kullanacağım kısa yol komutlarını oluşturuyorum. Birazdan programı derleyeceğim. İşlemler test aşamasıyla beraber yaklaşık 2-3 saati bulur.

—Tamam. Bittiğinde buradan ayrılacağız. Yarın tüm bu zahmetlere değip değmediğini göreceğiz.

Mihail son bir komutu bilgisayarına girip ENTER tuşuna bastığında dönüp Tarık'a manalı bir şekilde bakıyordu.

—Değecektir, mutlaka değecek…

***

Tyler karşısında iyice sersemlemiş olan Cengiz'le koyu bir sohbete girmişti. Tyler, Cengiz'e çekiç güçteki anılarını ayrıntılarıyla anlatıyordu. Barzani'ye yaptığı yardımları, Irak ordusuna karşı kazandıkları küçük çaplı zaferleri, 36.paraleli nasıl koruduklarını. Ama söz dönüp dolaşıp Tyler'ın Cengiz'le kaderlerinin kesiştiği yere kadar gelmişti.

İlaç iyice etkisini göstermişti. Bu yüzden Tyler'ın her anlattığı olay sanki bir film gibi Cengiz'in gözlerinin önünde, görüntüleri canlanıveriyordu.

—Hatırlar mısın Cengiz, 1998 yılında Musul yolu yakınlarında dağlık bir arazide bir grup PKK militanını basacaktınız?

Cengiz'in kafasının içinde yankılanan bu ses Cengiz'i biranda 1998 yılına götürdü. Evet, gerçekten de Cengiz şimdi çatışma bölgesindeydi.

Musul karayolunun bir km kadar dışında dağlık bir arazideyiz. Kuzey Irak'ta PKK ile mücadele eden özel Türk timi tepenin ardında pusuya yatmış bekliyordu. Timin komutanı Binbaşı Cengiz Larendeli'ydi. Yanında iki yüzbaşısı Rasim ve Murat ve timin kalanlarıysa üsteğmen ile teğmenlerden oluşuyordu. Cengiz, vadiye hâkim bir tepeden yanındaki Yüzbaşı Rasim ve Yüzbaşı Murat ile birlikte bakıyordu. Binbaşı Cengiz elindeki otomatik silahının namlusuyla aşağıdaki vadinin doğu tarafındaki girişini gösteriyordu.

—PKK militanları o taraftan gelecekler. Timi üçe ayırıyorum. Murat yüzbaşım sen ve adamların kuzey, kuzeydoğu ekseninden pusulanın, Rasim yüzbaşım sen ve adamların tam güney ekseninde pusulanın ve birkaç adamınızı da keskin nişancı olarak serbest bırakın. Ben ve adamlarım cepheden oyalama ateşi açacağız.

O sırada tam da Cengiz'in gösterdiği yerden PKK militanlarının geldiği görülüyordu. Bunlar biraz da pervasızca yürüyorlardı. Sanki "buralar bizden sorulur" havasındaydılar. Cengiz dürbünüyle gelenlere baktığında, gelenlerin bekledikleri adamlar olduklarına emin oldu. Rasim'e ve Murat'a başıyla "gidin" işareti yaptı. Her ikisi de emirleri yerine getirmek için ayrılıp, biraz aşağıda yerde yatarak beklemekte olan adamlardan kendi gruplarını oluşturmak için ayırıyorlardı ki, yukarıda dürbünüyle bakmakta olan Cengiz garip bir şeyler görmüştü. Öndeki kalaşnikoflu PKK'lıların ardında gelmekte olan ellerinde M16 silahı olan Peşmerge kıyafetli Amerikan özel timleri vardı. Cengiz'in gözleri dehşetle açılmıştı. Elinden istemeden de olsa dürbün düşmüş ve kısa süreli bir şok yaşamıştı. Hemen adamlarına dönüp bağırmaya başladı.

—Dağılıın bu bir tuzaaaakk!!!

Bir anda sağdan ve soldan kalaşnikof ve M16'lardan gelen silah sesleri ortalığı kapladı. Türk timi kötü bir baskına uğramıştı. Türk askerleri teker, teker vurulurlarken Cengiz, adamlarını uyarmaya çalışıyor ve canlarını kurtarmaları için emirler veriyordu. Artık çok geçti ama Cengiz elindeki silahıyla da görebildiği kadar düşmanı haklamaya çalışıyordu. Şimdi PKK'lılar ve Amerikan özel timi arazide daha da belirginleşmişlerdi. Sayıları Türk askerinin en az dört katıydı. Dört bir yandan ağır bir ateş desteğinde Türk birliğine yaklaşırlarken Türk askerleri sapır sapır düşmeye başlamıştı. Murat ve Rasim tecrübeleriyle bir yere mevzilenip tek, tek atışlarla PKK'lıları indiriyorlardı. Ne hikmetse Amerikalılar PKK'lılara karşı daha gerideydiler. Ateşe PKK'lıları önden sürüyorlardı.

Çatışmayı biraz uzaktan izlemekte olan Tyler ise dürbünle

çatışma sahasına bakıyordu. Cengiz'in canla başla savaşması hoşuna gitmişti. Yanındaki askere dürbününü verdi ve yine aynı askerin verdiği keskin nişancı tüfeğiyle Cengiz'e doğru silahını hedefledi. O sırada hedefteki Cengiz yerden kalkarak yeni bir mevziye gidebilmek için ayağa kalkmıştı ki Tyler tetiğe basmış ve ilk kurşun Cengiz'in sağ ayağının baldırına saplanmıştı. Tyler'ın daha işi bitmemişti. Bir silah atışı daha yapmıştı ve bu sefer de kurşun sol kolunun pazusunun üstüne gelmişti. Cengiz ard arda aldığı bu kurşun yaralarıyla elinden silahını düşürmüş ama yere kapaklanmamıştı. Yüzünden müthiş acı çektiği belli oluyordu. Tyler, elindeki silahı askere geri verdi.

—Ne yürümek istediğinde güçlü bir ayağı olsun ne de silah kullanmak istediğinde silah tutan bir kolu.

Tyler, diğer tarafındaki telsizciye dönerek.

—Söyle bizimkiler geri çekilsinler, Türklerle PKK'lıları baş başa bırakalım. Ne halleri varsa görsünler.

Telsizci, telsizle bu emri iletirken cephedeki Amerikalılar, emri kulaklıklarından duyup yavaş, yavaş geri çekilmeye başlamışlardı.

***

Hangarda, ilaç iyice etkisini göstermişti. Cengiz'in hatırladıkları o kadar gerçekçiydi ki sanki kolu ve bacağında vurulmuş gibi acı hissediyordu. Tyler ise konuşmasına devam ediyordu.

—Ben, orada senin ve ekibinin öleceğini tahmin ediyordum ama talih, ekibinizden sadece üç kişi sağ kaldı. Sen ve yanında dolaşan o iki arkadaşın.

Cengiz oldukça kızgındı, elleri bağlı olmasa Tyler'ı parçalayacaktı.

—Alçak köpek sen en iyi dostlarımın canına kıydın o ekip benim ekibimdi ordunun en iyi eğitilmiş timlerinden biriydi sen beni asıl orada öldürdün.

Tyler hala çok iyi bir şey yapmış gibi sırıtıyordu.

—Evet doğru yaa. O hezimetten sağ kalan sen ve arkadaşların askeri mahkemede yargılanıp suçlu bulundunuz. Kimse size inanmadı, inanamazdı da. Sizin PKK ile mücadelenizin bedellerinden biri de buydu. Sen ve değerli arkadaşların. Siz PKK'ya karşı ileride bir zafer kazandınız ama biz de sen ve senin gibilere karşı böyle pek çok zafer kazandık. Merak etme yakında ölen arkadaşlarının yanında olacaksın.

Tyler sandalyeden kalktı ve karanlığa girip gözden kayboldu. Ama Cengiz'in yüzündeki azap çekilir gibi değildi…

O gece sabaha kadar Cengiz başka adamlar tarafından sorgulandı. Söylenen her şeye ilacın etkisiyle cevap veriyor ama kimi zaman da yüzüne, midesine yumruklar yiyordu. Cengiz sorguda her şeyi anlatırken ne anlattığını da hiç umursamıyordu, umursayamazdı da. Kafasında başka bir şeyler daha vardı. Her nedense sorgu sırasında geçmişe gidiyordu. Geçmişinde çocukluğunda ve gençliğinde unuttuğu pek çok şeyi şimdi hatırlamaya başlamıştı. Çok ilginçti ama daha önce fark edemediği pek çok şeyi burada işkence görürken fark ediyordu. Suratına ardı ardına yumruklar yerken hatırladığı her gerçek suratında en az yumruk kadar büyük bir etki yaratıyordu.

Mesela Muhammet Apar'ı hatırladı. Son konuştuğunda gözündeki siyah gözlükten dolayı tanıyamamıştı. Ve hatta Saim Erduran'ı da hatırladı. Onu da çok yaşlanmış olduğu için hatırlayamamıştı. Aslında hatırlamamasının en önemli nedeni onları sadece bir kez görmesiydi.

Yıllar önce Cengiz henüz askeri lisede okuyordu. Ders "harp stratejileri tarihi"ydi. Dersin öğretmeni Yüzbaşı Fethi Bey'di. Kara tahtaya Sultan İkinci Murat'ın yaptığı savaşların

taktiklerini çizmişti. O zamanların Dâhiyane müthiş taktiklerini inceliyorlardı. Yüzbaşı elindeki sopayla, savaşta kimin ne yaptığını en ince ayrıntısına kadar anlatıyordu. Tam bu sırada kapı vuruldu ve içeriye bir Teğmen girdi. Elinde bir mektup vardı. Teğmen mektubu Fethi Bey'e verdi ve kenarda beklemeye başladı. Yüzbaşı Fethi Bey mektubu okuyordu ama yüzünde herhangi bir ifade belirmiyordu. Sonra da masasına gidip sınıf listesini baştanbaşa incelemeye başladı ve nihayetinde yüksek sesle sınıfa hitap ediyordu.

—Cengiz Larendeli, Murat Turnacı, Rasim Çakmak

Üç öğrenci de ayağa kalkmışlardı. Her üçü de oldukça genç ve daha çocuklardı. Ama Fethi Bey onlara son kez emir veriyordu.

—Toparlanın gidiyorsunuz.

O mektupta ne yazdığını Cengiz daha sonra bir vesileyle öğrenmişti. Mektupta aynen şöyle yazıyordu. "sınıfın en iyisiyle sınıfın en kötü iki öğrencisini bana gönder. M.A"
Teğmenle beraber her üçü de askeri okuldan ayrıldılar. Teğmen onları kısa bir yolculuktan sonra tren garına götürmüş ve ellerine biletlerini tutuşturmuştu. Sonra da Teğmen ortadan kaybolmuştu. Daha çok genç ve tıfıl olan Cengiz, Rasim ve Murat neler döndüğünü anlayamamışlardı. Trenleri geldiğinde ellerindeki biletlere göre lüks kompartımandaki yerlerine oturmuşlardı. Üç genç te yan yana oturuyordu. Sonrada karşılarında hayatları boyunca unutamayacakları o üç kişi oturmuştu. Cam kenarında yani en solda oturan kişi Saim Erduran, o zamanlar oldukça sağlıklı görünüyordu. Koridor tarafında yani en sağda oturan kişi ise Muhammet Apardı. Ve henüz kör olmamıştı, kara gözlüğü de yoktu. Ama ortalarında oturan kişi yok mu! İşte onu, bu üç delikanlı nerede görseler tanırlardı. Adını bilmiyorlardı ama dev gibi bir adamdı. Hayatlarında gördükleri en büyük insandı. Sanki karşılarında dev bir Mısır Sfenksi vardı. Tren hareket ettiğinde özellikle Cengiz'in hayretler arasındaki bakışlarından dolayıdır ki dev adam o iri cüssesine yakışan hırıltılı ve kalın sesiyle beklenmedik bir soru sordu.

—Hanginiz Cengiz Larendelisiniz?

En başta Cengiz olmak üzere hepsi de oldukça şaşırmışlardı. Cengiz'in adını nereden biliyordu? Cengiz zar zor.

—Benim diyebilmişti.

Ama dev adamın soruları daha bitmemişti.

—Senin baban Mehmet Larendeli gördüğüm en dürüst ve en iyi askerlerimdendi. Onu ben eğittim. Ona verdiğim emeklere sonuna kadar helal olsun. Senin gibi bir evladı olmuş.

Cengiz'in ailesi hakkında duyduğu tek şey işte buydu. Babasının adı Mehmet Larendeli. Ne annesinin ne de babasının bir resmi dahi yoktu. Yetim miydi onu bile bilmiyordu. Hayatı boyunca sanki gizli bir kişi tarafından nerede okuyacağını, nerede yaşayacağını, kiminle arkadaşlık edeceği hep ayarlanmıştı. Yani arkadaşları Rasim ve Murat ile kesinlikle bir tesadüf eseri tanışmamışlardı. Ama dev adam sözlerine devam ediyordu.

—Sen de baban gibi olmak istiyor musun? Hatta daha da iyi.

Cengiz babası gibi olmak fikrini duyunca kendine gelmişti sanki. Demek babasına benziyordu.

—Evet, evet...

Saim Erduran ise konuşmaya müdahale ediyordu.

—Cengiz oğlum sol elini uzat.

Cengiz sol elini nedenini bilmese de uzattı.
Saim, Cengiz'in avuç içindeki yay şeklindeki işareti görünce yüzünde bir sevinç halesi oluştu.

—Bu o efendimiz. Bu o... Mühür onda efendimiz.

Dev adam, dev gibi elleriyle Cengiz'in ufacık ellerini avucunun içine aldı ve Cengiz'in gözlerinin içine bakarak.

—Hayır Saim, bu çocukta bir şeyler olduğu açıkça ortada. Onun beklenen kişi olup olmadığı bakışlarından belli zaten.

Gerçekten de Cengiz'in ilginç bir bakışı vardı. Görünüşte sakin ve duru bir bakış. Ama dikkatle bakıldığında, fırtınaların, tayfunların kopmak üzere olduğunu görebilirdiniz.

Dev adam o kalın ve hırıltılı sesine biraz da şefkat katarak Cengiz'le konuşmaya başlamıştı.

—Dedem, onun dedesi, onun dedesi, nesiller boyu söylene gelmiş bir hikâyeyi belki de bir kehaneti birbirlerine anlatmışlardı. Anlattıklarına göre; ahir zamanda bir kişi dünyaya gelecek. Bu kişi avucundaki Armageddon mührü ile bilinecek. Bu mühür, yay şeklinde bir işarettir. Hükümranlığı ve hâkimiyeti temsil eder. Armageddon savaşına son verecek kişi bu mühüre sahip olan kişi olacak ve o, hangi tarafta ise savaşı o taraf kazanacak.

Dev adam kalın işaret parmağıyla Armageddon mührü olan Cengiz'in avucundaki yay şeklinde işaretini gösterdi.

—Oğlum Armageddon'un mührü sende. Sen yeni dünyanın Talut'u olacaksın.

Cengiz bu söylenenlerden oldukça etkilenmişti. Ama ne yapacağını bilemiyordu.

Bu olanları sükûnetle izlemekte olan Muhammet ise Rasim ve Murat'ın omuzlarından dostça tutmuştu.

—Rasim ve Murat her ikiniz de Cengiz'in yardımcıları olacaksınız. Hayatınız boyunca Cengiz'in emrinden ve de yanından ayrılmayacaksınız, onu koruyacaksınız anlaşıldı mı?

Suratına son yediği yumrukla Cengiz, tekrar kendine gelmişti. Artık sabah oluyordu. Cengiz'in ağzı yüzü kanıyor ama çok da hasar yoktu. Daha çok yumrukları midesine yemişti. Cengiz'in midesi sağlamdı çok bir şey olmazdı. Zaten Cengiz, söyleyeceklerinin hepsini söylemişti. Daha fazla Cengiz'le uğraşmadılar. Adamlardan biri temiz bir bezle Cengiz'in kanayan ağzını yüzünü temizlemeye başlamıştı. Belli ki Cengiz'in bir ziyaretçisi daha vardı.

***

Eskişehir ana jet üssü uçuş kontrol binasının girişinde, Tarık Sönmez ve yanındaki Mihail kapıda kendilerini karşılayan Albay Faruk ile el sıkışıyorlardı. Albay Faruk ta onları bekliyordu zaten. Vakit kaybetmeden özel asansörle hemen binanın en üst katındaki uçuş kontrol ve bilgi işlem odasına çıktılar. Otomatik kapıların açılmasıyla birlikte içeri giren Mihail gözlerine inanamadı. Filmlerde bile görmediği harika cihazlarla, dev ekranlar ve bilmediği kontrol sistemleriyle dolu olan bir yere gelmişti. Tarık bu tip yerleri daha önce de görmüştü, onun için bir sorun yoktu tabii. Bu odada havalanan uçakların yer ve durum tespitleri yapılıyordu. Bu işlemleri de Amerikalıların icat ettiği ve kullandıkları ve bizim de kullanımımıza açtıkları "GPS" sistemi üzerinden yapıyorlardı.

Burada çalışan subayların meraklı bakışları arasında Albay, Mihail'e kullanması için yepyeni bir süper bilgisayar tahsis etmişti. Bu bilgisayar yedi monitör desteğine sahip çift işlemcili ve bir Japon mucit tarafından tasarlanmış dünyadaki en hızlı işlem yapabilen bilgisayarlarından biriydi. Bu deneyimde Mihail Toder gibi iyi bir hacker için bulunmaz bir fırsattı. Mihail hemen bilgisayarın başına kurularak veri diskini bilgisayara yerleştirdi ve aynı anda yedi monitörde birden bilgisayar, yeni açılan programla birlikte işlem yapmaya başladı. Tarık, Albay Faruk'a Mihail'i göstererek birazda Mihail'e olan takdirini belli ediyordu.

—Neler yapacak göreceğiz. Yetenekli çocuk vesselam.

***

Büyük bir araba garajında, en arkada iş makineleri da vardı. Aynı model ve renkte yedi araba yan yana duruyordu. Arabaların içlerinde ikişer kişi vardı. Ve en öndeki arabada ise Rasim ve Murat önemli bir telefon bekliyordu. Telefon da çalmaya başlamıştı zaten. Rasim hemen telefonu heyecanla açtı.

—Efendimiz!

Telefondan gelen ses Tarık'a emir veren kişinin ta kendisiydi. Yine hırıltılı ve kalın sesiyle.

—Operasyon başladı, üzerinize düşeni yapın.

Rasim bu anı bekliyordu. Ve ses tonundan da bunu belli etmişti zaten.

—Emredersiniz efendimiz.

Telefon kapanmıştı. Murat ise beklenen haberin geldiğini anlamıştı.

—Hadi bitirelim şu işi.

Murat arabayı çalıştırırken Rasim ise telsizle diğer arkadaşlarına anons yapıyordu.

—Hareket ediyoruz arkadaşlar, operasyon başlamıştır. Allah kolaylık versin.

Rengi, modelleri ve hatta plakaları dahi aynı olan yedi araba otobanda hızla ilerliyorlardı. En öndeki araba grubun lideriydi ve içinde ise direksiyonda Murat ve yanında Rasim vardı. Her ikisi

de heyecanlıydı. Rasim önce önündeki yola sonrada arkasında kendilerini takip etmekte olan arabalara baktı.

—Ne dersin Murat, Cengiz'i kurtarabilecek miyiz?

Murat aksini düşünemiyordu bile.

—Tabi kurtaracağız hem de kılına zarar gelmeden. Ona bir şey olsun...

Rasim kendi kendine gülümsedi ve elindeki telsizin maykına bastı.

—Hedefe varmamıza 10 dakika var. Herkes pozisyonunu alsın.

Arabalar bir anda "V"şeklinde dizilmişlerdi. En baştaki araba ise Rasim ve Murat'ın bulunduğu arabaydı.

***

Mihail yeni süper bilgisayarına klavyeden hızla komutlar giriyordu. Yeni kurmakta olduğu program Unix tabanlıydı. Bu yüzden kurulumu esnasında pek çok komut gerekiyordu. Her girdiği komut setinden sonra tekrar programı çalıştırıp, çalıştığını doğruluyordu. Yeni bilgisayarın hızı Mihail'i şaşırtıyordu. İşlemlerini ummadığı kadar çabuk gerçekleştiriyordu. Albay Faruk ve odada bulunan diğer subaylar Mihail'in yaptıklarını biraz da hayranlıkla izliyordu. Diğer tarafta ise Tarık bir sandalyeye oturmuş keyifle yeni gelen kahvesini yudumluyordu. Mihail son komutlarını da girip "ENTER" tuşuna basınca bilgisayarın yedi ekranında birden programla ilgili bir rapor çıktısı görünüyordu, bu uzun listenin her satır sonunda "passed" yazısı görülüyordu. Demek ki program sorunsuz kurulmuştu.

***

Cengiz'in başında Tyler Nelson ve adamları vardı. Hepsi de Cengiz'e bir paçavraymış gibi bakıyorlardı. Bir ara herkes kenara çekilmişti. Walter Cohen ağır adımlarıyla çıkageldi. Yüzünde her zamanki küçümser bir ifade ile Cengiz'e bakıyordu.

—Her şey çok kolay oldu. Ama ben Türkleri zorlu insanlar olarak bilirdim. Biz amacımıza ulaştık Bay Cengiz Larendeli. Ya siz?

Bu laf Cengiz'e oldukça komik gelmişti.

—Amacın mı? Ne amacı, Başbakan'ı öldürmek mi? Yanlış biliyorsam düzelt Başbakan hala yaşıyor değil mi?

Walter tilki gibi gözlerini kısarak Cengiz'e baktı.

—Hala anlamıyorsun değil mi? Biz Başbakan'ın değil senin peşindeydik. Ve sen şimdi buradasın, hayatın benim ellerimde.

Cengiz bir anda oldukça şaşırmıştı.

—Benim mi? diyebilmişti ancak.

"Bu adamlar şaka yapıyor olmalıydı herhalde." Diye düşündü içinden. Cengiz dalga geçercesine Walter'a bakıyordu.

—Siz Başbakan'a suikast düzenlediniz ve başaramadınız. Şimdi de benimle dalga mı geçiyorsunuz? Buda operasyonunuzun bir parçası mı?

Walter, Cengiz'e sanki acıyarak bakıyordu.

—Zavallı sen. Daha kim olduğunu dahi bilmiyorsun. Halbuki en yakın adamların senin kim olduğunu senden iyi biliyorlardı. Keşke onlara sorsaydın. Ama bu dünyada sana iyilik yapan son kişi olmak hazzına sahip olmak için sana kim olduğunu anlatacağım.

O an Cengiz'in aklına Başbakan'ın kendisine ulaştırdığı o not geldi. Notta aynen şöyle yazdığını hatırlıyordu. "sana kim olduğunu düşmanın söyleyecek, beni koru, kendini koru". Evet o nottaki her şey gerçekleşmişti. Başbakan "beni koru" derken kendisine suikast yapılacağını bildiği için böyle demişti. "Kendini koru" derken "asıl peşinde oldukları kişi sensin" diyordu Cengiz'e. Cengiz bunları zamanında anlayamamıştı. Ama şu anda "sana kim olduğunu düşmanın söyleyecek" kısmı gerçekleşiyordu anlaşılan.

Tyler, Cengiz'in elindeki bağları keskin bir bıçakla kesmiş ve Cengiz'in sol elini zorla çevirerek Waltere doğru uzatmıştı. Walter elindeki bastonunun sapıyla Cengiz'in avucundaki "yay" şeklinde işareti göstererek.

—Bu mühür Armagedon'un mührüdür. Yay şeklinde bir kader çizgisi, hükümranlık alameti. Önemli işler yapacak insanlar bu dünyaya vücudundaki işaretleriyle gönderilirler. Bu işaret sırtındaki bir iz, yüzündeki bir ben, gözündeki bir aksaklık ya da senin elindeki gibi bir kader çizgisi de olabilir. Benim atalarım İsrailoğulları'na da Talut adında bir peygamber gönderilmişti. Binlerce yıl önce…

Cengiz, Walter'i dinlerken sanki yıllar önce trende karşılaştığı o dev adamın anlattıklarını dinler gibi oluyordu. Sanki ikisi de aynı şeyleri söylüyordu.

***

Eskişehir ana jet üssü.

Bilgisayarın ekranında "all passed" diye bir yazı çıkmıştı. Mihail, Albay Faruk'a dönerek:

—Burası tamam şimdi bir casus uydu bağlantısı ve de GPS bağlantısı gerekli.

Albay hemen bilgi işlem operatörlerinin başına gitti ve oradaki operatör yüzbaşı ve operatör teğmene:

—Yüzbaşı, bulunduğumuz enlem ve boylama en yakın casus uydularını görüntüle. Teğmen sen de ana GPS sistemini (Mihail'i göstererek) ekranlara yansıt.

Yüzbaşı bilgisayara hızla komutlar girdi ve bilgisayarın dev ekranında dünya yörüngesinde dolaşmakta olan uyduların animasyon görüntüsü çıktı. Ve her uydunun yanında da teknik özellikleri listeleniyordu. Yüzbaşı hemen bilgisayara koordinatları girip sorguladı.

—Komutanım şu anda en yakın casus uydu birisi Çin, diğeri Rus casus uyduları.

—Hangisinin teknik özellikleri daha iyi?

—Çin uydusu en iyisi, 2004'te fırlatılmış. Hedef büyütme ve görüntü kalitesi oldukça iyi. Hata oranı da çok düşük.

Türk devletinin daha önce yapmış olduğu gizli askeri anlaşmalar çerçevesinde Çin ve Rusya gibi ülkelerin casus uydularını kullanabilme yetkisine sahip olmuşlardı. Ve Albay şimdi bu yetkisini kullanacaktı.

Albay iç cebinden kredi kartına benzeyen ve üzerinde kendi resmi olan özel bir chipli kart çıkarıp, bilgisayarın yanındaki kart okuyucusuna sokmuştu.

—Tamam, o uydudan link al hemen. Ben kendi kodlarımı giriyorum.

Albay kendi kodlarını girerken, operatör yüzbaşı ise casus uyduya bağlanmış ve karşısına Çince yazılarla dolu bir ekran çıkmıştı. Yüzbaşı klavyenin "CTRL, ALT, T ve SPACE" tuşlarına tek eliyle basarken, diğer eliyle 16 haneli nümerik kod girdi ve ekrandaki yazılar biranda Türkçe yazılara döndü. Albayda kendi kodunu girmiş ve sistem kabul etmişti bu kodu. Yüzbaşı

—Kod onaylandı komutanım.

Hemen ardından da operatör teğmen

—GPS sistemi ana ekranlara verildi.

Mihail'in önündeki ekranlarda bir dizi yazı akmaya başlamış ve "GPS SYSTEM CONNECTED" yazısı çıkmıştı. Artık sisteme bağlanmışlardı.

***

Murat arabanın gazını köklemeye başlamış, hızı nerdeyse 150 km ye kadar çıkmıştı. Yanındaki Rasim ise kullanacakları silahları kontrolden geçiriyordu. Arkalarındaki arabalarda onları takip ediyorlardı. Artık oldukça yaklaşmışlardı. Hatta operasyon yapacakları hangar da uzaktan görünmüştü bile...

***

Walter, Cengiz'e elindeki işaretle ilgili bilgiler vermeye devam ediyordu.

—Sana yardım edenler, senin tıpkı binlerce yıl önce inananları kurtarması için gönderilen kral ve peygamber Talut gibi biri olduğuna inanıyorlar. Onlara göre sen bir tür kurtarıcısın. Ve sen hayatta olduğun sürece...

Walter, lafın burasında kendi kendine gülümseyerek durakladı. Ama Cengiz bunun nedenini öğrenmek istiyordu.

—Komik olan ne?

—İşin komik yanı hala bu tür söylentilere, efsanelere inanan koca koca insanların olması çok ama çok komik. Sen mi bu insanları kurtaracaksın, sen mi hükümranlığı temsil edeceksin, sen mi bizi yeneceksin?

Walter bir anda sağ elini kaldırıp yumruğunu sıktı ve sert bir ifade ile.

—Sen ve senin gibileri biz yok ederiz, parçalarız.

Walter Cengiz'e birkaç saniye sertçe baktı ve sonra biraz hızlı adımlarla oradan ayrılarak yürümeye başladı. Yanında Tyler da vardı. Tam birkaç adım atmıştı ki Cengiz'in sesi Walter'i durdurdu.

—Peki o kadar önemli biri değilsem o halde Amerika'dan neden geldiniz. Neden Başbakan'ın değil de benim peşimdeydiniz.

Walter yerinde çakılı kalmıştı. Sonra ağır ağır arkasını döndü ve tane tane konuşmaya başladı.

—Biz zaten hep buradaydık Cengiz Larendeli. Hep burada…

Walter arkasını dönüp tekrar yürümeye başladı. Yanındaki Tyler'a yeni emirler veriyordu.

—Cengiz'i öldürün ve cesedini görünür bir yere bırakın. Sonra da Başbakan'ı öldürün.

Tyler, beklediği emri almıştı.

—Emredersiniz.

Tyler, Cengiz'in yanına geldi ve belinin arkasından silahını çıkarttı. Mermiyi silahın ağzına verdi. Emniyeti kapattı.

***

Albay, operatör subaylara direktifler veriyordu.

—Teğmen koordinatları belirleyin.

Teğmen birkaç komutla beraberinde ekrana gelen verileri okumaya başladı.

—Hedef noktanın Denizden yüksekliği 60,1 metre, ENLEM 41 derece 03. 61 Dakika Boylam 28 Derece 47.95 dakika kuzey sapma açısı 3 derece 15 dakika hata açısı 0,000073 derece komutanım.

—Yüzbaşı koordinatları girin.

Yüzbaşı hızla teğmenin az önce okuduğu koordinatları girip bilgisayardan onay aldı.

—Koordinatlar girildi komutanım. Hedef noktasına kilitlenildi.

Bütün ekranlarda birden yavaş yavaş bulanık ta olsa bir görüntü oluşmaya başlamıştı.

***

Murat hızla giden arabanın direksiyonunu hangarın giriş kapısına doğru kırarken Rasim de telsizden emirler veriyordu.

—Hangardan önce biz gireceğiz. Sadece emin olduğunuz hedeflere ateş edin...

***

Cengiz dizlerinin üstünde sırtını Tyler'a dönmüş Tyler'ın onu öldürmesini bekliyordu. Tyler silahın namlusunu Cengiz'in ense köküne dayamıştı. Sesinde bir yılan tıslaması vardı.

—Sen de öldüreceğim sıradan insanlardan birisin. Cengiz Larendeli.

Cengiz'in içinde nedense en ufak bir korku yoktu, sanki birileri çıkıp ta kendisini kurtaracakmış gibi hissediyordu.

—Belki aynı şey benim içinde geçerli. Bay Nelson.

Tyler gülümsedi ve parmağını tetiğin üzerine koydu, tam tetiği çekecekti ki, önce yaklaşmakta olan bir motor sesi duyar gibi oldu ve bir anda hangarın girişinden bir arabanın kapıyı kırarak içeriye girdiğini, Cengiz'in ve Tyler'ın üzerine hızla geldiğini şaşkınlıkla izlemeye başladı. Cengiz iyi bir refleksle kendini yana atarken Tyler dona kalmıştı. Araba fren yaparak durmaya çalıştığı sırada Tyler'a çarpmıştı. Tyler sırtını duvara vurarak yere düştü. Silahı ise Cengiz'le arasındaki mesafenin tam ortasına düşmüştü. Rasim ve Murat arabadan çıkıp neye uğradıklarını şaşıran hangardaki Amerikalılara ateş açarak teker, teker indiriyorlardı. O sırada diğer arabalarda hangarın girişinden dalmışlar ve ard arda patlayan silahlardan ortalık biranda cehenneme dönmüştü.

Cengiz, yerden kalkıp doğrulan Tyler'a sert bir ifade ile bakıyordu, şimdi intikam zamanıydı. Tyler ise çok kızgındı ve bu baskının acısını Cengiz'den çıkartmalıydı. Bakışlarından her ikisinin de dövüşmek istedikleri belliydi. Ödül de ortada bulunan silahtı. Her ikisi de hızlı adımlarla birbirlerine yaklaştılar, ilk hamleyi Cengiz yaptı, Tyler'a doğru yumruk attı, Tyler eğilerek yumruktan kurtulup Cengiz'in midesine yumruk attı ve diğer yumruğuyla yüzüne yumruk attı. Hemen ardından ön tekme vurdu. Cengiz dengesini sağlayamayıp geriye yuvarlandı, ama Cengiz hemen toparlayıp ayağa kalktı, Tyler üzerine gelip yumruk vuracaktı ki Cengiz bir eliyle Tyler'ın yakasından diğer eliyle kemerinden tuttuğu gibi müthiş bir kuvvetle Tyler'ı başının üzerine kadar kaldırdı. Ve Tyler'ı duvara fırlattı. Tyler önce duvara çarptı sonra da yere düştü. Tyler nefes almakta

zorlanıyordu. Zorlukla ayağa kalktı. Cengiz yerdeki silahı aldı ve zor nefes almakta olan Tyler'ın yanına geldi. Silahını doğrultarak.

—Sen öldürdüğüm sıradan insanlardan birisin. Tyler Nelson.

Cengiz silahı ateşledi. Tyler büyük bir şaşkınlıkla göğsündeki kurşun yarasının üzerine elini koymuş ve akan kanlardan kana bulanan eline faltaşı gibi gözlerle bakıyordu. Ardından yere yığıldı, Tyler oracıkta ölmüştü. Bu arada hangarın üst katlarından gelen Tyler'ın diğer adamları hızla çoğalıyorlardı. Rasim, etrafa kurşun yağdırmakta olan Murat'ı uyardı.

—Murat, elindeki Cüneyt Arkının "kurşunları hiç bitmeyen" tabancası değil. Hemen buradan çıkmalıyız.

Cengiz de aynı kanaatteydi.

—Evet, hemen kaybolalım.

Hızla arabaya bindiler. Murat aracı geri geri sürerek hangardan çıkmaya çalışırken hangardaki Amerikalılar o kadar kalabalıklaşmışlardı ki aynı anda atılan silahlardan arabanın önü delik deşik olmuştu. Araba girdiği yerden hızla geriye nihayet çıkabilmişti. Diğer araçlarda aynı şekilde hangardan ayrıldılar. Hangardaki Amerikalılar da hızla hangarın diğer tarafında beklemekte olan araçlarına yöneldiler.

***

Özel aracının makam koltuğunda sakince gitmekte olan Walter, tüm bu olanlardan habersizdi. Bir ara cep telefonunun çaldığını duymuştu, acele etmeden telefonu açtı, herhalde Cengiz'in öldürüldüğü haberi verilecekti. Fakat telefonu açtığı vakit gelen seslerin oldukça gürültülü olmasından bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Karşıdan gelen ses telaşlıydı.

—Efendim baskına uğradık, Tyler öldü, rehine kaçmayı başardı.

Walter bu duyduğuyla beyninden vurulmuşa döndü, bağırmaya başladı.

—Kahrolasıca beceriksizler, hemen onları yakalayıp imha edin, helikopterleri de gönderin, nasıl yapacaksanız yapın bunun bedeli umurumda değil, yok edin onları...

Walter'in emriyle hangarın arkada kalan pistinde üç adet AH-1 süper kobra tipi helikopterler içinde pilotlarıyla beraber havalanmak için pervanelerini döndürmeye başlamışlardı bile...

Hangardan hızla çıkan Türk araçları eskort halinde hızla karayolunda ilerliyorlardı. Hemen arkada ise yine hangardan hızla çıkan tamamı Hummer'lardan oluşan 12 araçlık kalabalık bir konvoy onları izliyordu. Aradaki mesafede kapanmaya başlamıştı, zira Hummer'larla baş etmek öyle kolay değildi.

Bu sırada da karşı istikametten bir iş makinesinin geldiği görülüyordu. En öndeki arabanın içinde olan Cengiz bu durumu biraz garipsemişti ve kendi kendine söylendi.

—Nerden çıktı şimdi bu dozer?

Arabayı sürmekte olan Murat, Rasim'le birbirlerine gülümseyerek bakıyorlardı.

—Değil mi be Rasim nerden çıktı bu dozer, tam da ihtiyacımız olduğu sırada.

Rasim ön koltukta oturan Cengiz'in yanından telsizi almıştı.

—Eskorttaki tüm araçların dikkatine, planın ikinci kısmı başlıyor, yavaşlayın ve yol verin.

Eskorttaki tüm araçlar vites düşürüp araçlarını kenarlardan yavaşça sürmeye başlamışlardı. Az sonra ise bir tane sandıkları

dozer, ardındaki üç dozerle beraber ortalarından geçip gidiyorlardı.

***

Ekrandaki bulanık görüntüler nihayet netleşmişti. Fakat birkaç evden başka bir şey görünmüyordu. Operatör yüzbaşı ise bildiği tüm sapma açılarıyla kombinasyonlar yapıyor ve görüntü sürekli değişiyordu. Herkes merakla hedefin görüntülenmesini bekliyordu, bir ara bir görüntü gelip ve geçmişti. Ama bu görüntü Albay'ın dikkatinden kaçmadı, hemen müdahale etti.

—Yüzbaşı önceki görüntüye geri dönün.

Hemen önceki görüntüye geri dönüldü. Görüntüde karayolu üzerinde arka arkaya dizilmiş dört dozer ve onlara yüz metre mesafede on iki Hummer marka araç kafa kafaya gelmek üzereydiler. Dozerler tek sıra düzenlerini bozup yan yana gelerek tamamıyla yolu kapatmışlardı. Dozerlere karşı, gelen Hummer araçlar ise belki de ne yapacaklarını bilemeden yaklaşmaya devam ediyorlardı. Ve kısa bir süre sonra çarpışma gerçekleşti, ortalık bir anda savaş alanına dönmüştü. En öndeki Hummer araçlar hurdaya dönmüşlerdi. Ama o sırada bu hengâmenin üzerinde üç adet savaş helikopteri geçip gidiyordu.

Albay, yüzbaşıya işaret ederek:

—O helikopterleri takip et hedef onlar...

Operatör yüzbaşı hızla komutlar girerek ekranda helikopterleri kaybetmeden görüntülüyordu.

***

Rasim arka pencereden olanları izliyordu. Arkada tam bir kaos yaşanıyordu, arabaların patlamalarından oluşan siyah duman gökyüzüne yükseliyordu. Rasim kasılarak.

—İşe yaradı. Galiba durdurmayı başardık.

Ama Cengiz dikiz aynasından alçak irtifadan uçan ve hızla yaklaşmakta olan helikopterleri görmüştü.

—Hayır, henüz bitmedi asıl sorun şimdi başlıyor.

Rasim tekrar dönüp arkaya baktığında gelen helikopterleri gördü, aynı şekilde Murat ta hemen arkasına bakıp tekrar önüne dönmüştü. Murat

—Bunlar hesapta yoktu. Nc yapacağız şimdi…

***

Albay helikopterleri üstten görüntüsüyle tanımaya çalışıyordu ama tam emin değildi.

—Bunlar güneydoğuda PKK'ya karşı kullandığımız AH–1 SÜPER KOBRA helikopterler olmalı.

Mihail hemen bilgisayarından model ismini yazarak araştırma yaptı ve bu helikopterle ilgili tüm teknik veriler ekrana geldi. Ağırlık, uzunluk, motor, silahları, menzil hava tabanı ve Mihail'in işine yarayacak olan "GPS giriş terminalleri ve ana bilgisayar girişleri". İşte bu an Mihail'in beklediği andı.

—Eveet başlıyoruz…

Mihail bir piyano ustası gibi önce parmaklarını boşta salladı. Çok klavye kullanacağı zaman hep böyle yapardı. Hemen işe koyularak müthiş bir süratle komutları klavyeden girmeye başladı.

Ve ekranda şöyle yazılar çıkıyordu. "connecting GPS system... system connected. Send data... missing paramerters..." burada Mihail gps sistemi üzerinden veri göndermek için komutlar giriyordu." Bilgisayara bir dizi kod girdikten sonra hedefteki ana bilgisayar kodu sorgulayarak nihayetinde Mihail'e "süper administrator" olarak giriş izni vermişti.

Helikopterler hızla yaklaştı. Hedefteki araçlara ağır silahlarını ve füzelerini hiç tereddüt etmeden kullanmaya başlamışlardı. Eskorttaki araçlar teker, teker vuruluyordu. En arkadaki dört araba vurulup ya havaya uçmuş ya da bariyerlere çarpıp parçalanmıştı. Sıra hızla en öndeki arabaya yani Cengiz'in bulunduğu arabaya geliyordu. Rasim hemen oturduğu koltuğu kaldırdı. Koltuğun altında Stinger benzeri bir roket atar vardı. Bu roket atar, savunma sanayi için çalışan bir Türk şirketi tarafından üretilmiş ve henüz test aşamasında "akıllı bir roket atar" dı. Rasim roket atarı Cengiz'e verdi, kendisi de otomatik silahıyla helikopterlere ateş etmeye başladı. Cengiz roket atarın kontrol panelini açıp tuşlara basarak likit kristal ekranda elips biçiminde bir şekil çıkmasını sağladı, sonra da hızla giden arabanın kapısını açtı ve tek eliyle kapının kenarına tutunurken diğer omzuna roket atarı almıştı. Bu arada helikopterler aşağıdan gelen cılız kurşun atışlarına aldırmadan kalan arabaları hallediyorlardı. Arkada kalan iki araba daha helikopterlerin 20mm'lik toplarıyla imha edilmişti bile. Cengiz nişan almıştı ve tam zamanında tetiğe bastığında roket hızla ortadaki helikoptere doğru gidiyordu. Ama hedefteki helikopterin pilotu o kadar ustaydı ki sağa doğru manevra yaparak roketten kılpayı da olsa kurtulmuştu. Ama Cengiz "henüz her şey bitmedi" der gibi helikoptere doğru bakıyordu. Gerçekten de hedefini bulmayan roket bir süre doğruca gitti ve sonra aniden rotasından saparak geniş bir daire çizip aynı helikopteri bu sefer arkadan vurdu, ortadaki helikopter bir anda havada infilak etmişti. Diğer helikopterler de biran ne olduğunu anlayamadıklarından patlamanın da etkisiyle dengelerini kaybettiler.

Albay uydudan izlediği görüntüde bir helikopterin havada infilak etmesine oldukça sevindi, iki elini yumruk yaparak havaya kaldırmıştı.

—Afferim evladım, hakladın demir kuşu.

Etraftaki diğer subaylar da seviniyorlardı. Belki beşinci fincan kahveyi içmekte olan Tarık ise çok belli etmese de sevindiği belli oluyordu. Mihail hızla bilgisayara komutları girmeye devam ediyordu. O kadar karmaşık kodlar bilgisayara giriyordu ki... Albay ise bu uzun işlemi merak ediyordu.

—Daha sürecek mi?

Ama Mihail cevap vermedi, yoksa konsantrasyonu bozulabilirdi. Bu da her şeye yeniden başlaması demekti. Hızla komut girmeye devam ediyordu...

Helikopterler kısa bir şaşkınlık anından sonra toparlanıp yeniden hücuma geçmişlerdi. Aşağıda tek araba kalmıştı, bu kolay işti...

Murat arabanın direksiyonunu bir sağa bir sola kırıyor Rasim ise elindeki otomatik silahla helikopterlere karşı koymaya çalışıyordu, Cengiz ise ikinci bir roket atışına hazırlanıyordu. Cengiz yine aynı şekilde arabanın kenarına tutunarak hedefini odaklamaya uğraşırken, sağdaki helikopterin attığı füze tam da arabanın arkasına düşmüştü. Arabanın arkası bir anda havalandı, bu sarsıntıyla Cengiz elindeki roketatarı düşürürken Murat, Cengiz'i kolundan yakalayıp zar zor düşmesini engellemişti. Araba hala çalışıyordu ama şimdi ellerinde hiçbir silah yoktu. Helikopterler tüm gücüyle ateş kusarken Murat iyi sürücülüğüne rağmen artık son numaralarını yapıyordu. Helikopterlerin pilotları arabayı haklamanın zamanı geldiğini aralarındaki telsiz konuşmalarıyla da teyit ediyorlardı.

—Aynı anda füze yollamaya ne dersin Jack.
—Sen öne ben arkaya, kaçma ihtimalleri kalmasın...
—Anlaşıldı...

İki helikopterde geriye dönüp geniş bir daire çizip gayet hoş bir çapraz manevra yapıyorlardı ve tekrar arabanın üzerine doğru hızla gelmeye başladılar.

Mihail tüm kodu girmiş ve ekranda bir program çalışmaya başlamıştı. Program, verilen kodlara göre oluşturulması gereken yeni bir kodu, müthiş bir hızla hesaplamaya çalışıyordu. Ekranda çok süratli harf ve sayı kombinasyonları birbirini kovalıyordu.

Helikopterler hızla arabaya yaklaşıyorlardı. Murat arabanın gazına sonuna kadar basıyordu, ama bir eli de el frenindeydi. Belki son şans olarak el frenini kullanabilirdi. Rasim endişeli, Cengiz ise helikopterlerin hareketlerini takip ediyor ve bir çıkış yolu düşünüyordu.

Bilgisayarda kod hesaplaması bir anda tamamlandı ve "code calculate ok" uyarısı çıktı. Mihail o an Albayın yüzüne bakmıştı. Albay tereddütsüz ve kararlı bir ifadeyle başını, yukarı aşağı sallıyordu.

—İndir onları…

Mihail "ENTER" tuşuna bastı…

Helikopterler hızla yaklaşıyorlardı. Her iki pilot ta roketlerini gönderecek tetiğe basmak üzereydiler ki, bir anda her iki helikopterde birden ana bilgisayar sistemlerinin kilitlendiği için sistem alarmları çalmaya başlamıştı. Her iki pilot ta büyük bir şaşkınlıkla kontrollerinden çıkmakta olan helikopterlerini kontrol altına almaya uğraşıyorlardı. Ama yine de helikopterler irtifa kaybetmeye başlamışlardı. Pilotlar helikopterlere hakim olmaya çalışsalar da helikopterler kontrolden çıkıp teker, teker yere çakıldılar.

Büyük ekranlarda helikopterlerin düştüğü görülüyordu, Albay ve tüm protokolü ciddiyeti bırakmış sevinçten havalara uçuyordu…

Rasim, Cengiz ve Murat Helikopterlerin, arkalarında teker, teker düştüğünü büyük bir şaşkınlıkla izliyorlardı, üçünün de ağzı bir karış açık kalmıştı. Rasim "belki nedenini biliyordur" diye bir ara Cengiz'e bakmıştı, ama Cengiz de aynı şaşkınlıkla Rasim'e bakıyordu. Ama şaşkınlıklarından ikisinin de bilmedikleri belli oluyordu. Her ikisinin meraklı bakışları bu seferde Murat'a yöneldi. Murat arkadaşlarının kendisine kötü kötü baktığını dikiz aynasından görünce direksiyondaki her iki elini kaldırdı, onun da şaşkın olduğu yüzünden okunuyordu.

—Vallahi ben yapmadım...

***

İki gün sonra...
Mavi plaza 7. kat 22 nolu ofis.

Walter Cohen masasındaki küçük televizyondan haberleri dikkatle izliyordu. Yan tarafındaki koltuklarda korumaları vardı ve aralarında kısık sesle muhabbet ediyorlardı. Televizyonda Haber spikerinin söyledikleri Walter'i keyiflendiriyordu.

—Bugün mecliste yapılacak teskere oylamasının sonucu merakla bekleniyor. Kamuoyuna yansıyan görüşler bu teskerenin çıkma ihtimalinin oldukça düşük olduğu yönünde. Bilindiği gibi bu teskere hükümette derin bir çatlak yaratmış, AKP den bir grup milletvekili oylamada hayır oyu kullanacaklarını beyan etmişlerdi. Bu arada size ilginç bir bilgiyi de aktarmak istiyorum, CHP oylamadan önce grup kararı alacağını açıkladı, ama teskere için hayır oylarının çıkacağı bu ortamda CHP'nin neden grup kararı almak istediği merak konusu.

Walter bu duyduklarına oldukça memnun olmuştu.

—İşte siyaset diye buna denir. Türkiye için Teskere çıksa bir türlü çıkmasa başka türlü. Ama bizim için en hayırlısı...

Derken sözlerini tamamlayamadan kapı şiddetle açılmıştı. Önde Cengiz, hemen ardında Rasim ve Murat ellerinde silahlarıyla içeriye daldılar. Walter'in korumaları yerlerinden kalkıp silahlarına davranıncaya kadar Cengiz'in, Rasim'in ve Murat'ın susturuculu silahlarından çıkan kurşunlar hemen korumaları etkisiz hale getirdi. Fotoğraf makinesinin flaşının patlaması kadar kısa bir zamanda olan bu olay Walter'i şok etmişti. Walter yerde henüz ölmemiş olan korumalarına baktı. Bir tanesi hemen o an can vermişti. Sonra da biraz ürkek bakışlarla kendisine bakmakta

olan Cengiz'e baktı. Walter hala soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. Her zaman yaptığı şeyi yapmaya çalışarak.

—Sen, sizler bana dokunmaya dahi kalkmayın bedelini ödeyemezsiniz.

Diye tehdit etti. Ama Cengiz böyle boş sözlere metelik vermezdi. Acı, acı kafasını sallayarak.

—Şu an bedel biçecek durumda değilsin. Senin bazı bedeller ödemen gerekli.

Walter kaygı ile etrafına bakınırken, Murat elinde ilaçlı bir şırınga ile Walter'a yaklaştı ve sırtından iğneyi enjekte etti. Walter son bir kez umutsuzca tehdit ediyordu.

—Bu yaptıklarınızı ödeyeceksiniz, bu yanınıza kalmaz...

Walter'ın gözleri yavaş, yavaş kayarken hayal meyal son kez Cengiz'den bir şeyler duyuyordu.

—Rasim hemen bizimkilere haber ver, paketi alsınlar.
—Anlaşıldı, bu korumaların cesetleri ne olacak?

Walter kendinden geçmişti.

***

Meclis genel kurulunun kapısında oldukça kalabalık bir basın ordusu birikmişti. Sabahtan beri oradaydılar. Tüm basın mensupları en ufak haber yakalayabilmek için sürekli olarak ayakta bekliyorlardı. Tüm bunların sebebi şu anda mecliste oylanmakta olan Amerikan teskeresiydi. Her ne kadar kimse bu teskerenin çıkmasını beklemiyorsa da bu teskerenin ardından siyasette oluşacak o kesif havanın ilk sinyallerini almak için buradaydılar. Tüm bu kalabalığın arasında kenarda, aralarında sohbet etmekte olan iki gazeteci, Günsonu gazetesinden Mesut

Cabbar ve Yeni Gazeteden Sedat Yarkın istihbaratlarını ve haberlerin paylaşıyorlardı. Mesut:

—Ne dersin Sedat, bu meclisten bu teskere çıkar mı?

Sedat kesinlikle cevabından emindi.

—Hiç sanmıyorum, Ak parti ikiye bölünmüş, CHP de tıpkı daha önceden yaptıkları gibi grup kararı aldırarak, teskereye hayır diyeceklerdir, üstüne üstlük Başbakan'da bugün rahatsızlığından dolayı oylamaya katılamıyor. Bugün buradan teskereye evet çıksın Vallahi dişimi kırarım.

—Peki, ne olacak şimdi?

Sedat kafasında akıl yürüterek kısa bir süre düşündü.

—Olacağı şu; teskere çıkmazsa aynen birinci teskerede olduğu gibi Amerikalılarla kötü bozuşacağız, Kuzey Irak'taki Peşmergelerle savaşmakta olan birliklerimizi geri çekeceğiz ve yakın bir zamanda da Amerika ile savaş var. Yok teskere çıkarsa, bu sefer İran bu teskereyi savaş sebebi olarak kabul edecek, ve İran'la savaşa gireceğiz. Amerikalılarla da Kuzey Irak'taki askerlerimiz yüzünden her halükarda bozuşacağız. Yani yakında, en iyi ihtimalle savaş var.

Mesut, Sedat'ın bu söylediklerine hak veriyordu.

—Evet, ben de böyle düşünmüştüm, yani içeride oylanan teskere, iki tarafı keskin kılıç, her iki halde de Türkiye'nin kazançları ve kayıpları olacak.

—Haklısın. Hazır seni yakalamışken sorayım. Geçende çok güvenilir olmayan bir kaynaktan önümüzdeki birkaç hafta içerisinde İsrail'in Suriye'ye düzenleyeceği bir gece operasyonuyla işgal edeceğini duydum. Senin kulağına böyle bir duyum geldi mi?

Mesut biraz şaşırarak da olsa olayı doğruladı.

—Evet, evet ben de duydum bunu. İlk başta inanmamıştım ama sen de bunu söyleyince galiba inanmaya başladım. Zor ama imkânsız değil. Bence böyle bir işgal olabilir.

O sırada genel kurul kapısının önünde bir hareketlenme olmuştu. Tüm gazeteciler genel kurul kapısından çıkan meclis kuryesini soru yağmuruna tutuyorlardı. Ama kurye sorulara cevap vermeden gazetecilerin arasında yürümeye çalıştı. Mesut ve Sedat'ta hemen kuryeye ulaşıp soru soracaklardı ki, kurye kalabalıktan sıyrılıp gitmişti bile. Mesut "kahretsin" der gibi elini salladı.

—Tüh bee. İşin yoksa beklemeye devam.

Meclis kuryesi hızlı adımlarla meclis otoparkına gitti ve kuryelik için kendisine tahsis edilmiş olan arabasına bindi. Otoparktan aracını çıkarıp hemen yola koyuldu. Kurye arabayı sürerken bir ara gömleğinin düğmelerini açtı. Bir zarf çıkarttı. Bu zarf özel meclis zarfıydı. Çok önemli kanunlar ve kararlar bu zarfa konulup kuryeye verilirdi. Kurye bu zarfa evirip çevirip baktı. Her zamanki taşıdığı zarflardan biriydi. Ama meclis Başkanı bu zarf için çok önemli olduğunu ve doğruca Cumhurbaşkanına verilmesi gerektiğini söylemişti. Demek ki çok önemliydi.

Kısa bir süre sonra Çankaya'ya Cumhurbaşkanlığın önüne arabasıyla gelmişti. Bir görevli kuryenin anahtarını alıp arabayı köşeye çekerken, kurye ise hızlı adımlarla köşkün merdivenlerini tırmandı. Kapının eşiğinde bekleyen başka bir görevliyle beraber, içeriye girip yine merdivenler çıktılar, koridorlardan ilerlediler, sekreterliği doğruca geçip Cumhurbaşkanının kapısının önüne kadar geldiler. Görevli burada ayrılıp geri dönmüştü. Kurye kapının önünde tek başınaydı. Şimdiye kadar hiç böylesi olmamıştı. Bu sefer farklı bir şeyler olacaktı galiba. Kapıyı vurdu ve içeriden hemen cevap geldi.

—Girin.

Kurye biraz heyecanlıydı da. Çünkü Cumhurbaşkanını şimdiye kadar iki, bilemedin üç defa görmüştü. Her zaman sekreter

kuryeye zarfları verirdi. Ama bu sefer ilk defa Cumhurbaşkanıyla bizzat görüşecekti. Kurye, kapıyı ağır, ağır açtı. Hemen karşısındaki masada Cumhurbaşkanını görmeyi bekliyordu ama masa bomboştu. Etrafına bakındı ve Cumhurbaşkanını pencerenin kenarında dışarıya doğru bakmakta olduğunu gördü. Kurye biraz titrek bir sesle.

—Ee, Sayın Cumhurbaşkanım Türkiye Büyük Millet Meclisinin kararını getirdim efendim.

Cumhurbaşkanı bir süre cevap vermedi. Köşkün penceresinde dışarıya bakmayı sürdürüyordu. Her zamanki gördüğü ağaçları, binaları, insanları görüyordu. İçinde açıklanamaz, tarif edilemez duygular, vardı. Bir şeyleri yapıp yapmama konusunda kararsızdı. Gözleri sanki dolu doluydu. Ama her ne olursa olsun yapması gereken önemli işler vardı. Kendini toparladı ve dönüp ağır, ağır yürüyerek masasına geldi. Ayakta olan ve de biraz heyecanla bekleyen kuryeye baktı. Gülümsedi ve eliyle "oturmasını" işaret etti. Kurye oturmayınca konuşmaya mecbur kaldı.

—Otur lütfen.

Kurye çekinerek te olsa Cumhurbaşkanının hemen karşısında oturdu. Cumhurbaşkanı da oturmuştu. Kurye zarfı uzattı ve Cumhurbaşkanı aldı. Zarfı açmadan önce zarfa baktı ve kuryeye gülümseyerek.

—Kaç yıldır meclis kuryeliği yapıyorsun?

Kurye bu beklemediği soru karşısında afalladı.

—Dört, dört yıldır efendim.

Cumhurbaşkanı göreve ilk geldiği günleri hatırladı. Dile kolay tam yedi yıl geçmişti. Kendi kendine gülümseyerek

—Şimdi sen bu zarfı imzalamamı bekliyorsun. Ben imzaladıktan sonra bu zarfı meclise götüreceksin, ondan sonra

da mesainin bitmesini bekleyeceksin (bu arada Cumhurbaşkanı saatine bakıyordu.) yani bir saat sonra mesain bitmiş ve evine gidiyor olacaksın. Evinde hanımın seni karşılayacak, yemeğini yiyecek, spor haberlerini izleyecek, çocuklarınla ilgileneceksin. Sonra da uykun gelecek uyuyacaksın. Ertesi sabah yine işe gideceksin.

Cumhurbaşkanı zarfı açtı, içinden çıkan meclis kararına öylesine bir baktı ve altındaki imza kısmına kendi imzasını atıp ve mührünü bastı. Böyle birkaç sayfayı imzaladıktan sonra, meclis kararının bulunduğu belgeyi tekrar zarfa koyarak kuryeye verdi.

—Kimse senin yaptıklarını ileride hatırlamayacak, seni sorgulamayacak, hayatını iyi kötü yaşayacaksın. Tarih söylediklerinin tersini yapanlara karşı acımasızdır her zaman. Sen tersini yapsan bile unutulacak gideceksin. Sana bu yüzden gıpta ediyorum.

Kurye, Cumhurbaşkanının ne dediğini anlamamıştı, anlamsızca Cumhurbaşkanının yüzüne bakıyordu. Donakalmıştı sanki. Ama Cumhurbaşkanının ayağa kalkmasından gitmesi gerektiğini anladı ve saygıyla yerinden kalkarak odayı terk etti.

***

Akşam haberlerinde büyük bomba patlamıştı. Bütün televizyonlar yayınlarını kesmişler aceleyle Türkiye Büyük Millet Meclisindeki muhabirlerinden şok gelişmeleri büyük bir hayretle öğreniyorlardı. Muhabirler bomba etkisi yaratan bu haberleri dehşetle anlatmaya çalışıyorlardı.

—TBMM'de bugün oylanan ve çıkmaz diye bakılan teskere çıktı Sayın seyirciler. Siyasi otoritelerce çıkma şansının olmadığı kabul edilen Amerikan teskeresi ilginç bir şekilde hem de CHP'nin oylarıyla meclisten geçti. Daha önce CHP bu teskereye hayır oyu vereceğini beyan etmişti. Ama bugün ne

olduysa oldu CHP'nin sabahki grup toplantısındaki aldıkları grup kararıyla teskereye parti olarak "evet" oyu verildi. Başbakan Erdoğan'ın rahatsızlığı nedeniyle katılamadığı teskere oylaması CHP'nin ve AKP'nin oylarıyla meclisten geçti. Devlet Bakanı Abdüllatif Şener'in başını çektiği muhalif AKP grubu ise hayır oyu kullandılar. Hemen ardından daha da ilginç bir gelişme oldu Sayın seyirciler. Karar çıkar çıkmaz mesai saatinin bitmesine az bir zaman kala meclis kararı Çankaya'dan jet hızıyla geçti. Sayın Cumhurbaşkanının da bu teskereye soğuk baktığı biliniyordu.

---Amerika Birleşik Devletlerinin İran'a müdahalesi için verilmiş olan Amerikan teskeresi mecliste kabul edildi sayın seyirciler. Kimsenin tahmin etmediği oldu, AKP deki retçilere rağmen CHP'nin evet oylarıyla teskere meclisten geçti. Herkesin kafasındaki soru CHP neden bu teskereye "evet" oyu verdi. Daha önceki teskerelerdeki muhalefetiyle ön plana çıkan CHP neden bu teskerede aksini beyan ettiği halde evet oyu kullandığı hala merak konusu. En az bunun kadar merak edilen başka bir husus ta teskereye soğuk bakan Cumhurbaşkanının bu teskereyi jet hızıyla onay vermesi...

Haber bültenlerinde bu şekilde teskerenin çıktığı anlatılıyordu. Türkiye'de siyaset ve kamuoyu bu teskere oylamasından çıkan sonucu büyük bir şaşkınlıkla karşılamışlardı. Ama bu bir başlangıçtı aslında.

19.00 ve 19.30 ana haber bültenlerinde yine, yeni bir flaş gelişmeyle ortalık çalkalanıyordu. Ana muhalefet partisi lideri Deniz Baykal acil bir basın toplantısı yaparak partisinden istifa ettiğini açıklamıştı. Daha bu haber, ajanslara ulaşır ulaşmaz asıl bomba patlamıştı. Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer de istifa ettiğini yazılı bir bildiriyle açıklamıştı. Bir anda siyaset toz duman olmuştu. Bir günde ard arda gelen sürpriz gelişmeler siyasetin ibresini kesin ve kalıcı olarak bir anda tersine çevirdi. CHP de uzun süreden beri Deniz Baykal ile çekişen Mustafa Sarıgül artık partinin tartışılmaz lider adayı oluvermişti. Aynı şekilde Cumhurbaşkanının görev süresinin bitimine birkaç hafta kala istifa etmesi, Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın bir anda tartışmasız Cumhurbaşkanı adayı olmasının önünü açmıştı. Zaten ileriki günlerde muhalefet, kurultay çalışmalarıyla kendi

içinde çalkalanırken AKP'de teskere sırasında oluşan bölünme biranda sanki bir sihirle ortadan kalkıvermişti. Artık AKP'nin önünde muhalefet adına hiçbir şey kalmamıştı.

Birkaç saat içinde oluşan ve Türk siyasetinde "Tsunami" etkisi yapan gelişmeler aslında henüz daha bitmemişti. Saat 21.20 sularında televizyonların siyasi söyleşi programları yine yeni bir flaş haberle kesilmişti. Ama bu haber belki hepsinden de daha da önemliydi. Bir haber spikeri flaş gelişmeyi yüzündeki dehşet ifadesiyle aynen şu şekilde nefes nefese anlatıyordu.

—Şimdi aldığımız bir habere göre Ankara'nın Sincan bölgesinde büyük bir patlama oldu. Yetkililer bir açıklama yapmazlarken görgü tanıkları bunun bir füze olduğunu söylediler. İran'ın resmi haber ajansı "İRNA"nın eş zamanlı olarak yaptığı açıklamasında; İran devletinin üçüncü teskerenin Türkiye Büyük Millet Meclisinden geçmesinin savaş sebebi olarak kabul ettiğini ve uzun menzilli bir "ŞAHAB" füzesini Türkiye'ye fırlattıklarını ve Ankara'daki bir hedefi vurduklarını açıkladılar. Bu füzenin o füze olduğu tahmin ediliyor.

Teskerenin çıkması halinde İran devleti daha önce bunun bir savaş sebebi olacağını belirtmişti. Korkulan da aynen gerçekleşiyordu. İran, Türkiye'ye savaş ilan ettiğini gösteren ilk füzesini Türk topraklarına göndermişti bile. Ve arkası gelecekti.

Türkiye'de herkes bu şok haberle sanki dona kalmıştı. Türkiye'de bir günde her şey nasıl da kökünden değişmişti. Kimse bu olanlara inanamıyordu. Ama her şey bu kadarla sınırlı değildi tabiî ki.

Aslında gece 23.30 sularında haber ajanslarının geçtiği yeni haber gerçekten oldukça ilginçti. Türk askerleri Kandil dağında denetimi ele almıştı. Peşmergeler dağınık halde kaçışırlarken, ölü halde ele geçirilen Peşmerge kıyafetli Amerikan askerlerinin görüntüleri haber kanallarına ulaşıyordu. Türk askeri dâhiyane bir taktikle Kandil dağındaki Peşmerge Savunmasını kırmıştı. Bir anda çöken Savunmanın içine dalan Türk askerleri pek çok Peşmergeyi öldürmüş ya da esir etmişti. Böylece Türkiye, Kuzey Irak'taki ilk zaferini kazanmış ve bölgedeki varlığını hissettirmişti.

Türk askerlerinin bu zaferi göründüğünden çok daha büyüktü. Çünkü daha önce Kandil dağındaki mevzilerini bırakıp kaçan PKK'lı militanların bir kısmı Musul, diğer kısmı da Kerkük'e girmek istemiş fakat yerel Peşmergeler tarafından buralara girmelerine izin verilmemişti. Çıkan huzursuzluk bir anda silahlı çatışmaya dönmüştü ve PKK topyekûn, Peşmergelerle büyük bir çatışmanın içine girmişti. Tüm Kuzey Irak'ta Kürt hareketi hızla parçalanıyordu. Yerel Kürt aşiretler bu kavga ortamında hemen birbirlerine girmişlerdi, bölgeden her gün onlarca Kürt'ün öldüğü haberleri geliyordu.

***

Amerikan Başkanı George W. Bush ile Başbakan Recep Tayyib Erdoğan karşılıklı oturmuşlar yanlarındaki tercümanlar vasıtasıyla çok önemli bir meselede konuşuyorlardı. Başkan Bush ısrarla aynı soruyu sormaya devam ediyordu.

—Sayın Başbakan siz ne yapmak istiyorsunuz hala anlayabilmiş değilim.

Başbakan ise tercümanının aynen tercüme ettiği cümleyi dinliyordu. Saatlerdir hep aynı konular üzerinde anlamsızca sürekli tartışıyorlardı. Başbakan artık bundan sıkılmıştı.

Yüzündeki bezginlik ifadesini iyice belli ederek:

—Müsaade ederseniz tercümanları dışarıya çıkartalım Sayın Başkan. Bazı şeyleri yalnız konuşmakta yarar var.

Bush'un tercümanı da bu sözleri aynen çevirirken Başkan Bush, Başbakan'ın İngilizce bilmediğini düşünerek ne cevap vereceğini düşünüyordu ama yine Başbakan müdahale etti.

—Please president.

Başkan Bush ikna olmuştu ve tercümanına gitmesini işaret etti.

Amerikalı tercüman ve Türk tercüman odayı terk ettiler.

Başkan Bush ile Başbakan Recep Tayyib Erdoğan neden burada bulunuyorlardı?

İran, Türkiye'ye teskereyi bahane ederek savaş ilan etmesi yüzünden Birleşmiş Milletler, acilen güvenlik konseyini toplantıya çağırmıştı. Fakat toplantının başlamasına saatler kala Başkan Bush, Başbakan Tayyib Erdoğan'dan özel bir randevu talep etmiş ve basından gizli olarak BM binasında bir araya gelmişlerdi. Şimdi ise BM güvenlik konseyinin kararını büyük ölçüde etkileyebilecek gücü olan Amerikan Başkanı ile Türkiye Başbakan'ı toplantı öncesi son kozlarını paylaşıyorlardı. Buradaki mesele şuydu. Ya Türkiye tek başına İran'la savaşmayı göze alacak ya da Kuzey Irak'tan çekilecekti.

Tercümanlar odayı terk ettikten sonra kısa bir sessizlik oldu. Her iki Başkan da söyleyeceklerini kendi içlerinden tartıyorlardı. Ama Başkan Bush önce konuştu.

—Evet, Sayın Başbakan sizi dinliyorum. Kürdistan'daki askerlerinizi çekecek misiniz çekmeyecek misiniz?

Başbakan her zamanki gibi sert ve kararlı bakışlarıyla Başkan Bush'a baktı.

—Bakın Sayın Başkan. Sizin için istediğiniz teskereyi çıkarttık. Hava sahamızı, kara sahamızı ve üslerimizi kullanabilirsiniz, ama siz daha PKK'nın hakkından bile gelemediniz, bence gelmediniz. Ne garip ki biz sizin müttefikiniz olarak bunca şeyi yaparken siz bizi sözde düşmanınız İran ile bizi tek başımıza bırakıyorsunuz. Bir de Kuzey Irak'ta PKK'yı yoketmek için çalışan askerlerimizi çekmemizi istiyorsunuz. Bazen bunlar kafamı kurcalıyor, biz dost muyuz, düşman mıyız?

Başbakan'ın bu açık sözleri üzerine Bush, hafif bir asabiyet gösterdi ve yerinden doğrulacakmış gibi oldu.

—Ya Kürdistan'dan askerlerinizi çekersiniz ya da Türkiye sınırları dışına çıkan bütün uçaklarınız, helikopterleriniz

sinek gibi düşerler, ordunuzda kullandığınız Amerikan malı her silahın, her aracın kontrolü hala bizde Bay Erdoğan. Hava desteği olmadan Kuzey Irak'ta tutunamazsınız bile.

Başbakan bu blöfü görmüştü. Ama Başkan Bush farkında olmadan faka basmıştı. Çünkü Mihail Toder, elindeki kaynak kodlarının kullanarak Türk uçaklarının ve helikopterlerinin sistem açıklarını kapatacak yeni bir yazılım hazırlamıştı. Ve bu yazılım ordunun elindeki Amerikan malı uçak ve helikopterlere yüklenmeye başlamıştı bile. Yani Amerikan Hava Savunma Kalkanı bu durumda hiçbir işe yaramazdı. Ve Başbakan'ın bundan da haberi vardı.

—Kartlar ortada Sayın Bush. Elinizden geleni ardınıza koymayın. Önce Afganistan'ı kaybedersiniz sonra domino taşları hızla ilerler ve İran düşer. Kuzey Irak'ı zaten kaybetmek üzeresiniz. Hiç beklemediğiniz kadar büyük bir savaşla yüz yüze gelirsiniz. Ama bu savaşta karşınızda tarihin en eski devletinin askerlerini bulacaksınız. Onlar Talut'un peşinden giden askerler gibi inançlıdırlar, onlar Allah'ın ordusu olacak kadar cesurdurlar.

Bush bu sözler üzerine Başbakan'a küçümser gibi bakıyordu, kinayeli bir şekilde gülümseyerek.

—Göreceğiz. Askerlerinizin canları cehenneme gidince de aynını söyleyebilecek misiniz? Siz Türkleri bu tarihten silecek silahlarımız var bizim. Tüm zamanların en kudretli en yıkıcı ordusuna karşı en ufak şansınız olamaz. Siz Türkler ecelinize doğru koşuyorsunuz.

Başbakan bu alaycı sözler üzerine sert bir hareketle ayağa kalktı ve yüzünde sert bir ifade vardı.

—Sizin bu savaşı başlatacak, milyonlarca masum insanın kanına girecek gücünüz olabilir, ama unutmayın ki Armageddon'un mührü hala bizde, Talut bizden yana, bu savaşı bitirecek asıl güç hala bizde Sayın Bush.

Başbakan protokollere uymayan bir tavırla gidip kapıyı açtı. Bekleme salonunda kendisini bekleyen tercümanı hemen yanına geldi. Tercüman, Başbakan'ın bakışlarındaki öfkeyi daha önce hiç görmemişti. Başbakan, kararlı bir ses tonuyla tercümanının kulağına eğilmiş bir şeyler fısıldıyordu.

—Hemen Afganistan'a haberci çıkarın.

***

Walter Cohen bir taburenin üzerine oturtuldu. Gözleri ve elleri bağlı ve de tepesinde güneş gibi parlayan tek bir lamba vardı. Karşısında ışığın yetişemediği karanlıkta oturan iki kişi vardı, ama Walter henüz onların farkında değildi. Görevli bir kişi, Walter'in önce arkadan bağlı olan ellerini çözdü, sonra da gözlerindeki bağı çözdü. Walter ipin iz yaptığı bileklerini ve uzun süredir kapalı olan gözlerini ovuşturarak kendi kendine mırıldandı.

—Nerdeyim ben? Neler oluyor?

Walter etrafına baktığında bir sorgu odasında olduğunu anladı. Ama henüz etrafı net göremiyordu, çünkü başının tepesindeki güçlü lamba Walterin gözlerini yakıyordu. Walter'in öfkesi hala geçmemişti.

—Her kim bana bunu yaptıysa hesabı ağır olacak!

Ama Walter'in karşısındaki karanlıkta oturan o iki kişiden biri nihayet konuşmaya başlamıştı.

—Nasıl bir işe girdiğinizin farkında değilsiniz Bay Walter Cohen.

Bu ses Walter'a oldukça tanıdık geldi.

—Kim konuştu, kim konuştuysa bu sesi tanıyorum.

Walter tam karşısında karanlığa baktı. Evet, sanki bir şeyler görebiliyordu. Orada iki kişi vardı ve sağdaki şimdi ayağa kalkmış kendine doğru bir adım atmıştı. Gördükleri karşısında Walter oldukça şaşırmıştı, çünkü karanlığın içinden Tarık Sönmez çıkmıştı. Walter hayretle Tarık'a bakıyordu.

—Seen, Tarık Sönmez. Demek sendin?

Tarık tilki gibi gülümsedi ama kafasını olumsuzca iki yana sallıyordu.

—Hayır Bay Cohen, ben sadece basit bir piyonum ama bu işin ardındaki asıl kişi de sizi görmek istiyordu zaten.

Karanlıkta oturan diğer kişi de ayağa kalkmıştı. Ama bir gariplik vardı. Bu kişinin karanlıktaki gölgesinde bir gariplik vardı. Karanlıktaki gölge, aydınlığa doğru bir adım attığında Walter gördükleri karşısında küçük dilini yutacak kadar çok şaşırdı. Aman Allah'ım karşısındaki şimdiye kadar gördüğü en, ama en iri insanlardan biriydi. Karşısındaki dev adam aynı zamanda oldukça yaşlıydı da, ama çok dinç görünüyordu. Dev gibi iri cüssesiyle Walter'in önüne dev bir anıt gibi dikilivermişti. Walter bu dev adamın karşısında, bir sıkımlık canı varmış gibi duruyordu. Dev adam, o kalın hırıltılı sesiyle bir şeyler söylerken, Walter'a da acırcasına bakıyordu.

—Sen ve senin arkandakiler nasıl bir işe girdiğinizin farkında bile değilsiniz.

***

Eskişehir ana jet üssündeki jet uçaklarının bakım ünitelerindeyiz. Burada pek çok F16 ve türevi uçaklar vardı. Bütün askeri

uçak teknisyenleri harıl harıl uçakların ana kontrol panellerini açıyorlardı. Mihail Toder ise yanındaki teknisyen askerlerin taşıdıkları dizüstü bilgisayarı ve programlayıcı aparatlarıyla hazır halde kendisini beklemekte olan uçakların pilot kabinine biniyor ve açıkta duran ana kontrol chiplerinin programlayıcı girişlerinden (JTAG) Aparatını bağlayarak bilgisayarından bu Flash Memory chipler'i[9] yeniden programlıyordu. Programlama bitince dizüstü bilgisayarının ekranında "done" yazısı beliriyordu.

Mihail'in burada yaptığı işlem kısaca şöyle açıklanabilir. Amerikan firmaları tarafından imal edilen bu uçakların, beyin olarak nitelendirebileceğimiz microchiplerini Mihail Toder tarafından yeniden yazılan ve hatta bazı birkaç özelliğin de eklendiği yeni bir yazılımla yeniden programlanıyordu. Yani bu uçaklar gerçek anlamda Türk uçakları oluyorlardı. Mihail bu şekilde hangardaki tüm uçakları teker teker programlamaya devam ediyordu.

İşi biten her F16 uçağı hangardan çıkartılıyor ve hemen uçağın pilotu, uçağı pistten havalandırıyordu. Kalkış yapan bu uçaklar kısa bir test turu yapıp tüm sistemlerin çalıştığıyla ilgili kuleden onay alınca doğruca rotalarını Kuzey Irak'a doğru çeviriyorlardı. F16'lar ardı sıra Kuzey Irak'ın daha önce Türk uçaklarına yasaklanan sınırlarından Amerikan Hava Savunma Hattını kırarak (korsan giriş yaparak) Kuzey Irak'ta hareket halindeki Türk birliklerinin yolu üzerindeki PKK ve Peşmerge güçlerini çok seri bir şekilde ortadan kaldırıyorlardı.

Artık Türk askerinin Kuzey Irak'ta önündeki tek engel mesafeydi, o da kara birlikleri ilerledikçe hızla kapanıyordu.

***

Hakkâri'deki dağ komando tugayında pek çok asker (komandolar) sıralar halinde koşuyor, kimi yerde beden talimleri, kimi yerde atış talimleri yapılıyor ve zaman zaman yükselen, komut veren

[9] Flash Memory Chip: Bilgisayarın yapacağı işlemler, önceden bir komut metniyle derlenip bir dosya ya da bir program haline getirilir. İşte bu dosya ya da programın yüklendiği belleklere verilen addır.

erkek sesleri ortalığı inletiyordu.

Garipti ama Cengiz, üzerinde kamuflajları olduğu halde yere çömelmiş botlarının bağcıklarını bağlıyordu. Üzerinde sivilleri yoktu, askeri elbiseleri vardı. Bağcıklarını bağlar bağlamaz ayağa kalktığında sağında Rasim, solunda ise Murat'ın olduğu görülüyordu. Onlarında üzerinde askeri elbiseleri, kamuflajları vardı. Ve apoletlerinden yüzbaşı oldukları anlaşılıyordu. Cengiz'in apoletlerinden binbaşı olduğu sonucuna varılıyordu. Evet Cengiz, Rasim ve Murat yıllar önce askeri mahkeme tarafından alınan itibarları yine kendilerine iade edilmişti. Hem de hiçbir şey olmamış gibi görevlerine devam edebileceklerdi.

Her üçü de çocuklar gibi sevinçle birbirlerine bakışıyorlardı. Cengiz sağına ve soluna dönerek muzipçe gülümsedi.

—Yüzbaşım, yüzbaşım.

Rasim ve Murat aynı muziplikle.

—Komutanım
—Komutanım

Murat şakacı bir tavırla

—Tıpkı eski günlerdeki gibi haa Komutanım.

Cengiz eski güzel günleri hatırladı ve tebessüm etti.

—Evet, tıpkı eski günlerdeki gibi.

Kısa bir sessizlik olmuştu. Artık iş yapma vakti gelmişti. Rasim, Cengiz'e bakarken yüzünde bir ciddiyet vardı.

—Komutanım şimdiki görevimiz nedir?

Cengiz'in yüzündeki gülümseme bir anda silinmiş ve belirsizce bakışlarla ileriye, taa ilerideki dumanlı dağlarının tepesine doğru

bakakalmıştı. Bakışları sabitlenmişti, sesi de titriyordu.

—Armageddon'a, savaşın açılan kapılarını sonsuza dek mühürlemeye gidiyoruz.

Her üçü de yürümeye başladılar ve yürürken arkalarından onları takip eden, üzeri kamuflajlı, tam teçhizatlı onlarca Türk askeriyle birlikte bulundukları askeri tugayın sınırını terk etmek üzereydiler.

SON

ROMANIN HİKÂYESİ:

2006 Haziranının 3. haftasında "ARMAGEDDON'UN MÜHRÜ" adlı film senaryosunu yazdığımda oldukça heyecanlanmıştım. Evet yanlış okumadınız, okuduğunuz bu roman ilk halinde aslında bir film senaryosuydu. Neden heyecanlandığıma gelince; konusu itibariyle böyle bir filmin çekilecek olması oldukça ilgi uyandıracaktı. Zira konusu, benzeri Hollywood filmleri gibi güncel siyasetle ilgiliydi. Bu Türkiye şartlarında oldukça cesaret isteyen bir işti.

Daldığım bu hayal aleminden senaryomu okuyan bir yönetmen arkadaşım uyandırdı. Bana "bu senaryoyu filme çekmenin Türkiye şartlarında imkânsıza yakın olduğunu" söylemişti. Ve bir şey daha söyledi. "Bundan iyi bir roman olur" Ve oturup yeni baştan harıl harıl senaryoyu romana uyarladım. Daha çok açıklamalar, yeni karakterler, zaman kiplerinde değişiklikler, kurgunun yeni baştan şekillendirilmesi, roman tarzı bir anlatım ve daha pek çok düzeltmeler. Ama bu düzeltmeleri yaparken yine de görsel anlatımın ön planda kalmasına dikkat ettim. Yani okuyacağınız bu roman hala senaryo özelliklerini kısmen de olsa korumaktadır.

İşte elinizdeki romanın hikâyesi bu. Önce bir senaryo, şimdi bir roman. Sonrasını kimbilir...?

SON OLARAK

Bu romanın çıkmasında maddi, manevi desteklerini esirgemeyen ve emeği geçen herkese sonsuz teşekkürler...

Ahmet YAVAŞOĞLU

Bestseller

İnsan İlişkilerinde Başarılı Olmanın Yolları

Başarının 92 Sırrı

"Yeni yetenekleriniz sayesinde buz kütlelerini yalnızca kırmakla kalmayacak, aynı zamanda da hepsini eriteceksiniz."
-Larry King

"Düşünen insan için gerçek bir rehber... sohbet kabiliyetleriniz için kullanabileceğiniz paha biçilmez bir kaynak.
-Sally Jesse Raphael

Daha önceleri hiç şu her şeyi elde etmiş gibi görünen başarılı insanlara gıpta ettiğiniz olmuş mudur? En iyi işlerde çalışır, en eğlenceli partilerde kendinden emin tavırlarıyla sohbet eder ve ilgi çekici dostluklar kurarlar. İş toplantılarında yaptıkları mükemmel ötesi konuşmalar da cabası.

Ancak, sizden daha akıllı olmadıkları gibi sizden daha iyi görünmezler de, buna ihtiyaç bile duymazlar. Başarılarının sırrı ustaca kullandıkları iletişim yeteneklerinde yatar. Leil Lowndes'ın kullanımı kolay ve etkili doksan iki tekniğiyle hayatınız, aşkınız ve işinizde mutlak başarıyı yakalamanın yollarını keşfedin ve bir iletişim üstadı olun.

Leil Lowndes

Bestseller

İnsanları Kendinize Nasıl Aşık Edersiniz?

Bir İnsanı Kendinize Aşık Etmek İçin Aşkın Doğası Hakkındaki Bilimsel Çalışmalara Dayanan 85 Teknik

Sevdiğiniz insanın dikkatini çekmek için yapmadığınız şey kalmadı mı? Sizden hoşlanmasını sağlayamadınız mı? Sevdiğiniz insan sizden sıkılıp kaçtı mı? Veya daha kötüsü hoşlandığınız kişilerle hiç tanışamadınız mı?

İşte size insan psikolojisinin derinlerine inen, eğlenceli ve bilimsel bir başyapıt. Onu tanıyın, kendinizi tanıyın ve basit birkaç değişiklikle hedefinizi ele geçirin!

Çok mu iddialı? Umduğunuzdan daha fazlasını bulacaksınız.

Leil Lowndes

Kutsal Klon

Hz. İsa ikinci geliş kehanetinin gerçekleşmesi için dünyayı yöneten gizli güçler tarafından klonlandı mı? Genetik kopyalama için gereken DNA nereden bulundu? Bu DNA gerçekten İsa'ya mı aitti? Hz. İsa zannedilip çarmıha gerilen kişi kim? Çarmıha germe için kullanılan ve sonradan Kutsal Emanet olarak saklanan kanlı çiviler yüzyıllar boyunca İstanbul'da nerede muhafaza edildi? Kutsal metinlerde Armageddon diye geçen büyük dünya savaşına çok az bir zaman mı kaldı?

Genetik kopyalamanın, Büyük Ortadoğu Projesiyle ilgisi nedir? Hıristiyan dünyasında Anti-Christ ve İslam dünyasında ise Deccal diye isimlendirilen sahte Mesih şuanda dünyada mı? Papa suikastinden tapınak şövalyelerine kadar birçok konunun işlendiği ve okurken gerçek ile kurguyu birbirine karıştıracağınız bu romanda cevap arayacaksınız.

Hamza Yardımcıoğlu

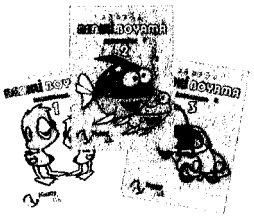
Kız / Erkek Bebek Bakımı
Sahibinin Kullanma Kılavuzu

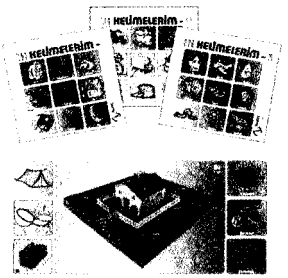
Doğumdan On Sekizinci Aya Kadar Mutlu ve Sağlıklı Bir Erkek ve Kız Bebek Yetiştirmenin Uygulamalı Rehberleri
Tamamı renkli ve resimli 276 sayfa

Ponpon Renkli Boyama

Okul öncesi çağdaki çocukların zekâ ve yetenek gelişimi için geliştirilen 5 kitaplık dizinin her kitabı çocukların hem yeteneklerini arttıran hem de hayal güçlerini geliştiren çok eğlenceli boyama figürlerinden oluşuyor.
Satış rekorları kıran bu kaliteli ve eğlenceli boyama kitaplarını yakından görmenizi tavsiye ederiz.

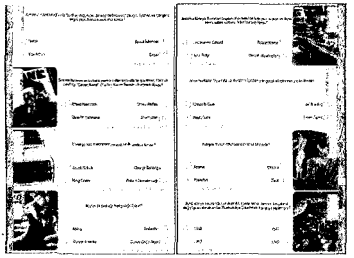
Ponpon İlk Kelimelerim

Eğlenceli resimlerle anlatılmış 100 kelime, bir çocuk ve bir bilgisayarın detaylarının da bulunduğu bu güzel kitap okul öncesi çocuklar için çok eğitici. Kelimelerin İngilizcelerinin de bulunması çocuklarına İngilizce öğretmek isteyenler için çok yararlı.
Çocuklar olağanüstü öğrenme yetenekleri ve kapasiteleri ile farkında olmasak ta hergün binlerce şey öğrenirler. Ömürlerinin geri kalanında kullanacakları çoğu şeyi bu çağlarda öğrenen çocuklara mükemmel bilgi sağlayan ve hayal güçlerini geliştiren bu kitabı tavsiye ediyoruz.

Zekaküpü Bilgi Yarışması

Türkiye'de bir örneği olmayan elinizdeki kitap, bir bulmaca sözlüğü mantığı ile değil, gerçekten zekânızı zorlayacağını umduğumuz, güncel, bilimsel ve eğlenceli sorulardan oluşturulmuş, geliştirici ve eğlenceli bir bilgi yarışması kitabıdır. Zorlanan kasların geliştiği gibi zorlanan beynin geliştiğini de hiç şüphe duymadan biliyoruz. Serinin ilk kitabı olan "Milyoner Bilgi Yarışması" nın ulaştığı başarı sonunda kitabı daha da geliştirme kararı aldık. İlk kitaptan çok daha iyi olduğunu düşündüğümüz, tümüyle yeni ve çok özgün sorularıyla bu ikinci kitabı beğeninize sunuyoruz.

Amerikan dış istihbaratına bağlı özel bir tim gizlice Türkiye'ye girmişti. Bir süre sonra ardı ardına siyasi cinayetler işlenmeye başlanmıştı. Hedefte çok önemli isimler vardı ama asıl peşinde oldukları şey "ARMAGEDDON'UN MÜHRÜ"ydü. Çünkü yakında çıkacak büyük savaşın akıbeti bu mührün bulunmasına bağlıydı. Peki ama neydi bu Armageddon'un Mührü?

Zombi lakaplı dünyanın en ünlü hacker'lerinden Mihail Toder Amerikan savunma bakanlığının bilgisayarlarına korsan bir giriş yaparak çok önemli kaynak kod bilgilerini çaldı. Ama bu bilgiler para ve güç için çalışan çift taraflı bir Türk ajanın eline geçti. Rus hacker ortadan kayboldu.

Türkiye'de tam bir siyasi kaos yaşanmaktaydı. Türkiye terör gerekçesiyle Kuzey Irak'a kara birliklerini sokmuş ancak destek için gönderdiği üç adet F16 uçağı bilinmeyen bir nedenle Kuzey Irak sınırında düşmüştü. Yapılan inceleme, bu uçakların düşman tehdidine maruz kalmadığını gösteriyordu. Peki ama bu uçaklar neden düşmüştü?

Tüm bunlar olurken TBMM'de sert tartışmalar yaşanmaktaydı. Yeni Amerikan teskeresi iktidar partisi AKP'yi köşeye sıkıştırmıştı. Beklenmeyen bir olay oldu. 150 AKP'li milletvekili teskere oylamasında CHP ile birlikte hareket etme kararı aldı. AKP bölünmüş, meclisteki çoğunluk bir anda CHP'nin eline geçmişti.

Siyasi cinayetleri durdurmak için görevlendirilen üç Türk ajan. Nefes kesen bir kedi fare oyunu. İstanbul sokaklarında süren amansız takipler. Bakalım bu zorlu görevi Türk ajanlar başarabilecekler miydi?

Kuzey Irak'taki beklenmeyen gelişmeler, kaybolan Rus hacker'in yeniden ortaya çıkışı, meclisteki gergin teskere oturumları, dönen dolaplar, gizli pazarlıklar, Cumhurbaşkanlığı seçimlerine haftalar kala yaşanan sürpriz siyasi gelişmeler ve şok etkisi yaratacak iç ve dış siyasi depremler.

Olaylar hiç te düşündüğünüz gibi olmadı...

ARMAGEDDON'un MÜHRÜ

10 YTL

Kuzey